MARY GRACE

întoarcerea eroului

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română

de ELVIRAPOPESCU

Capitolul 1

"Spectaculoasă evadare a ostaticului american Matthew Colter!"

Lovind cu o mână jurnalul care anunţa evenimentul pe prima pagină, unchiul Harry proclamă:

- Un erou, este un adevărat erou! Sărmanul Matt, cine ar fi crezut că o să scape?

"Cine s-ar fi îndoit?", gândea din partea sa Leslie, ocupată să calce o cămaşă pentru Teddy. Dar nu spuse nici un cuvânt. De la întoarcerea sa de la birou, aflase ştirea şi evadarea lui Matt topise în inima ei atâtea speranţe dar şi atâtea temeri, încât era foarte tulburată.

Harry, indiferent la tăcerea ei, reluă cu încântare:

- Mă întreb când va reveni în Statele Unite. Fără îndoială, prima sa vizită va fi la Washington, căci îmi imaginez că autorităţile ar dori să-i cunoască povestea.

Apoi, după o pauză:

- Dacă te-ai duce împreună cu copiii să-l întâlneşti acolo?

- Nu!

Puţin îi păsa că vehemenţa răspunsului său îl surprindea pe Harry. Să meargă la Washington fără să fie invitată? Nici vorbă!

- Poate ai dreptate, recunoscu el în cele din urmă. Povestea asta l-a zdruncinat. Este mai bine să-l vezi singură pentru început.

- Nu voi merge nici singură, nici cu copiii.

- Cum aşa? Dar... eşti soţia lui!

- Da, soţia pe care a părăsit-o!

- Haide, Leslie, să nu ne mai întoarcem la asta. Matt n-a făcut decât să-şi exercite meseria. Ziarul său l-a trimis pentru un reportaj la Beirut.

- Nu, în Bali. Dar n-are importanţă. Dacă ar fi fost numai de data aceasta...

De fapt, toată viaţa lor conjugală era ratată. Matt nu o iubise niciodată, cum îl iubea ea pe el. Totuşi, ar fi primit-o cu braţele deschise în loc să refuze s-o vadă.

Este adevărat, o bucura faptul că era liber. Ce era mai normal pentru o femeie încă îndrăgostită de un bărbat? Dar să meargă să-l caute... nu.

De doi ani şi jumătate - de când dura despărţirea lor - Matt nu-şi manifestase dorinţa de a o vedea. Si cele paisprezece luni de captivitate în Orientul Mijlociu nu-i schimbase, probabil, hotărârea cu privire la acest subiect. Atunci, de ce să meargă la el?

In schimb, dacă el ar fi revenit...

Dar mai bine să nu se mângâie cu această speranţă.

- Deci, cu adevărat, nu vrei să mergi?

Expresia lui Harry spunea multe despre neîncrederea şi dezaprobarea sa.

- De ce să dezgropăm trecutul, Harry?

- Pentru că jocurile nu sunt făcute. Pentru că între Matt şi tine, totul poate reîncepe.

Tânăra femeie clătină din cap. Apoi, pentru a crea o diversiune şi mai puţin din convingere, ea adăugă:

- Dacă ar fi un bărbat cu care mi-aş putea reface viaţa, acesta ar fi mai degrabă Nicolas decât Matt.

- Glumeşti?

- Deloc. Acesta are multe calităţi, o ştii şi tu. Este un om aşezat, echilibrat, poţi conta pe el. Si apoi, vrea să se însoare cu mine.

Harry luă un aer ofensat.

- Crezi, într-adevăr, că un pescar de languste te-ar face fericită?

- Ai ceva împotriva pescarilor de languste? replică Leslie cu un surâs.

Apoi, redevenind serioasă:

- Si Matt, m-ar face fericită?

Urmă o linişte lungă. In cele din urmă Harry suspină, apoi cu un gest care îi era familiar, îşi trecu o mână peste craniul său pleşuv.

- Am impresia că da. Mă înşel?

In tot cazul, pentru un timp. îmi amintesc, la început, când v-aţi cunoscut eraţi foarte, foarte îndrăgostiţi.

La aceste amintiri, un surâs se instală pe buzele lui Harry. Dar Leslie refuza să se complacă în aceste amintiri. Erau prea dureroase, prea crude. Ea aşează pe un umeraş cămaşa călcată şi luă alta din coş. în timp ce o întindea pe masă, Harry o observa, aşteptând un răspuns care nu mai venea. Cu obrajii fini, înconjuraţi de bucle brune, puţin în dezordine, nepoata sa era frumoasă, dar ce amărăciune se citea în cutele gurii sale şi ce tristeţe în ochii ei albaştri. îţi era greu să vezi aşa ceva la o femeie atât de tânără.

Cu un nou suspin, Harry îşi concentră atenţia asupra jurnalului pe care-l ţinuse tot timpul în mână. Mattew Colter, corespondentul de presă reţinut captiv îşi regăsea libertatea ca un erou. Citind aceste rânduri, el decretă cu un ton ferm:

- Un erou trebuie să aibă o soţie care să vină să-l întâmpine.

- Nu conta pe mine pentru asta.

Pe soţul său erou, Leslie îl iubise la disperare şi suferise. Dacă revenea, era ceva. Dar ea nu va merge să-l caute pentru a nu se expune la noi suferinţe.

în micul orăşel Day's Harbor, în statul Maine unde trăia Leslie, oamenii veniră repede s-o asalteze. Ce noutăţi avea despre Matthew Colter? Ei doreau să ştie mai multe.

Leslie nu avea nici o ştire.

Orele trecură, apoi zilele, săptămânile. Matt nu dădea nici un semn. Ceea ce nu era surprinzător, afirma Leslie. Dar surâsul

său ascundea prost neliniştea pe care o simţea. De mult timp, Matt nu mai avea nici o obligaţie faţă de ea. Si aceasta, în timp ce nu erau divorţaţi.

Cunoscându-l, el trebuia să-şi fi imaginat că dispariţia sa şi apoi captivitatea ar fi lăsat-o indiferentă. Si acum, nu găsea util să stabilească legătura cu ea. Un punct de vedere pe care Leslie se străduia să-l împărtăşească pe măsură ce zilele treceau fără nici o veste de la Matt.

Ar fi putut să-l uite, să-l şteargă din gândurile sale dar, din păcate, Matt Colter era peste tot! Se vorbea despre el la radio, la televizor, în ziare, era pe coperta revistelor. Leslie spera că, în timp, curiozitatea publicului va slăbi. Greşeală... Preocupaţi de ameninţarea terorismului, neliniştiţi pentru siguranţa lor, oamenii erau încântaţi să aibă un nou erou şi nu-l lăsau! Poate că fusese atins de calviţie ca Hobart, cu o bărbie dublă ca Luther sau părea de şaizeci de ani ca Griswald - cei trei tovarăşi de evadare - poate atunci l-ar fi uitat în mod voit. Dar nu erau mulţi bărbaţi în acelaşi timp tineri, frumoşi şi destul de curajoşi pentru a-şi risca viaţa împotriva terorismului.

Matt Colter era adulat ca un erou. Si Leslie, chiar şi ea devenea aproape nebună... Era frustrant să nu poată răspunde la întrebările celor din jur! Si cine ştie cât ar fi lâncezit în aşteptare dacă vizia neaşteptată a mamei sale nu ar fi deblocat brusc situaţia?

Maddie Fuller străbătuse viaţa după cum bătea vântul întâmplării şi după venirile şi plecările fantomei soţului său. Ea simboliza acel gen de femeie cum Leslie nu-şi dorea să devină;

şi ea se jurase că viaţa sa conjugală nu va semăna niciodată cu cea a mamei sale. Dar trebuia să recunoască, eforturile sale fuseseră zadarnice. Când mama sa veni în vizită, ea remarcă figura trasă şi oboseala fiicei sale.

- Pentru numele lui Dumnezeu, fata mea, ce înfăţişare rea ai! exclamă ea. Ah! Parcă ai semăna cu mine!

- Ce vrei să spui?

- Iţi lipseşte teribil. Nu poţi trăi fără el.

- Dar...

-Aşa cum îmi lipsea mie Jack. Il aşteptam, îl aşteptam şi aşa mi-a trecut viaţa. Si când revenea. .

Cu privirea tristă, Maddie lăsă fraza în suspensie şi Leslie termină în locul ei:

- Era pentru a pleca din nou a doua zi. Cazul meu este diferit, mamă.

- Nu, Leslie. Este soarta noastră, să aşteptăm, să sperăm...

Să nu luăm niciodată iniţiativa se gândea Leslie. Nu! Nu va fi soarta sa. Detestase întotdeauna la mama sa lipsa de ambiţie, incapacitatea de a-şi asuma viaţa. Si Maddie vedea la ea acelaşi cusur?

Era timpul să aleagă!

Ea nu se va plictisi la nesfârşit pentru că Matt nu o chema. Alesese să trăiască fără ea, Leslie va trăi fără el!

Un punct de vedere pe care Nicolas îl aproba din toată inima.

Stând în bucătărie în această dimineaţă de sâmbătă ploioasă din luna mai, el o asculta pe tânăra femeie povestindu-i

discuţia cu mama sa. Erau singuri, copiii plecaseră la prietenii lor şi Harry la dentist. Vorbind, Leslie frământa aluatul pentru prăjituri cu scorţişoară. La sfârşitul povestirii ei, Nicolas declară:

- Soluţia este simplă, Leslie. Căsătoreşte-te cu mine.

Surprinsă, Leslie nu putu să răspundă.

- Matt este teafăr şi sănătos, nu-i aşa? reluă Nicolas.

- Da.

- Divorţul ţi se părea un inconvenient în situaţia în care se găsea, eşti de acord?

- Da.

- Bine. Situaţia s-a schimbat şi tu vrei să se schimbe şi a ta. Deci...

Concluzia se impunea...

Simţindu-se prost sub privirea plină de speranţă a lui Nicolas, Leslie ridică din umeri. Deci, ce-i de făcut?... De ce ezita? Aştepta încă un telefon care nu mai sosea? La ora asta, Matt uitase de existenţa sa. Nicolas avea dreptate: nici o scuză nu justifica de acum înainte să amâne divorţul.

în plus, Nicolas ar fi un soţ excelent. El o iubea de mulţi ani. Si apoi era un bărbat solid, liniştit şi sigur, era stânca de siguranţă în oceanul tumultuos al vieţii. In felul său, Leslie îl iubea. Nu cu acea pasiune devastatoare pe care o simţise pentru Matt. Dar, după toate furtunile şi oceanele dezlănţuite, prezenta o mare atracţie pentru o femeie care fusese o victimă?

Cu inima bătând, Leslie îl privea pe Nicolas. Nu era prima oară când îi propunea căsătoria. Nici prima dată când ea se gândea să accepte. Dar fu pentru prima oară când, cu un surâs

tremurător, murmură:

- Ei bine... de acord.

Pe faţa lui Nicolas, neliniştea făcu loc bucuriei. Intr-un mare elan, o îmbrăţişă pe Leslie, o ridică de la pământ şi o învârti în braţele sale înconjurând bucătăria.

- In sfârşit! Dacă ai şti, nu-mi vine să cred.

Apoi, dându-i drumul, o sărută cu ardoare.

In spatele lor se auzi uşa.

- Harry, poţi să mă feliciţi! exclamă Nicolas, întorcându-se pe jumătate. O să mă căsătoresc!

- Nu cu soţia mea, se auzi o voce gravă.

Leslie trebui să se agaţe de un scaun ca să nu cadă.

- Matt!

- Colter?

Toată veselia dispăruse din vocea lui Nicolas. El şi Leslie îl priveau pe bărbatul brunet care stătea cu rucsacul pe umăr şi un surâs răutăcios pe buze.

- Ei da, Colter.... la dispoziţia dumneavoastră.

Apoi, fixând-o pe Leslie, cu o privire severă:

- Pe cât ştiu, n-am divorţat?

- N... nu.... nu. în sfârşit, nu încă.

- N-am divorţat. Punct. Asta este tot.

Această atitudine hotărâtă o irită pe Leslie.

- Ce vrei să spui?

- Că eşti soţia mea şi aşa vei rămâne.

Ce tupeu! Cum îşi permitea să vină aici pe neaşteptate şi să-i impună legea lui?

- Aşa deci?

- Perfect.

- Si cine a decis?

- Eu.

- După toţi aceşti ani?

- Da, după toţi aceşti ani, repetă el, ironic.

Furioasă, Leslie îl fulgeră cu privirea. Unde era bărbatul la care visase? Acela care o strângea în braţe, îi murmura că îi lipsise şi o ruga să-l accepte din nou alături de ea? Doar himere...

- Tu ai plecat, Matt.

- Da, şi iată-mă.

- Aşa, pe neaşteptate?

- Trebuia să stabilesc poate o întâlnire?

- Eu... sunt.... surprinsă, asta-i tot. Cât timp crezi că vei rămâne?

- Sunt aici pentru totdeauna.

După această declaraţie, trecu pe lângă tânăra femeie stupefiată, pentru a se duce în încăperea vecină a cărei uşă o trânti cu un zgomot sec.

Şocată, Leslie rămase acolo, cu braţele atârnând. Nicolas îi strânse mâinile într-un gest de consolare.

- Spune, n-o să...

Cu toate că ochii îi erau neliniştiţi, în voce i se ghicea înţelegerea.

- Ce? Să-i cad în braţe? Glumeşti!

- Ai auzit? A spus "pentru totdeauna".

- Şi tu îl crezi? ripostă Leslie, cu amărăciune.

Ea nu vroia să-l creadă! Era o glumă proastă, a manifestare a umorului pervers al lui Matt.

- Atunci, de ce s-a întors?

- De unde să ştiu? Pentru a mă înnebuni! Poate şi-a amintit brusc de existenţa mea. Ascultă, Nicolas.... vreau să am inima împăcată. O să-i vorbesc.

- Vrei să rămân?

- Nu.

- Asta mă nelinişteşte.

Şi Leslie era neliniştită, dar în faţa lui Nicolas vroia să se arate încrezătoare.

- Te voi suna imediat pentru a-ţi povesti.

Şi pentru că părea ezitant, îl sărută pe obraz.

- Promiţi?

- Promit.

Imediat ce Nicolas plecă, Leslie respiră profund, apoi, cu un pas ferm, intră în salon. Matt, instalat pe canapea, ridică spre ea o figură obosită.

- "Te voi suna imediat, promit", murmură el, imitând ironic vocea lui Leslie.

- Asculţi pe la uşi, acum?

- Se aud lucruri interesante. Cereri în căsătorie, de exemplu.

- Să fim serioşi, Matt. De ce ai venit?

- Pentru tine.

- Si dorinţa de a mă vedea ţi-a venit abia acum?

- Cum, adică?

- Sunt două săptămâni de când eşti liber. Poate mai mult.

- Greşeşti, draga mea. Sunt "liber", cum spui tu, de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. De acord, am părăsit Assadul şi această bandă de fanatici de cincisprezece zile, dar nu-ţi poţi imagina că am putut să fac ceea ce mi se cerea, din clipa în care le-am scăpat. Mai întâi, am fost rănit, ceea ce a făcut să stau într-un spital din Germania. Si, apoi, întorcându-mă, a trebuit să redactez un raport pentru autorităţile americane.

- Tu nu aparţii de C.I.A.

- Poate, dar când oficialii îţi cer o întrevedere, e dificil să răspunzi "nu, îmi pare rău, n-am chef". Si, bineînţeles, ziarul mi-a comandat câteva articole.

- Si, fireşte, ai acceptat.

- Da, m-am detaşat de toate aceste sarcini, admise sec, Matt. Pentru a reveni aici, la tine.

Minciuni, bineînţeles. Totuşi, o parte din inima ei îi cerea să creadă aceste vorbe frumoase.

Dar, atunci, de ce n-a chemat-o?

- Nu era telefon, acolo unde erai?

Matt îi susţinu privirea, fără să clipească.

- Nu puteam să te chem.

- Aşa?

- Trebuia să te văd.

- De ce?

- Si tu, de ce n-ai venit să mă vezi? Nu e uşor să răspunzi,

adăugă el, în faţa tăcerii sale bizare.

Nu era dificil, dar în stadiul actual al lucrurilor, Leslie prefera să nu-i mărturisească adevăratul motiv. Căpătându-şi sângele rece, ea întrebă:

- Bine, acum eşti aici şi apoi?

Figura lui Matt se lumină de un surâs.

- Si apoi? Ei bine, rămân.

Capitolul 2

Nu, nu va rămâne. Aceasta era convingerea lui Leslie. Sosist în mod nesăbuit, Matt va pleca aşa cum a venit. Acest scenariu se petrecuse adesea în trecut.

După ce şi-a revenit, Leslie analiză lucrurile cu mai multă luciditate. Ah, dacă ar fi ştiut să vadă ce se ascundea în spatele ochilor surâzători, al surâsului şi al sărutărilor. Matt o vrăjise. Şi cu inconştienţa unei femei îndrăgostite, i-a plăcut să creadă că realitatea avea culoarea dorinţelor sale.

Prima deziluzie venise înainte de a se sfârşi luna de miere. Pentru a începe noua lor viaţă în doi, se refugiaseră în locuinţa pe care Harry o avea la Mount Desert Island. Chiar în a patra zi, Rebecca Walsh, seducătoarea colegă a lui Matt, a irupt pe neaşteptate în universul lor idilic. Leslie îşi amintea episodul cu precizie.

- La Beirut este infern, îl anunţă ea pe Matt.

Carlisee vrea să pleci acolo.

Si Leslie, înspăimântată, îl auzise pe Matt întrebând ce avion trebuie să ia. Acceptase să plece fără nici o ezitare!

începând din acel moment, situaţia începuse să se degradeze. Un cuvânt de la Worldview, jurnalul la care lucra, şi viaţa lor conjugală era sacrificată. La început, Leslie a privit lucrurile cu umor. Matt se va adapta, îşi zicea ea; îi trebuia doar puţin timp pentru a-şi revizui valorile şi viaţa lor de cuplu va deveni prioritară.

Dar timpul trecea fără ca nimic să se aranjeze. Din contră. Cu privirea sa plină de simpatie pentru Matt şi cu surâsuri

condescendente pentru Leslie, Rebecca Walsh intra, din ce în ce mai frecvent în intimitatea lor. într-o zi, erau doi ani şi jumătate de atunci, Leslie simţi că e destul.

- Bali! exclamă de data asta cu voioşie Rebecca, fluturând un bilet de avion pe sub nasul lui Matt. Ce şansă pentru tine, Matt!

Leslie, furioasă, privea mica scenă de pe pragul bucătăriei.

Matt dorea să ascundă, dar Leslie ghicea exaltarea care vibra deja în vocea lui. Aceasta îi amintea frumoasele argumente pe care le invoca odinioară tatăl ei, de fiecare dată când îşi părăsea căminul.

- Trebuie să mă duc, draga mea, este important.

- Mai important decât noi? Si weekendul pe care trebuia să-l petrecem împreună? Si cele două săptămâni la Bangkok după aceea? Totuşi, mi-ai promis!

Fremătând, Leslie îl sfida din priviri, fără să se gândească va crede Rebecca, cu detestabilul ei mic surâs amuzat.

- Ştiu, dar ce vrei? Nu sunt eu stăpânul evenimentelor din lume. Merg acolo unde se produc, când se produc.

- In acest caz, ia-mă cu tine.

- Haide, Leslie, fii serioasă!

- Dar sunt! Vreau să fiu cu tine, Matt. Este destul că ne separă mii de kilometri.

- Nu, nu se poate.

- De ce?

- Rişti să fii ucisă.

- Şi tu, la fel.

- Nu.

- Dar, cum poţi fi atât de sigur?

- Dacă nu eşti acolo, pot răspunde de siguranţa mea. Prezenţa ta... m-ar distrage, aş fi neliniştit pentru tine.

Deja îşi îndesa lucrurile în sacul de voiaj.

- Dar...

- Nu. Nu mă vei însoţi, Leslie. Să punem punct.

- Atunci, nu te duce!

- Sunt obligat!

- Nu este adevărat. Te duci pentru că aşa vrei, pentru că îţi iubeşti meseria mai mult decât pe mine! Ce spun eu... mai mult decât orice pe lume!

- Ei bine, da. Imi place meseria mea.

La aceste cuvinte, disperarea a cuprins-o pe Leslie.

- In acest caz, de ce te-ai căsătorit? Destul, Matt! M-am căsătorit cu tine ca să ducem o viaţă de cuplu. Du-te, dacă vrei, du-te să te ucidă.

Dar nu mai face promisiuni pe care eşti incapabil să le ţii. Si dacă pleci, să nu te mai întorci!

- Leslie...

- Nu, nu-mi voi schimba hotărârea! Du-te, dacă asta te încântă. E inutil să revii atâta timp cât nu vei şti să-ţi ţii promisiunile!

Privirile lor s-au înfruntat atunci, într-o luptă tăcută, apoi cu o ridicare resemnată din umeri, Matt a plecat cu sacul în spate.

în lacrimi, cu furie în inimă, Leslie s-a afundat în divan. Era împotriva lumii întregi, a lui Matt, a Rebeccăi, a tatălui şi a

mamei sale, dar mai ales a ei însăşi.

Săptămânile treceau şi, odată cu ele, speranţa că Matt îşi va revizui hotărârea şi va reveni. După reflecţii îndelungate şi ezitări, Leslie s-a decis să meargă să-l vadă la jurnal. Era încercarea ultimei şanse de a salva căsnicia lor în derivă.

Si acolo, culmea nenorocului, prima persoană pe care a văzut-o a fost Rebecca.

- Pot să-ţi fiu utilă cu ceva, Leslie?

Tânăra femeie ezită. Rebecca nu era o prietenă în ochii săi, din contră. Poziţia sa privilegiată în muncă, alături de Matt, îi trezise de multe ori gelozia.

- Da... eu... îl caut pe Matt.

- Este în şedinţă cu domnul Carlisle. O clipă, mă duc să văd dacă a terminat.

Cu un surâs, Rebecca dispăru în spatele uşii patronului.

Cuprinsă de nelinişte, Leslie aşteptă.

La sfârşitul unor minute interminabile, uşa se deschise în sfârşit. Nu era Matt, ci Rebecca. Cuvintele pe care le pronunţă confirmară groaznicul presentiment pe care îl avu Leslie văzând-o.

- Nu ştiu cum să-ţi spun... Nu vrea să te vadă.

Aceste cuvinte, tonul fals dezolat al Rebeccăi, expresia sa vor rămâne gravate în memoria lui Leslie.

- L-am informat de vizita ta, şi a spus că nu vrea să fie deranjat, preciză Rebecca.

Leslie a trebuit să-şi muşte buzele pentru a reprima amărăciunea care o încerca. Nedorind să se dea în spectacol în

faţa colegei lui Matt, se îndreptă în goană către ieşire, după câteva mulţumiri vagi.

Ei bine, de data aceasta nu va mai exista nici o îndoială, nici o ambiguitate, ruptura se produsese. Acesta era tristul bilanţ pe care Leslie îl târa după ea, îndreptându-se către spitalul unde lucra atunci, cu normă redusă. In aceeaşi seară, la televizor, se anunţa că un grup de ziarişti americani plecaseră să facă reportaje într-o ţară din America Centrală unde avusese loc o tentativă de lovitură de stat. Leslie înţelese că, o dată în plus, Matt dăduse prioritate meseriei sale. Nu se înşelase.

De atunci, tânăra femeie nu l-a mai revăzut, cu excepţia fotografiilor din jurnal sau din reviste.

Şi acum, că era aici, ce să facă?

Incapabilă să facă faţă tensiunii cauzate de simpla lui prezenţă, Leslie se refugiase în bucătărie şi încercând să termine prăjitura, se gândea ce să facă.

- Aşadar, te ascunzi?

Vocea lui Matt, foarte aproape, o făcu să tresară.

- Nicidecum!

- Aşa aveam impresia. Ce păcat că faptul că m-ai revăzut a fost pentru tine o încercare penibilă.

- N-a fost penibilă, minţi Leslie.

Cel puţin, nu în sensul în care credea el.

- Vroiam doar să termin prăjiturile, adăugă ea.

Matt nu răspunse. El rămase câteva clipe nemişcat privind-o cum presăra scorţişoară pe fiecare biscuit, apoi începu să se mişte prin încăpere, punând mâna pe mobile, oprindu-se la

fereastră pentru a contempla portul. în tot acest timp, Leslie încerca să simuleze nepăsarea.

în sfârşit, Matt se opri în faţa ei.

- Sunt surprins că te-am găsit aici.

- Da? Totuşi, aici ai venit ca să mă cauţi.

- Pentru că nu cunoşteam alt loc. Si contam pe Harry pentru a obţine informaţii. De fapt, nimic nu s-a schimbat, totul este ca în amintirile mele. Tu, această casă...

Leslie dădu din cap.

- Nu chiar totul. în momentul întâlnirii noastre, locuiam aici cu Harry şi Leila. Acum nu mai este decât Harry. Leila a decedat, acum un an şi jumătate.

Matt avu un aer consternat, faţa lui deveni mai pală.

- Ce i s-a întâmplat?

- O pneumonie. Si cum avea inima slabă, ştii asta... Totul s-a petrecut atât de repede.

- Sărmana Leila! Bietul Harry!

- Da...

Matt îşi trecu mâna prin părul său în dezordine şi începu din nou să umble cu paşi mari, încolo şi încoace, prin bucătărie.

- Cel puţin au trăit fericiţi împreună, declară el la un moment dat.

Leslie aprobă din cap. Era purul adevăr.

Ea îi aruncă lui Matt o privire pe furiş. Curios, i se părea că moartea Leilei l-a afectat mai mult decât şi-ar fi putut imagina. Este adevărat că Harry era unul dintre prietenii săi cei mai dragi. Chiar mai mult decât un prieten, ci un veritabil ghid care l-a

iniţiat când s-a lansat în reportaje, tocmai când îi venea să-şi părăsească meseria. Cât o priveşte pe Leila, s-a purtat cu el ca o mamă. Si greu ar fi fost ca cineva să fie maternă cu un bărbat ca Matt. După încercările pe care le-a îndurat, să afle astfel despre decesul său i-a provocat, cu siguranţă, un şoc!

De altfel, un lung moment el s-a închis într-un mutism complet, pierdut în gândurile sale secrete. în cele din urmă, cu un suspin, îşi părăsi locul pentru a merge să se aşeze pe colţul mesei.

- Din întâmplare, ai puţină cafea?

- Bineînţeles.

Prea fericită că şi-a găsit o ocupaţie, ea luă o ceaşcă pe care o umplu cu ceea ce rămăsese în cafetieră de la micul dejun.

- Mi-e teamă că e puţin cam tare. Dacă preferi, pot să fac alta.

- Mi se pare perfectă. După tot ce am înghiţit acolo...

La această aluzie, Leslie se gândea la infernul care a fost detenţia lui.

- A fost greu?

Expresia lui Matt se întunecă. Şi răspunsul fu laconic.

- Da, destul.

Din nou, Leslie remarcă tendinţa lui de a-şi târî piciorul stâng. Altfel, în poziţia şezând, se ghicea pe o coapsă, o anumită grosime. Probabil, un pansament.

- S-a scris în presă că ai fost rănit. Era grav?

- Nimic catastrofal, spuse Matt, ridicând din umeri.

După care luă ceaşca de cafea, aspirând mai întâi parfumul

acesteia, cu pleoapele închise, apoi o duse la gură pentru a lua o primă înghiţitură.

Brusc, inima lui Leslie bătu mai repede la gândul tabloului pe care îl ofereau ei doi, aşezaţi aici, la această masă de bucătărie, într-o tăcere complice. Tabloul tipic al cuplului fără trecut într-o situaţie poate banală. Şi totuşi, erau departe de această imagine idilică!

Era prima oară când îl observa cu atenţie pe Matt de la sosirea sa. Cât îmbătrânise în doi ani şi jumătate... Veselia care îi lumina odinioară figura dispăruse, cu greu îi dădeai treizeci şi patru de ani.

Din gropiţele sale nu mai rămăseseră decât două scobituri în obrajii slăbiţi. Cele câteva riduri care îi subliniau coada ochilor erau mai pronunţate ca înainte. Riduri expresive, sinonime cu veselia, aşa le văzuse Leslie întotdeauna.

Dar, astăzi, nu exprimau decât suferinţă.

Matt ridică pleoapele şi o privi pe tânăra femeie pe deasupra ceştii.

- Este bună cafeaua ta.

El bău încă o înghiţitură pe care o degustă la fel ca pe cea dinainte. Acum, nici o furie nu-i însufleţea privirea. Din contră, se citea în ea o mare oboseală şi tristeţe care spuneau mai mult despre calvarul său decât orice cuvânt. Leslie simţi o mare emoţie.

- îţi doreşti altceva? Poate ţi-e foame?

- Da, aş mânca poate, ceva.

- Când ai luat masa ultima oară?

- Nu-mi mai amintesc. Fără îndoială, ieri seară. Rebecca preparase un pui fript, mi se pare...

Lui Leslie i se păru că inima încetează să-i bată.

- Rebecca, Rebecca Walsh? Erai la Rebecca Walsh?

- Da, ea m-a adăpostit după ce am ieşit din spital.

- Dar...

- Ştii, hotelul nu era indicat pentru un convalescent. Era de preferat să ai pe cineva cu tine.

- Dar...

- Dacă nu te-am găsit la...

- Te gândeai sincer să mă cauţi? După tot ce s-a petrecut între noi?

Matt puse brusc ceaşca pe masă, apoi se ridică.

- Să spunem că, date fiind circumstanţele, credeam... Mi-era teamă, spuse el cu un surâs amar. Aş fi putut să mă îndoiesc că alte ocupaţii te reţin aici. Cred că nu-mi este foame, mulţumesc.

Cu acestea, ieşi din încăpere şchiopătând uşor, lăsând-o pe Leslie între indignare şi grijă. Ce om! Să aibă îndrăzneala să susţină că s-a refugiat la Rebecca Walsh pentru că ea, Leslie, nu era acolo pentru a avea grijă de el la ieşirea din spital. Matt Colter avea memorie scurtă! Fără îndoială uitase că, într-o zi, îşi manifestase clar intenţia de a nu o mai vedea niciodată!

Furioasă, Leslie îşi îmbrăcă impermeabilul şi ieşi pe uşa de serviciu. Ii făcea bine să meargă prin ploaie, căci clocotea de furie!

La întoarcere, o oră mai târziu, fu înspăimântată să-l

găsească pe Matt aşteptând-o în pragul uşii.

- Unde ai fost?

Tonul său aspru şi privirea-i dură o şocară.

- Am fost să mă plimb.

- Credeam că ai plecat.

- Să plec? Vrei să spui... să fi plecat de tot?

- Da. Ai fi putut să mă avertizezi.

Ea îl fixă, deconcertată de violenţa reacţiei sale.

- Am făcut o mică plimbare, aveam nevoie să mă gândesc. Şi, de fapt, ce-ţi pasă?

In loc de răspuns, Matt făcu o grimasă amară. Leslie intră şi-şi scoase impermeabilul.

- Ţi s-a telefonat în timpul absenţei. Am mai multe mesaje pentru tine. De altfel, n-am înţeles mare lucru din multe dintre acestea.

- Cine a sunat?

- Mai întâi, secretara dentistului. Unchiul Harry ţi-a lăsat vorbă că merge să joace dame la Bert Daley. Apoi, un reprezentant al Asociaţiei Regionale a Infirmierelor. Te căutau în legătură cu congresul ce se va ţine la Boston luna viitoare, cu privire la copiii maltrataţi.

Matt o privi curios pe Leslie.

- Ai grijă de copiii maltrataţi?

- Am grijă de toţi copiii. Sunt angajată la o şcoală din cartier.

Când se căsătoriseră şi trăiau încă la New York, Leslie, care terminase un curs de infirmiere, găsise un post la un dermatolog. Un post fără mare importanţă, dar era mulţumită,

munca neocupând un loc preponderent în viaţa sa. Ar fi fost întotdeauna astfel, dar, de la călătoria în Columbia, dorise să se ocupe de copii. Aşa că acest loc la şcoală corespundea dorinţelor sale.

- Asta este tot? întrebă Leslie.

- Nu. Acum câteva minute, au sunat doi copii. Prima - se numea Rita - m-a însărcinat să-ţi spun că este la Patsy şi se va întoarce după-amiază, la orele cinci. Apoi, unul mai mic, Teddy.... sau Tommy? Este la Robby şi te aşteaptă să-l iei.

- Nimic altceva?

- Nu, nimic altceva.

- Bine, îţi mulţumesc, răspunse Leslie.

- Spune-mi, cine sunt Rita şi Teddy?

- Copiii mei.

Capitolul 3

- Copiii tăi?

- Da.

- Dar... cum? Ce copiii? bâigui Matt, stupefiat.

- I-am adoptat.

- Adoptat?

Ah, dacă era să fie surprins, Matt era într-adevăr! Aceasta nu avea nimic înspăimântător. Copiii fuseseră întotdeauna ultima sa preocupare. O jenă, un handicap.

- Da. Sunt originari din Columbia. Teddy are zece ani şi Rita, şapte. Au rămas orfani în urma cutremurului de la San Fabio.

- San Fabio? Este unul din ţinuturile cele mai atinse.

- într-adevăr, a fost teribil.

- Erai acolo?

Ea aprobă cu un gest.

- Dar... Ce făceai acolo? întrebă Matt, uimit.

- Meseria mea de infirmieră.

- Nu lucrai atunci la doctorul Cummings?

- Nu, demisionasem cu câteva săptămâni după...

Nu putea să continue. Matt înţelese.

- Ai demisionat? Cum aşa?

- Nimic nu mă mai reţinea la New York.

Cum ar fi putut continua să trăiască în apartamentul lor atât de mare, să exercite o meserie neinteresantă în timp ce el alerga pe glob?

- Şi, deci, ai părăsit tot pentru a merge în Columbia?

- Nu imediat. Mai întâi, m-am instalat aici, apoi m-am

interesat de un post de infirmieră în străinătate. Când l-am obţinut, am plecat.

Formulat astfel, totul părea simplu, dar în realitate... Cu un temperament puţin aventuros, se putea înţelege că Leslie decisese să-şi smulgă rădăcinile. De fapt, dorise să înţeleagă de ce aceste ţinuturi îndepărtate îl fascinaseră atât de mult pe soţul ei.

- Se trimit începătoare în aceste cazuri?

- Eram acolo în calitate de infirmieră calificată în îngrijirea copiilor şi a femeilor însărcinate dintr-un sat. Intâmplarea a vrut să fiu acolo în timpul cutremurului.

Figura lui Matt se descompuse.

- Dumnezeule! ai fost rănită?

- Nu, am scăpat doar cu câteva zgârieturi.

- Povesteşte-mi.

- Mama lui Teddy şi a Ritei era una dintre femeile care mă ajutau în munca mea. O persoană foarte devotată, care mi-a oferit ospitalitate. Ea îi creştea singură pe copii, împreună cu bătrâna sa mamă, pentru că soţul ei murise puţin după naşterea Ritei. în dimineaţa catastrofei, Teddy şi Rita erau la şcoală, iar eu la clinică. Aceasta ne-a salvat. Manuela şi mama sa, care se găseau acasă, au pierit sub dărâmături.

O emoţie umbri privirea lui Matt.

- Acest eveniment a strâns legăturile ce existau între mine şi copii. Astfel că, optsprezece luni mai târziu, când a trebuit să plec, am decis să-i iau cu mine.

Din nou, ea bravă, ca pentru a-l împiedica s-o critice. Dar,

contrar aşteptărilor, el se mulţumi să spună:

- Te înţeleg.

- Nu aş fi putut să-i părăsesc, reluă Leslie. Ei aveau cu disperare nevoie de mine. Si eu, de ei.

Urmă o tăcere.

- Dar ce am trăit noi în Columbia este fără îndoială departe de ce ai îndurat tu.

Matt ridică din umeri, apoi scoase din buzunar un pachet de ţigări turtit.

- Ei, fumezi? remarcă Leslie. Mi se pare că trebuia să te laşi.

- Câteodată, îmi spun că nu e chiar atât de rău pentru sănătatea mea... Căci ţin la viaţă. Ca probă: mi-a trebuit curaj să reuşesc să evadez.

Cu un aer visător, privi ţigara aprinsă apoi o strivi, cu un gest violent, în scrumieră.

- Vorbeşte-mi despre copii, Leslie.

- Ce vrei să ştii?

- Cum i-ai adus aici, de exemplu.

- Cu avionul.

- Fără îndoială. Mă referam la formalităţile administrative. Toată lumea ştie cât de dificil este să adopţi un copil din afara frontierelor.

- Aşa este. Dar cazul lui Teddy şi al Ritei era excepţional. în plus, ei nu erau încredinţaţi unui organism, erau încredinţaţi unei familii.

- Unei familii?

- Da... mie.

Ceea ce îi mărturisise lui Matt se limita la puţine lucruri. Natural, nu se ignora că fusese căsătorită cu el, dar că erau separaţi. Se ştia, de asemenea, că el era captiv şi noutatea evadării lui emoţionase pe oricine.

Teddy era mândru de a avea drept tată un erou care lucra la un jurnal. Dar pe care nu-l văzuse niciodată.

- Ce mândru sunt de el! îi mărturisise odată lui Leslie, cu ochii strălucitori, auzind de evadarea sa. Mă întreb dacă, într-o zi, el va fi mândru de mine.

- Sunt sigură că va fi mândru, dar nu vei avea probabil niciodată prilejul să-l întâlneşti. Ţi-am explicat deja, Teddy, că ne-am despărţit. Si este posibil, acum când este liber, să divorţăm.

- De ce? Puteţi să rămâneţi căsătoriţi.

- Cred că nu.

Leslie, prudentă, schimbase subiectul, preferând să nu stârnească speranţe deşarte.

Lucrurile rămăseseră astfel. Şi cum timpul trecuse fără ca tatăl erou să se manifeste, Teddy nu mai abordase chestiunea.

Fără îndoială că întoarcerea neprevăzută a lui Matt dăduse totul peste cap.

- Am ceva să vă spun, îi anunţă tânăra femeie când i-a recuperat pe amândoi.

Se găseau în faţă la Patsy, la adăpost în maşina pe care cădeau picături de ploaie. Pe jumătate întoarsă pe scaunul său, Leslie îi privea pe rând, pe cei doi protejaţi ai săi, aşezaţi pe bancheta din spate, cu ochii mari, în aşteptarea nerăbdătoare a

veştii.

- Iată. Avem... un invitat acasă.

- Cine? strigă Teddy.

- Sfântul Nicolae? întrebă Rita.

Incântată de primul său Crăciun american, Rita l-a ales pe Sfântul Nicolae ca idol al momentului.

- Nu. Este... este Matt.

- Matt. Matt Colter? Soţul tău? exclamă Teddy.

Leslie afirmă dând din cap.

- Tatăl nostru? spuse Rita.

- Ei, nu. In sfârşit da, am putea spune.

Teddy exalta.

- Lo sabia! Ştiam eu! Ştiam că va veni. O să rămână, nu?

- Ei bine, nu am nici cea mai mică idee.

- Da, va rămâne, afirmă Teddy cu siguranţă.

- Nu ştiu repetă mai ferm Leslie. Si să nu încercaţi să-l influenţaţi.

- Ce înseamnă "a influenţa”? se interesă Teddy.

Engleza sa, rudimentară cu unsprezece luni în urmă, se ameliorase foarte mult. Dar unele cuvinte îi erau necunoscute. Mai ales când nu vroia să le înţeleagă.

- Asta înseamnă că nu trebuie să-i spuneţi că vreţi să rămână.

- De ce nu? întrebă Teddy cu inocenţă.

- Nu trebuie, asta-i tot.

Cei doi copii o fixară cu un aer neîncrezător.

- Nu văd de ce...

- Să nu discutăm, Teddy, să faci ce ţi-am spus.

Mama şi fiul se observară o clipă în tăcere, apoi băieţelul se înclină.

- De acord. Ce avem la cină? întrebă Teddy cu un suspin. De data aceasta se resemnă, ceea ce nu-l împiedică să ţâşnească afară din maşină imediat ce au ajuns acasă.

- Aşteaptă, strigă Leslie. Vom intra împreună.

Avea impresia că în grup vor avea o siguranţă mai mare? Matt şi Harry vorbeau în salon, când ea intră împreună cu cei doi copii. Teddy îi era alături, dar Rita, intimidată, stătea puţin mai în spate. Privirile celor doi bărbaţi se fixară pe ei şi Matt se ridică încet.

Leslie începu să vorbească, având vocea tremurată.

- Iată-i pe copiii mei, Teddy.... şi Rita.

Apoi, adresându-se copiilor:

- Iată-l__pe Matt.

Pentru nimic în lume nu ar fi putut spune "tatăl vostru”.

Curajos, Teddy înaintă, cu mâna întinsă. Cum Matt stătea nemişcat, Leslie intră în panică. O să-l supere pe Teddy refuzând să-l salute? Matt nu prea era atras de copii. Leslie nu-l credea capabil de un astfel de gest. Ceea ce urmă o surprinse şi mai mult. Ignorând mâna băieţelului, el îl luă în braţe şi-l strânse la piept. Şi făcu, apoi, acelaşi gest cu Rita.

Când o lăsă jos, pe faţa lui se citea o expresie pe care Leslie nu i-o mai văzuse. Un amestec atât de mişcător de tandreţe şi de suferinţă încât îi sfâşie inima.

- Sunt mulţumit că ai venit acasă, îi spuse Teddy, cu

stângăcie.

- Şi eu, răspunse Matt, surâzând.

- Ai să rămâi? întrebă Rita.

- Da, asta este intenţia mea.

- Formidabil! exclamă Teddy aruncându-i lui Leslie o privire triumfătoare.

Apoi, fără alt preambul:

- Povesteşte-ne cum ai făcut să poţi fugi.

- De ce nu mi-ai povesti tu, mai degrabă ce ai făcut azi după-amiază?

Teddy nu se lăsă rugat. Decepţionată, Leslie se retrase în bucătărie. I-ar fi plăcut şi ei să afle mai multe...

Comportamentul lui Matt nu înceta s-o uimească. Niciodată nu-şi imaginase că-i va accepta pe Teddy şi pe Rita cu o asemenea efuziune. De fapt, ce gândea el? Era serios când pretindea că va rămâne? în adâncul inimii, îi renăştea speranţa. înspăimântată, Leslie îl urmărea fără milă. Trecutul o determina să nu-şi facă iluzii.

Nu erau decât câteva ore de când Nicolas o ceruse în căsătorie, îşi spuse ea mai târziu, pregătind cina. îşi schimbase hotărârea? Leslie era incapabilă să-şi răspundă la această întrebare.

Când se întoarse în salon, îl văzu pe Teddy stând pe rezemătoarea canapelei. Sorbea cuvintele lui Matt, îl contempla cu admiraţie. De necrezut cum acesta se făcuse acceptat...

în curând, toată lumea se regăsi în jurul mesei, la cină. Prezenţa lui Matt printre ei i se părea lui Leslie ceva ireal. De

mai multe ori trebui să-şi repete că nu visa: în tot acest timp, Matt era acolo, aşezat în faţa ei, în timp ce conversaţia se desfăşura bine. Unchiul Harry evoca revista pe care o publica, Teddy, ultimul său meci de base-ball şi Rita, proiectul construcţiei unei cabane împreună cu Patsy.

Dinspre partea sa, Leslie rămânea izolată în tăcere. Si dacă ridica ochii, întâlnea invariabil pe furiş privirea lui Matt.

în sfârşit, cina s-a terminat. Leslie se refugie în bucătărie unde se simţea aproape ca o prizonieră. Dar perspectiva de a-l înfrunta pe Matt în salon era mai presus de puterile ei.

Cu toată agitaţia, ziua decursese bine. Nu, nu era în stare să discute astăzi despre viitor. După ce şi-a preparat o ceaşcă de ceai, a mers să-şi caute un roman, s-a instalat la masă încercând să se scufunde în lectură, aşteptând ora de culcare a copiilor.

Aceştia merseră în camera lor împotriva voinţei lor, după ce îi smulseseră lui Matt promisiunea că-l vor găsi acolo a doua zi de dimineaţă.

- Si tu Matt, ai face bine să te culci, îl sfătui Harry. Eşti extenuat.

- Da, sunt obosit, recunoscu Matt.

El se întoarse către Leslie, cu un aer întrebător.

- Este un pat liber în camera lui Teddy, declară ea.

Această declaraţie fu primită de unchiul Harry cu o expresie dezaprobatoare. Cât îl priveşte pe Matt, el se mulţumi cu un surâs ironic.

- Dacă aşa ai prevăzut lucrurile.... zise el.

- într-adevăr. Mă duc şi eu să mă culc, anunţă Leslie.

De data aceasta, unchiul Harry nu-şi ascunse dezaprobarea.

- Cum? Credeam că tu şi Matt veţi avea multe să vă povestiţi.

Harry avea dreptate, trebuia să discute. Dar nu în această seară. Leslie se simţea prea agitată, prea dezorientată de declaraţiile lui Matt, dar şi de propriile sentimente.

- Matt trebuie să fie obosit. în tot cazul, eu sunt. O să avem timp să flecărim.

- Să flecăriţi? repetă unchiul Harry, neîncrezător.

Leslie nu răspunse. Fără să aştepte urmarea, ea urcă scara.

Ora trei dimineaţa. Tânăra femeie se trezi dintr-un somn agitat, tulburată de a se simţi atât de nervoasă. Apoi, îşi aminti. Matt...

Nu trebuia să se gândească la el şi să se culce la loc! Uşor de zis... Remarcă o rază de lumină pe sub uşă. Probabil că Harry uitase să stingă lumina la parter. Cel puţin, nu se culcase încă?

Ise întâmpla câteodată să rămână singur să vegheze acolo jos. Noaptea era perioada cea mai grea pentru el, când se gândea la Leila, a cărei absenţă îl umplea de tristeţe. De multe ori, trezindu-se, îl găsise pe balansoar, câteodată cu lumină, alteori în obscuritate. Prima dată, când se neliniştise să-l vadă acolo, îi mărturisise, cu un surâs melancolic, că se gândea la Leila. Tânăra femeie pregătise două ceşti de ciocolată pe care le băuseră evocând amintirea defunctei. In sfârşit, Harry reuşise să adoarmă. Şi după aceea, Leslie folosea acelaşi remediu de fiecare dată când îl găsea veghind.

Probabil că în această seară va fi la fel. Se ridică şi îşi puse

halatul de interior. După cum se vede, este mai bine să-i ţină companie lui Harry decât să se agite în patul său, gândindu-se la Matt.

Dar Harry nu era pe balansoar. Fără îndoială că el uitase să stingă lumina. Leslie se pregătea să urce când îi atrase atenţia un zgomot de pe verandă. Curioasă, se apropie. Era întuneric.

- Harry?

Nici un răspuns. Numai scârţâitul patului care se găsea acolo. Deodată, se auzi o voce:

- Sunt eu, Leslie.

Matt.

Inima îi tresări în piept.

- Matt.... eşti bine?

- Da.

în întuneric, zări capătul incandescent al ţigării pe care o ţinea între buze. Privirea lui era aţintită spre farul ce se zărea în depărtare. Din profil, în penumbră, părea obosit.

- N-am dormit mult, adăugă el după un moment. Nu este atât de grav.

- Te gândeşti întotdeauna... acolo?

- Stii, este insuportabil să uiţi o asemenea încercare.

- Ei te-au...

- Ce mi-au făcut? Nu m-au torturat. în sfârşit, nu în sensul la care era de aşteptat. Pentru că, în sine, singurul fapt de a aştepta moartea în fiecare clipă, însemna o tortură. Si, după un timp şi apoi, nu mai ştiu.

- Matt, ce s-a întâmplat?

- S-a sfârşit. Să nu mai vorbim.

- Dar...

Ce ton tăios, ca şi când l-ar fi detestat pentru trecut! Părea că o barieră se ridica între ei; părea că din nou Matt o îndepărta.

- Ei bine... noapte bună.

La aceste cuvinte, tânăra femeie, resemnată, se îndepărtă.

- Leslie, unde te duci? Rămâi!

Nota de rugăminte din vocea lui o surprinse.

încet, se întoarse către el.

- Harry avea dreptate, reluă Matt. Noi încă n-am discutat împreună.

- Nu, n-am făcut decât să ne certăm.

- Regret, nu doream aşa ceva.

- Totuşi, trebuie să admiţi că ai făcut totul în acest sens.

- Tu cum ai fi procedat în locul meu? Sosind aici, l-am găsit pe imbecilul de Dubois care te cerea în căsătorie!

- Nicolas nu este un imbecil.

- E o chestiune de opinie. Dar trebuie să ştii că nu a fost regăsirea la care am visat.

- La care visai, tu?

- Bineînţeles! De ce crezi că puteam face altfel? Da, visam. Dar nu că soţia mea era pe punctul de a accepta o cerere în căsătorie.

- Atunci, ce fel de vis era?

- Că mă voi întoarce acasă şi te vei repezi în braţele mele. Că vei dori să ştergi totul, s-o luăm din nou de la zero! Stupid, nu?

Deoarece Leslie, înmărmurită, tăcea, el surâdea ironic.

- Am înţeles... De fapt, nu spuneai că ţi-e somn? De ce nu te duci să te culci?

- Mă pregăteam s-o fac. Tu mi-ai cerut să rămân.

- N-ar fi trebuit. Dar, de aici înainte, nu te mai reţin. Noapte bună!

Leslie nu spunea nimic, zguduită de aceste revelaţii. Era sincer Matt? Dorea să reînceapă totul?

Din nou, ea întrevedea o lucire de speranţă.

- Du-te să te culci, Leslie!

- Matt...

- Să nu mai vorbim! De altfel, aş fi făcut mai bine dacă tăceam.

Ridicându-se ieşi în noapte, înainte ca Leslie să poată rosti un cuvânt.

O clipă, a fost tentată să-l urmeze, dar bunul simţ o împiedică. Il privea îndepărtându-se pe stradă şi se simţea asaltată de mii de emoţii, atât de diverse că o lăsau dezorientată.

Cine era acest Matt care reapăruse azi în viaţa sa? Acest bărbat sensibil, vulnerabil, se deosebea de cel pe care îl cunoscuse. Această metamorfoză, era, oare, trecătoare?

Atâtea întrebări o asaltau pe Leslie când a urcat în pat, fără să spere că somnul va veni. Luni întregi îşi imaginase scenariul întoarcerii lui Matt. Şi că îi spunea cuvintele pe care le pronunţase în această după-amiază.

"Am venit să rămân. Pentru totdeauna".

Dar, acum, când le-a spus, era şi mai rău. Mai ales, nu trebuia să se lase prinsă în cursă. O rănise în trecut, o va mai face încă. In fond, nu se schimbase. Şi apoi, nu-şi reclădise viaţa fără Matt?

Leslie îşi dădea seama că toate aceste concluzii nu serveau la nimic. Fusese suficient să-şi arunce privirea asupra lui Matt ca să renască emoţiile şi chinurile dorinţei.

Leslie îşi amintea...

Când îl văzuse pentru prima oară, dormea în acelaşi pat în care îl găsise în astă-seară. Era vară, ea îşi petrecea vacanţele la unchiul şi mătuşa sa înainte de a începe cursurile de infirmieră. Ea revenise dintr-o lungă plimbare, deschisese uşa de la verandă şi-l descoperise pe bărbatul vieţii ei dormind acolo, pe pat.

Stupefiată, rămăsese nemişcată pentru a-l contempla pe acest bărbat atrăgător. Atunci, el deschisese ochii. Doi ochi extraordinari, de un negru intens.

- Am adormit în patul tău, frumuseţe?

Sunetul vocii sale calde, atât de senzual, o făcuse să freamăte. Si căzuse deja sub farmecul lui, pentru că-i răspunsese, zăpăcită:

- Din păcate nu, nu este al meu.

Râsul lui o făcuse să roşească până la urechi. Apoi, ridicându-se, el îi oferise mâna.

- înainte de a mi-l arăta pe al tău, poate ar trebui să ne prezentăm, nu? Eu sunt Matt Colter.

Slavă Domnului, sosirea lui Leila crease o diversiune fericită.

- Ah, Matt, constat că ai făcut deja cunoştinţă cu Leslie. Ea este nepoata despre care ţi-am vorbit.

- Da şi imaginează-ţi că-mi va arăta casa. începând cu a sa cameră, spuse Matt cu un surâs poznaş pentru Leslie.

- Ei bine, duceţi-vă şi încercaţi amândoi să fiţi serioşi... Si apoi, condu-l în port, Leslie, el nu-l cunoaşte încă. Dar, să vă întoarceţi la ora şase; Harry va fi aici şi vom cina.

Leslie încercă o scuză, un pretext pentru a nu-şi petrece după-amiaza alături de un tovarăş atât de seducător. Dar, nu-i veni nici un argument.

Si în timpul săptămânii care a urmat, nu s-au părăsit o clipă. Numai pentru a dormi, la insistenţele lui Leslie, Matt care venise pentru weekend, rămase şapte zile.

Sapte zile fabuloase, de neuitat pentru tânăra femeie. Avea impresia că universul întreg se metamorfozase. Soarele strălucea mai intens, marea era mai albastră, mai frumoasă. Nici ea nu mai era aceeaşi. Matt dădea o altă dimensiune vieţii sale. Alături de el, fiecare minut căpăta o bogăţie, o intensitate nebănuită. Leila, bănuitoare, crezuse că este bine s-o pună în gardă.

- Fii prudentă, Leslie, Matt nu este bărbatul care să-şi sacrifice libertatea.

Ce importanţă avea acest lucru? Puţin îi păsa. Pentru prima oară trăia o experienţă exaltantă. Si nimic nu o determina să-i pună capăt.

Spre surpriza Lesliei, Matt era îndrăgostit. Când a plecat, trimis de urgenţă la Paris pentru un reportaj, i-a propus lui Leslie

că va reveni cât mai curând posibil. Deja era sceptică:

- Nu are prea mare importanţă, îi spusese ea Leilei.

Cinci zile mai târziu, Matt s-a întors. A rămas chiar zece zile, la sfârşitul cărora a cerut-o pe Leslie în căsătorie. Ea a acceptat.

Din păcate, căsătoria avea să însemne sfârşitul acestei perioade idilice. în câteva săptămâni, Leslie a trecut de la fericire la amărăciune. Era tot atât de adevărat că nu încetase să-l iubească pe Matt şi îl iubea încă, dar era atât de marcată de această crudă experienţă, încât nu putea să-l lase să-i zdrobească, încă o dată, inima.

Capitolul 4

Dimineaţă, Leslie o anunţă pe Rita că trebuiaa să meargă la Freeporst pentru a-şi înoi garderoba de vară. Şi ce dacă îi dădea impresia lui Matt că a fugit!

Dacă la început perspectiva unei noi îmbrăcăminţi a făcut să strălucească ochii fetiţei, ea nu întârzie să-şi manifeste reticenţa.

- Vrei să mergem astăzi?

- De ce nu?

- Matt este aici, ar putea să ne caute...

- Matt are nevoie de odihnă.

- Da, dar...

- Dacă vrei, propune-i lui Patsy să ne însoţească.

De data aceasta, figura Ritei se însenină şi Leslie adăugă:

- Da, s-o chemi repede. Am intenţia să plecăm imediat, căci facem cel puţin două ore pe drum.

în aceeaşi clipă intră în încăpere unchiul Harry.

- Unde plecaţi? o întrebă el pe nepoata sa.

- La Freeport.

- Freeport? Gordon nu-ţi convine?

Gordon era un magazin local. De obicei, Leslie se mulţumea cu ceea ce-i oferea acesta. Dar nu acum.

- Ai mai multe avantaje la Freeport, Harry.

Prea puţin convins de argument, acesta găsi că este mai bine să nu comenteze. înaintea plecării, o luă deoparte pe nepoata sa.

- Ce să-i spun lui Matt dacă întreabă unde eşti?

- Ce vrei. De altfel, mă îndoiesc că-l va interesa...

- Ai avut prilejul să-i vorbeşti?

- Puţin, neoaptea trecută.

- Si atunci?

- Atunci, nimic. Am vorbit, atâta tot.

- Care este părerea ta?

Leslie înălţă din umeri.

- Nu te mai recunosc, Leslie. Dar deloc!

- Ce părere aş putea să am? El pretinde că vrea să rămână aici. Dar cunoşti cât valorează promisiunile lui. Nu mă mai las amăgită niciodată, am suferit prea mult.

- Situaţia s-a schimbat, draga mea.

- Situaţia, poate, dar nu Matt Colter.

- Nu este şi părerea mea. El pare mai vulnerabil.

- De ce? Ce ţi-a povestit?

- O, nu mare lucru. Este doar.... o impresie.

O impresie... Leslie avusese impresia că dragostea lor nu va dura.

- Trebuie să-ţi pregăteşti singur dejunul, Harry. Teddy nu este aici. A plecat adineauri să pescuiască pe râu împreună cu Robby şi cu tatăl acestuia. Astfel că nu se va întoarce decât la sfârşitul după-amiezii. In ceea ce ne priveşte, Patsy ne va întovărăşi.

Călătoria la Freeport îi lăsă timp să se gândească, în timp ce în spate, Rita şi Patsy pălăvrăgeau ca nişte coţofene. Totuşi, nu avu timp să se gândească la Matt, antrenată de cele două fetiţe din magazin în magazin.

Inainte de plecare, cele două doriră să intre într-un magazin de jucării.

Leslie, epuizată, nu avea destulă forţă ca să le urmeze.

- Duceţi-vă amândouă. Mă veţi găsi afară.

Alături era un magazin care vindea televizoare. Mai multe aparate erau expuse în vitrină, aşa că Leslie avea cu ce să se distreze aşteptându-le.

- Să vă întoarceţi, în zece minute, le spuse ea.

- De acord!

Leslie începu să urmărească distrată un canal naţional. Deodată, simţi cum inima îi bate mai tare. Recunoscuse pe ecran figura lui Hank Griswald, unul dintre tovarăşii de evadare ai lui Matt. Diplomatul era intervievat de o jurnalistă. Leslie urmări cu atenţie schimbul lor de cuvinte.

- ... Operaţiunea prezenta riscuri incontestabile, declara Griswald, răspunzând la o întrebare.

Din fericire, Colter pregătea lovitura în cele mai mic detalii şi se gândea că va reuşi. Avea dreptate...

- Astfel, totul s-a desfăşurat cum a prevăzut, comenta jurnalista. N-a fost vărsare de sânge, dacă exceptăm rana din coapsa lui Colter şi moartea accidentală a unui terorist, ucis de ai săi.

- Exact.

- Stiţi cum a reuşit Colter să pună la cale evadarea?

- Nu întru totul. Captivitatea sa era anterioară celei a noastre. Fără îndoială, cunoştea mai bine obiceiurile teroriştilor. Nu ştiu însă cum a procedat. El ne-a întrebat doar cu zece zile mai înainte dacă suntem de acord să-l urmăm. Fireşte, că am fost de acord.

- Niciodată nu v-a divulgat detalii?

- Niciodată.

- De fapt, Colter a rămas discret cu privire la această acţiune. Nu a dat nici cel mai mic interviu.

- Poate că intenţionează să scrie el însuşi istoria captivităţii sale, sugeră Griswald cu un mic surâs.

- Poate... De altfel, ştiţi că a dispărut?

Griswald avu o tresărire de stupefacţie. Jurnalista, încântată de efectul produs, urmă:

- Da, Matt Colter s-a volatizat frumos în natură. A părăsit domiciliul protectoarei sale, Rebecca Walsh vineri seara şi nu l-a mai revăzut. Ai vreo ipoteză cu privire la această dispariţie?

Griswald dădu din cap şi Leslie îşi reţinu răsuflarea.

- Nu prea, nu... Poate s-a exilat în altă parte?

- Nu te gândeşti la ceva rău? Poate o nouă răpire, de pildă?

- Deloc! Colter vrea să-şi panseze rănile în altă parte, să se odihnească. A meritat acest lucru, nu? După părerea mea, nu va întârzia să apară. Ar putea fi la Berlin, în Nicaragua sau aiurea; acolo unde este o acţiune, îl vom vedea şi pe Colter.

Aceste cuvinte răsunară în capul lui Leslie tot timpul drumului către casă. Griswald avea dreptate: Matt nu era încă restabilit în urma încercărilor pe care le trăise. Dar, mai devreme sau mai târziu, uitând promisiunea că va rămâne, va pleca "acolo unde se va petrece ceva”.

Totuşi, când Leslie ajunse acasă, Matt era acolo, fidel la post.

întins pe hamacul din grădină, îl privea pe Teddy jucându-se cu mingea şi cu câinele. Când tânăra femeie coborî din maşină, el întoarse capul în direcţia sa fără s-o salute. Atitudinea sa o supără pe Leslie.

Harry era instalat pe verandă, dezlegând cuvinte încrucişate. Leslie se lăsă să cadă într-un balansoar lângă el apoi, pe un ton care nu-i ascundea nemulţumirea, spuse:

- S-ar zice că este tot acolo.

înainte ca Harry să poată răspunde, o voce gravă se auzi în spatele ei.

- Ei, ţi-am spus să te obişnuieşti cu ideea.

- Tu...

- Te-am invitat călduros să rămâi, o întrerupse Matt.

Leslie îi aruncă o privire acuzatoare unchiului său.

- Nu, nu pentru Harry. Pentru Teddy, fiul nostru.

- Fiul meu.

- Şi al meu. Doar tu mi-ai spus.

- Imi amintesc, de asemenea, că ţi-am spus că nu ai nici un drept asupra lui. El îţi poartă numele şi atât. Ar putea să poarte numele oricui altcuiva.

- Nu sunt de acord... El nu poate purta decât numele soţului tău.

- Tu nu mai eşti soţul meu.

- Legal, sunt.

- Legal, dar asta nu este tot.

Nu era adevărat. El era încă în inima sa. Dar, dacă admitea, însemna să se expună la noi suferinţe.

Privirile li se înfruntară într-o tăcere ostilă. Cea a lui Matt, sobră, de nepătruns, scânteind de o strălucire febrilă.

- Ei bine, de acord, să spunem că aş fi soţul tău "legal".

Câteva secunde se priviră, refuzând fiecare să cedeze.

- Eşti considerat ca dispărut. Ştii asta? spuse, în sfârşit, Leslie.

- De unde ştii? o chestionă Harry.

- Am ascultat azi după-amiază un interviu al lui Griswald.

- Griswald? Ce povestea? întrebă Matt, curios.

- Se îndoia că te-au răpit a doua oară.

Un surâs amar apăru pe buzele lui Matt.

- Nu putea s-o spună mai bine.

- Şi după părerea sa, ai fi apărut, mai devreme sau mai târziu pentru a-ţi face meseria de ziarist.

- Aici , se înşală! Şi eu care credeam că, după atâta timp,

această întâmplare era uitată. Dacă se continuă cu pălăvrăgeala... Harry, mi-ar plăcea să nu răspândeşti ştirea că sunt aici.

- Fii fără grijă, nu voi spune nimănui.

Din nou, Matt se întoarse către Leslie.

- Si tu?

Ce credea Matt, că striga peste tot că el este aici? Puţin probabil... în plus, cu cât Matt era mai discret, cu atât şi ea avea şansa să păstreze tăcerea.

- Eu, nici atât.

- Mulţumesc.

Si tocmai acum, Teddy, care ţopăia cu câinele prin grădină, strigă:

- Haide, tată, nu vii? Priveşte ce ştie să facă Whisky cu mingea!

"Tată"? Leslie simţea că se sufocă. Curioasă cu privire la reacţia lui Matt, îl observă pe furiş. El surâdea pur şi simplu.

- Vin! îi răspunse el.

Si, imediat, se ridică pentru a-l întâlni pe băiat.

- Aşteaptă o clipă, Matt, zise Leslie. Lecţia aceasta ar trebui să i-o ţii lui Teddy, care riscă să vorbească despre tine prietenilor săi.

- Nu, n-o va face! I-am cerut acest lucru.

Tânăra femeie primi răspunsul cu scepticism. Tentaţia de a-l evoca pe tatăl său, eroul, era mare pentru un băiat de zece ani. Dar pentru că Matt îi făcuse confidenţe lui Teddy...

El plecă în grădină şi Leslie intră în casă. în cale, o întâlni pe

Ritta, foarte încântată, cu braţele pline de haine.

- Ce faci, iubito?

- Matt vrea să vadă ce-am cumpărat. Vreau să-i arăt frumoasele mele rochiţe...

Leslie ridică ochii spre cer. Soţul său "legal" nu precupeţea nimic ca să fie apreciat. De altfel, Ritta era leşinată după el.

Doar ea, Leslie, rămânea în gardă. Matt, de partea sa, continua încercările sale de seducţie.

- Mamă, tata a zis că poate vom merge să vedem cum joacă echipa Red Sox, anunţă triumfător Teddy, în timpul mesei.

- Si a zis că aş putea veni şi eu, adăugă Ritta.

- Tu? Tu nu cunoşti nimic despre base-ball, remarcă fratele său, cu înţelegere.

- Nu e niciodată prea târziu să înveţi, interveni Matt. Dacă ai introduce o rubrică sportivă în revista ta? îi sugeră el lui Harry.

- Nu are cine să mi-o asigure.

- Aş putea eu să fac acest lucru.

- Da, dar pentru cât timp? interveni Leslie, sarcastic.

Dacă Matt nu răspunse, Harry, în schimb, declară:

- Merită să ne gândim. Dacă eşti cu adevărat interesat, am putea încerca. Si de ce nu, din când în când, dacă te interesează, m-ai putea ajuta.

- Cu plăcere, aprobă Matt imediat.

Leslie se abţinu să nu râdă. Matt Colter trecând la o revistă locală? Ridicol!

Tocmai atunci, sună telefonul.

- Cred că este Robby, trebuia să mă sune.

îşi lansează astă-seară racheta.

Dar nu era vorba de Robby.

- Este pentru tine, mamă. Este Nicolas, o anunţă Teddy, întinzându-i receptorul.

Leslie surâse, încântată de a-l contraria pe Matt.

- Alo?

- Mai este încă acolo? se întrebă Nicolas fără altă introducere.

- Da!

- Atunci, cum te descurci?

- Când mai bine, când mai rău.

- Adică?

Leslie, conştientă de privirea acuzatoare a lui Matt, se eschivă.

- Iţi voi explica altădată.

- De ce? El ascultă?

- Da.

- Şi dacă aş trece să te iau? Am merge să ne plimbăm în altă parte, să vorbim.

O alegere dificilă... Să iasă şi să suporte interogatoriul lui Nicolas sau să rămână şi să îndure prezenţa lui Matt?

- De acord cu plimbarea, Nicolas.

- Perfect. Voi fi la tine în trei sferturi de oră.

El închise înainte ca ea să mai poată spune ceva.

După cum se aştepta, plecarea se desfăşură într-o atmosferă încordată.

- Când crezi că o să plece? o chestionă Nicolas.

- N-am nici o idee.

Figura lui Nicolas se întunecă. Leslie îi ghicea gândurile, ştia ce aştepta de la ea. Dar cum să-l încredinţeze că dorea să-l accepte ca soţ? Cum să-l garanteze că va începe procedura de divorţ?

- De ce, deodată, această nesiguranţă, Leslie? Ce s-a întâmplat?

- Sunt în aşteptare, înţelege-mă.

- El vrea să reia legătura?

- Aşa spune.

- Si tu accepţi, te supui? exclamă Nicolas, furios.

- Deloc! Si apoi... hai să-l uităm pe Matt, te rog. Nu este centrul universului.

Nicolas îi aruncă o privire întunecată.

- Eşti sigură?

- Du-mă, te rog, acasă, ripostă Leslie, exasperată.

Un timp, Nicolas păstră îmbufnat tăcerea. Apoi, scoase un suspin din adâncul inimii.

- Nu vreau să te pierd, Leslie... îmi displace toată această poveste.

- Stiu, murmură ea. Si mie îmi displace.

El întoarse către ea o faţă crispată.

- Cum poţi să...

Urmarea muri pe buzele sale când văzu privirea înspăimântată a tinerei femei.

- Ai dreptate, este mai bine să te întovărăşesc!

Sosind acasă la Leslie, el reuşi, de bine, de rău să-şi reţină

ranchiuna.

- Această situaţie este penibilă, dar cred că se va sfârşi bine, mărturisi el. Tu însăţi ai trăit momente îngrozitoare de un an încoace, fără să ştii măcar dacă era mort sau în viaţă. Dar acum, poţi rupe definitiv. De acord?

- De acord, repetă Leslie dintr-o suflare.

Dar o clipă mai târziu, când coborî din maşină, nu mai era sigură de hotărârea sa.

Incapabilă să-şi găsească somnul, Leslie se gândea la Matt, la convorbirile pe care le avuseseră de la sosirea lui, la zilele fericite petrecute împreună, le cele pe care le-ar fi putut trăi... Dar câteva lovituri în uşă o aduseră cu picioarele pe pământ.

- Cine este acolo?

- Eu, răspunse o voce înceată.

Matt! Dintr-un salt, Leslie se ridică în capul oaselor. Apoi, după o ezitare, merse să îmbrace un capot şi întredeschise uşa. Matt stătea în prag, cu bustul gol.

- Ce vrei? întrebă ea cu o voce gâtuită.

- Ai nişte tifon?

- Tifon?

- Comprese, dacă preferi. Trebuie să-mi schimb pansamentul şi nu le-am găsit.

Neliniştită, ea deschise uşa mai larg.

- Ai probleme?

- Nu, nimic grav. Trebuie să-mi schimb pansamentul.

- Am pansamente Velpeau, merg să le caut.

- M-am uitat deja în dulăpiorul-farmacie şi n-am găsit.

- Sunt în dulapul cu lenjerie.

Trecând prin faţa lui, Leslie merse să caute în dulapul de pe coridor. Găsi, în sfârşit, un bandaj şi un rulou cu plasture şi i le întinse.

- Mulţumesc.

Matt le luă şi mâinile lor se atinseră. Chiar dacă fugitiv, contactul arzător îi crea lui Leslie o senzaţie stranie. Privirile lor se încrucişară şi, pentru câteva clipe, s-au simţit tulburaţi, fără să scoată vreun cuvânt. Moment magic în care Leslie simţi cum inima îi bate mai repede şi se opri în loc. Regăsindu-şi respiraţia, ea făcu un pas înapoi.

Atunci, pe buzele lui Matt apăru un surâs maliţios care o nelinişti şi mai mult. Repede, intră în camera sa. Dar, odată la adăpost, se opri, ezitând. îi reveni în memorie chipul lui Matt, cu obrajii în flăcări, cu buzele uscate, îşi aminti căldura mâinii lui. Poate că era mai bolnav decât pretindea.

Cu timiditate, merse să bată la uşa sălii de baie unde dispăruse acesta.

- Matt?

Uşa se deschise.

- M-am gândit că ai, poate, nevoie de ajutor.

El o privi curios.

- Poate că da.

- Aş putea să te ajut?

- Da? făcu el, jumătate neîncrezător, jumătate sarcastic.

- Bineînţeles. Nu uita că sunt infirmieră!

Ridicând din umeri, el îi făcu loc să intre.

"Voi rămâne de piatră, îşi promise Leslie. Rece şi eficientă". Din păcate, din clipa în care Matt îşi scosese blugii, o invadă o emoţie tulburătoare. Cum să rămână insensibilă în faţa unui bărbat atât de seducător ca Matt? Simţurile o trădau.

Nervoasă, îngenunche în faţa lui şi începu să-i scoată bandajul, conştientă de crisparea lui Matt. Descoperindu-i rana, Leslie încremeni: Plaga era departe de a se fi cicatrizat.

- Este mult de când sângerează rana, Matt?

- De la început. în interior există o drenă.

- O văd. De altfel, trebuie schimbată.

Ea atinse pielea din jurul rănii.

- Este fierbinte. Cred că ai febră. Nu ţi-a prescris nici un antibiotic?

- Ba da.

- L-ai terminat?

- Nu. Nici nu l-am luat.

- Ce? Dar asta este inconştienţă!

- Când am plecat de la Rebecca, nu ştiam... că nu voi mai reveni. De fapt, am ieşit să cumpăr un ziar.

- Totuşi, aveai un rucsac când ai sosit aici.

- L-am cumpărat pe drum. Nu exista nimic acolo ca să merite să revin.

"Nici chiar Rebecca?" ar fi vrut să întrebe Leslie, dar se abţinu să pună întrebarea.

- Nici chiar medicamentele tale?

- Nu, mă simţeam mai bine.

- După cum se pare, nu este cazul. Mâine dimineaţă, îl voi chema pe doctorul Payson. El îţi va prescrie alt antibiotic.

- Va fi necesar să-l văd?

- Da, pentru schimbarea drenei.

- Nu se pune problema să merg la spital!

- După părerea mea, nu va fi necesar. Şi acum, stai puţin liniştit până termin. Pansamentul trebuia schimbat de mult timp.

- Singur, mi-aş fi făcut rău.

- Nu mă îndoiesc. Ar fi trebuit să-mi spui.

Matt o privi cu un aer zeflemitor.

- Nu-mi imaginam că-mi vei acorda atenţie.

Strângând din buze, tânăra femeie nu făcu nici o remarcă şi se concentră asupra lucrului său. Folosind un antiseptic, curăţă mai întâi rana, puse o pomadă şi apoi aplică pansamentul cu grijă. Mai greu fu să afişeze o indiferenţă pe care era departe de a o simţi. Apropierea lui Matt acţiona asupra ei ca un euforizant puternic, inima îi bătea repede.

In sfârşit, totul se termină.

- Mulţumesc foarte mult, îi spuse el, înainte de a-şi trage blugii.

- Pentru puţin. O operaţie de rutină pentru o infirmieră...

- Cu adevărat? Numai atât?

Incapabilă să răspundă, se îndreptă spre uşă.

- îi voi telefona mâine doctorului Payson. Noapte bună.

- Noapte bună. Vise frumoase.

Aceste cuvinte fură întovărăşite de un surâs atât de încărcat de tandreţe şi de suferinţă, încât o bulversă pe Leslie.

Capitolul 5

Vise frumoase? Nu era posibil, cel puţin în această noapte.

Totuşi, pe măsură ce treceau zilele, Leslie avea impresia că visele sale constituiau singurele momente agreabile iar somnul, singurul său refugiu. Căci fiecare deşteptare îi aducea un nou calvar.

în aparenţă, viaţa sa nu se schimbase. De luni, Leslie îşi reluă drumul la şcoală ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi când nici un cataclism nu i-ar fi zdruncinat existenţa în timpul unui weekend. Ea făcu teste auditive, controlul vederii, îngrijea mici bube, scotea aşchii de sub piele, dar nu sufla nici un cuvânt despre Matt. Marţi, serviciul său era la fel şi seara, înainte de a coase Ritei un costum pentru deghizare, îl ajută pe Teddy să-şi facă lecţiile. Cel puţin încerca. Nu era uşor să-i explici unui copil de zece ani fluctuaţia cursului bursier, mai ales când Matt era de faţă.

De altfel, văzând-o necăjită, Matt sfârşi prin a spune:

- Lasă, am să mă ocup eu.

De ce nu? Era mai bine, decât să-l aibă acolo ca spectator.

Leslie o şterse, bucuroasă.

In tot ceea ce făcea, Matt nu era niciodată departe.

Niciodată departe? Era un euferism. In realitate, se găsea acolo în permanenţă, urmând-o pe Leslie peste tot. In plus, îi spunea Ritei poveşti, îi explica lui Teddy tehnica lansării rachetelor... sau împărţirea cu zecimale, corecta articolele unchiului Harry, ştergea vasele, hrănea pisica. Pe scurt, era omniprezent.

La două zile, Leslie îi schimba pansamentul. O veritabilă încercare... Cât îi era de greu să-şi reţină tremurul care o cuprindea când el se întindea pe pat, pe jumătate gol, iar degetele lui Leslie îi atingeau coapsele. Iar Matt nu făcea nimic pentru a ascunde efectul pe care îl avea asupra lui aceste mângâieri involuntare.

In fiecare seară, Leslie se întorcea de la şcoală mai neliniştită ca în ajun la gândul că va petrece încă o seară cu Matt. Dumnezeule! Cât se temea de chinul pe care i-l provoca prezenţa lui! Totuşi, când nu era acolo, nu era mai bine: el îi bântuia gândurile. Când o să înceteze toate acestea?

Va sfârşi prin a obosi. Şi atunci o să facă ce făcea de obicei: o să plece. Matt susţinea că nu. Dar, când se va ivi ocazia, va pleca fără să se mai uite în urmă. Leslie nu se îndoia de asta.

Şi această ocazie nu întârzie să apară. Intr-o miercuri, când tânăra femeie se întorcea acasă, zări două camioane de televiziune staţionate înaintea casei sale. Abia ieşi din maşină că fu asaltată de reporteri, în mână cu aparate de filmat.

- Doamnă Colter, sunteţi...

- Sunteţi doamna Colter, nu-i aşa?

- Doamnă Colter, soţul dumneavoastră a...

Leslie îşi ieşi din minţi în faţa acestor presiuni. Ce doreau? Si de ce i se adresau ei? Unde se găsea Matt?

Ea aruncă o privire spre uşă, aşteptând să-l zărească. Dar, nici un semn de la Matt. Si ea care era persecutată de ideea că el dorea să se întoarcă în universul vechii sale meserii...

Era clar că fugea de ziarişti. Sau credea că îi descurajează dacă nu se arăta? Ce iluzie! Leslie nu-i putea evita. Si atunci, îşi adună tot curajul pentru a le face faţă.

- Ce face aici, doamnă Colter? întrebă un bărbat micuţ, cu o barbă sălbatică.

- E adevărat că se află sub un tratament psihiatric?

- I-au amputat piciorul?

- Când crede că îşi va relua lucrul?

Si urmară alte întrebări, tot atât de impertinente şi nedelicate. Din fericire, necesitatea de a răspunde fu îndepărtată căci, deodată, o voce autoritară domină gălăgia:

- Lăsaţi-mi în pace soţia!

Ca un resort, toate capetele se întoarseră în direcţia lui Matt, care tătea pe treapta superioară a peronului, bine înfipt pe picioare, cu mâinile în buzunare. Toţi înaintară către el, însă fără grabă, ca şi când s-ar fi aşteptat la o reacţie ostilă.

Leslie, care îi urmase, îi depăşi pentru a prinde mâna pe care Matt i-o întindea şi se lipi instinctiv de el.

- Ce se întâmplă, Colter? Nu funcţionează soneria? întrebă bărbatul cu barbă sălbatică.

- Eram ocupat.

- Nu te vom reţine mult timp. Am aflat cum ai organizat evadarea şi am vrea doar să ne povesteşti.

- Nu am nimic de spus.

- Totuşi, toată lumea pretinde că ai fost iniţiatorul, creierul, că eşti un adevărat erou...

- Nu.

- Cum, nu?

- Fapta mea nu are nimic eroic, ripostă Matt, pe un ton tăios. Nu importă cine altcineva ar fi ales, cum am făcut eu.

Din nou Leslie remarcă modul straniu şi defensiv pe care îl abordase când venea vorba despre acest subiect.

O femeie roşcată, care păstrase tăcerea până atunci, interveni.

- Pardon, nu-i este dat oricui să facă să evadeze patru oameni, fără să se verse o picătură de sânge.

- A murit un copil, remarcă dur Matt.

- Un copil? Ah, da, vorbeşti de acel puşti fanatic, interveni bărbosul. Cel care a încercat să te lovească. Hanish Al.... cam aşa ceva. Unul dintre terorişti, preciză el cu dispreţ.

în timpul tăcerii ce a urmat, Leslie crezu că vede o lucire de durere în privirea lui Matt. Dar, poate, doar îşi imaginase. în schimb, îl simţi cum se crispează, apoi făcând un efort pentru a se domina. în sfârşit, cu o detaşare rece, el răspunse:

- Da, unul dintre terorişti, cum bine ai spus.

Şi apoi, fără alt preambul, intră în casă, antrenând-o şi pe Leslie, apoi închise uşa în urma lor.

- Matt, ce nu merge?

- Lasă-mă. Lasă-mă singur.

Şi cum ea nu se mişca, îi întoarse spatele şi se repezi spre scară, urcând treptele câte patru deodată.

In acest moment, se auzi soneria de la intrare.

Leslie merse să deschidă.

- Ce mai vreţi? Nu mai este nimic de spus.

- Când îşi va relua lucrul? întrebă femeia roşcată.

- Nu are intenţia să mai lucreze.

Bărbosul îi vârî un microfon sub nas.

- Credeţi?

- Aşa susţine.

Zilele care urmară au fost tot atât de încordate, tot atât de pline de îndoieli ca şi cele precedente. Sfârşitul săptămânii veni fără să se întrevadă vreo schimbare în comportamentul lui Matt. In mod hotărât, o surprindea. Mai înainte îi respinsese pe jurnalişti, iar acum îşi petrecuse întreaga zi în biroul lui Harry.

- Ce faci? îl întrebă ea.

Erau aşezaţi toţi trei, în salon.

- Scriu articole ca să le trimit la diverse agenţii.

- Tu, să trimiţi scrisori agenţiilor? în loc să iei avionul şi să-ţi dai seama singur ce se petrece?

- Dar nu simt nevoia să plec, Leslie. Vreau să stau aici.

Trebuia să admită că totul în comportamentul lui atesta această hotărâre. în fiecare zi consacra mult timp copiilor, se purta cu ei ca tatăl pe care îl visase odinioară. Si Matt părea că îşi joacă acest rol cu multă plăcere. Câteodată, Leslie vroia să se ciupească pentru a se asigura că nu visează.

Atitudinea lui Matt era atât de perfectă, încât Leslie simţea o tot mai mare îngrijorare. îi era frică pentru copii văzând cum se ataşează tot mai mult de Matt.

După cum se vedea, Teddy şi Rita căzuseră sub farmecul

lui a cărei primă victimă fusese ea însăşi. Ei se grăbeau să vină de la şcoală pentru a sta cu el şi îl urmau peste tot. Matt era idolul lor aşa cum fusese odinioară al ei.

Dar, ce să facă? Să-i pună în gardă? La ce bun? Ei tot n-ar crede.

în această seară, în timp ce Leslie îi schimba pansamentul, Matt o anunţă:

- Teddy şi cu mine vom merge după şcoală la familia Ferris pentru a vedea racheta lui Robby.

- De ce?

- Pentru că el doreşte asta foarte mult.

- Si tu faci întotdeauna ceea ce doreşte el?

Bănuitor, Matt îşi încruntă sprâncenele.

- Nu, nu întotdeauna. Dar, de această dată, de ce nu?

înainte de a răspunde, Leslie aplică o compresă pe rana acum aproape vindecată.

- Le vei face rău, Matt.

- Rău?

- Da, nu face pe inocentul. Te cunosc eu.

- Câteodată, mă întreb... Nu, Leslie, nu le voi face rău. Cum aş putea?

- Părăsindu-ne.

- Nu voi pleca, ţi-am repetat de o sută de ori. Nu mă crezi, nu-i aşa? întrebă Matt, întorcându-se pe jumătate pentru a o privi.

- Nu, nu te cred. Eu... nu pot... Nu-i face rău Matt, te rog. Gândeşte-te la Teddy.

Cu toate acestea, Matt îşi însoţi fiul la familia Ferris. Leslie descoperi acest lucru, întorcându-se seara de la şcoală. Abia sosise când băieţaşul, surescitat, îi povesti cu entuziasm lansarea rachetei.

Leslie, care avusese o zi grea, îi asculta vorbăria cu o ureche distrată. Oprindu-l pe Teddy în mijlocul unei fraze, ea îi spuse:

- Foarte bine, dragul meu. Acum, du-te să-ţi faci lecţiile înainte de a ne aşeza la masă.

Decepţionat, el se posomorî, dar nu se abţinu să nu revină în timpul cinei.

- Era genial, mamă, declară el. Ne-am amuzat teribil.

- Foarte bine, răspunse Leslie. Ritta, tu stai aici, îi zise ea fetiţei care tocmai intra în bucătărie.

- Vreau să stau lângă Matt, protestă fetiţa. Este rândul meu.

- Matt a spus că şi noi putem fabrica o rachetă, continuă Teddy.

- Ce? O rachetă? Dar este periculos!

- Tata spune că nu. Trebuie să construim un ansamblu şi să-l lansăm. Aşa a spus tata.

- Da? zise Leslie ridicând spre Matt o privire sfidătoare.

Ochi în ochi, se fixară într-o tăcere tensionată. Şi cum Matt rămânea pe poziţiile sale, tânăra femeie se întoarse către fiul său.

- Este foarte frumos, Teddy, dar cine se va îngriji când o să

fii făcut fărâme. Matt?

Apoi, adresându-se acestuia, cu vocea plină de mânie reţinută cu greu:

- Văd că aventura nu te-a făcut mai prudent! Nu ţi-e frică să ai pe conştiinţă moartea unui copil?

In faţa acuzaţiei, Matt se făcu alb ca varul la faţă. O tăcere apăsătoare se aşternu în jurul mesei. Atât de apăsătoare, încât atmosfera părea electrizată. Brusc, Matt se ridică şi părăsi bucătăria.

Leslie, cuprinsă de furie, îşi dădu totuşi seama că mersese prea departe.

- Matt! Nu vroiam... strigă ea.

In zadar. După câteva clipe, auzi închizându-se uşa de la intrare.

- Este adevărat. N-am avut intenţia să...

Stingherită de privirea dezaprobatoare aţintită asupra sa, nu termină ce avea de spus.

- Nu riscăm nimic, nu m-ar fi ucis, mamă, declară Teddy cu gravitate.

- Stiu... ştiu, bâigui Leslie.

încă sub şoc, fixa uşa prin care dispăruse Matt. Ce să facă? Să alerge să-l reţină? Asta ar fi agravat şi mai mult lucrurile. Dar să rămână aici...

Matt nu apăru nici la cină, nici după; Teddy şi Ritta trebuiră să se lipsească de el când şi-au făcut lecţiile. Când, mai târziu, Leslie veni s-o învelească în patul său, fiica sa o

întrebă:

- Mamă, după părerea ta, a plecat cu adevărat?

întrebare prea spinoasă pentru a putea răspunde.

- Eu nu aş vrea. îl iubesc atât de mult, adăugă Ritta.

- Stiu, murmură Leslie.

Si în gândul său: "De asta mă temeam".

- Nu s-a întors încă, o informă unchiul Harry când coborî.

Pentru a-şi ascunde mai bine frica, Leslie ridică din umeri.

- Matt nu mai este un copil. Ce vrei să i se întâmple?

- Afară s-a făcut răcoare. Si nu uita că abia i s-a închis rana.

- Eşti neliniştită din cauza lui?

- Tu nu?

- Puţin.

La această mărturisire, un surâs plin de speranţă lumină figura lui Harry, care răspunse:

- Atunci, du-te scumpa mea. Du-te să-l cauţi.

- Si dac-l găsesc?

- Să-l aduci aici.

Prea atât de simplu. Să-l aducă... Dacă odinioară, Leslie avea această putere, acum situaţia s-a schimbat. Numai că iată, fără îndoială nu mai conta în ochii lui.

De atunci, lucrurile au evoluat?

Ar fi fost prea periculos să se gândească la asta.

Afară era întuneric şi atât de frig precum prezisese unchiul Harry. Dinspre ocean se simţea o mică briză umedă care o făcea să se înfioare pe tânăra femeie în timp ce se îndrepta

către port. Dar nicăieri nu găsea urmele lui Matt. Să rămână aici, lângă insulă, singurul loc unde ar mai avea şanse. Cu un suspin, Leslie îşi îndreptă privirea către sud, acolo unde farul avansa în mare, la capătul unei fâşii înguste de pământ. "De ce, Matt? De ce acolo?" Atâtea amintiri erau legate de acest loc, atâtea speranţe, aşteptări decepţionate.

Impotriva voinţei sale, Leslie îşi îndreptă paşii spre cărarea care se înfunda într-un crâng şi unde pinii acopereau promontoriul îngust. Câte ore petrecuseră aici, înainte de căsătorie, îmbrăţişaţi, contemplând marea, împărtăşind aceleaşi sentimente în faţa frumuseţii sale.

Acolo îl descoperi, aşezat pe stânci, la picioarele farului. Dar, în această seară, în loc să privească spre larg, fruntea i se odihnea pe braţe şi pe genunchii îndoiţi. In mână ţinea o ţigară. Leslie se opri stupefiată, emoţionată dincolo de cuvinte. Niciodată nu-l mai văzuse pe Matt în această poziţie, cu capul plecat, adus de spate, atât de abătut. Părea un învins.

Cu atât mai rău pentru marile sale decizii.

în aceste clipe, Leslie nu avea decât o dorinţă: să alerge spre Matt, să-l liniştească, să-l consoleze, să atenueze problemele. Dar, care probleme? în fond, nu le cunoştea.

Ea îşi reluă drumul către el. O pietricică alunecă sub paşii săi şi zgomotul îl alertă pe Matt. Zărind-o pe Leslie, el se îndreptă, stinse ţigara şi apoi se ridică.

- Ţi-era teamă că m-ai pierdut? spuse el ironic.

- Eu, nu. Harry era cel care îşi făcea griji pentru tine.

- Ah, înţeleg...

El trecu de ea, dar Leslie îl opri, luându-l de braţ.

- Sunt dezolată, Matt.

- Dezolată?

- Da. Pentru remarca mea de mai înainte.

- Nu-ţi face probleme. Stii că ai zis multe lucruri foarte rele.

Cinismul lui nu o înşela şi când vru să se îndepărteze din nou, îl reţinu.

- Matt, te asigur, n-am vrut să te rănesc.

- Să nu mai vorbim!

Cu un gest brusc, el se eliberă şi se îndreptă cu paşi mari pe potecă.

- Matt, aşteaptă.

El se întoarse.

- Ce mai este?

- în fine, Matt, ce ţi s-a întâmplat?

Cu inima bătând, îşi privi soţul care stătea la câţiva metri, nemişcat ca o statuie. Cu toată obscuritatea, citi în privirea lui o suferinţă cumplită. O suferinţă de animal rănit, neputincios, suferinţa unui om rupt de lumea în care trăia. Această imagine semăna atât de puţin cu Matt cel puternic şi insensibil pe care-l cunoscuse...

Se apropie încet de el, ca şi când s-ar fi temut să nu-l sperie. Matt nu vorbea, dar tensiunea era atât de mare, încât aerul din jurul lui părea că vibrează. Un pas în plus şi Leslie i-ar fi putut vedea picăturile de transpiraţie de pe tâmple.

- Matt, ce este? Te rog, spune-mi.

- Nimic.

- Ţi-a revenit febra?

- Da, fără îndoială.

Leslie nu se lăsă înşelată: folosise acest pretext pentru ca să-l lase în pace. După cum se vedea, în această seară nu va afla nimic în plus.

- N-ar trebui să stai atât de mult afară.

Incet, cu prudenţă, se apropie şi-i puse mâna pe frunte. In ciuda aparenţelor, era rece.

- Ai nevoie de somn, Matt.

Matt suferea de insomnie. Aproape în toate nopţile, îl auzea coborând la parter.

- Vino, Matt, să mergem acasă.

El nu o refuză şi, după câteva secunde de ezitare, o urmă.

Unul lângă altul, urcară în tăcere poteca apoi o apucară pe drumul care ducea în oraş. Aproape de casă, Matt o întrebă brusc:

- Este adevărat, Harry te-a trimis să mă cauţi?

- Da, el mi-a sugerat.

- Altfel n-ai fi venit, spuse Matt pe un ton amar.

- Nu ştiu. Poate că da. Mă simţeam vinovată.

- Vinovată?

- Da. Am spus cuvinte nepoliticoase. Nu-mi imaginam că vei reacţiona într-o manieră atât...

- Atât de excesivă? sugeră Matt, cu un surâs ironic.

- Da. Nu vroiam să te rănesc, ştii bine. Doar că... Tu nu

eşti...

- Dar nu-ţi face probleme, totul merge bine.

- Ai fi putut să te loveşti la picior pe aceste stânci.

- Rana este aproape vindecată. La spital, m-au asigurat că, în timp, îmi voi recupera toate funcţiunile.

Râsul ironic care însoţi aceste cuvinte spunea mult despre scepticismul lui Matt.

- Pentru asta, trebuie să te odihneşti mai mult.

- Fără îndoială.

Acum, aproape ajunseseră acasă şi Leslie încetini pasul parcă nevoind să se despartă de Matt. Pentru prima oară de la întoarcerea lui, se înfiripase între ei un început de dialog. încă timid, încă ezitant, desigur, dar cel puţin îi permisese să descopere în Matt o personalitate diferită, un om nou, mai vulnerabil şi oarecum mai uman. Si această descoperire o tulbura.

- Ar trebui să încerci să dormi mai mult în noaptea asta.

- Da, voi încerca.

în capul scărilor, el rămase nemişcat.

Leslie ar fi dorit să-i spună mii de lucruri care îi veneau în minte, dar nu îndrăznea.

- Nu intri? îl întrebă ea.

- Peste câteva clipe. Am nevoie să reflectez. Noapte bună.

Leslie înţelese: Matt dorea să fie singur. Intră în casă şi închise uşa după ea. Dar, mai mult ca oricând, rămânea cu el în gând. Cum ar fi putut fi altfel după tot ce se petrecuse în această seară?

Un abis îl separa pe Matt cel de acum de cel cu care se căsătorise. Dispăruseră încrederea în sine, temperamentul dur şi bătăios care făcuse din el un ziarist întreprinzător. Astăzi se descoperea ca un om nou, un om despre care nu ştia nimic.

Da, Matt era pentru ea o enigmă, un mister pe care sfidând orice prudenţă, Leslie dorea să-l descopere. Dar, îndrăznea? Era gata să-şi asume riscul de a relua o relaţie cu el? Această dureroasă întrebare şi-o punea Leslie în fiecare zi. Ea şi-o puse încă înainte de a se culca. La trei dimineaţa când se trezi, zări lumină jos.

Dar nu coborî să-l întâlnească pe Matt, încă nesigură cu privire la dorinţele sale cele mai profunde. Atâta timp cât nu era sigură pe sine, era mai bine să păstreze distanţa.

Capitolul 6

Să păstreze distanţa? Nu era atât de uşor în realitatea zilnică. Matt era mereu acolo. Era imposibil să-i evite prezenţa. Totuşi, era mai greu să-şi stăpânească tulburarea pe care o provoca apropierea acestuia.

Cel puţin se străduia să nu-şi trădeze sentimentele. Era cel mai bun mijloc de a se feri de eventualele suferinţe. Dar ideea că Matt ar fi putut să plece devenea cu atât mai dureroasă cu cât el se amesteca în fiecare zi în viaţa lor.

Sosi şi luna iunie. Din rana sa, Matt mai avea o lungă cicatrice întunecată. Dacă apelurile revistelor de senzaţii încetaseră, cele de la "Worldwiew", vechiul său patron, se înteţiră. Dar Matt rămânea la Day's Harbor.

Cel puţin, nu mai avea acea mină distrusă, acel aer rătăcit de la sosirea sa. De mai multe ori, Leslie a fost tentată să provoace o discuţie, să-l întrebe. Degeaba. De la primele cuvinte, creştea tensiunea între ei, împiedicându-i să meargă mai departe. Mai mult, ea nu dorea să arate deloc interesul pe care îl purta lui Matt de frică să nu se expună, să-şi slăbească apărarea. De asemenea, puţin câte puţin, Leslie se închise în ea şi ca printr-un fenomen de osmoză, figura sa exprima aceeaşi oboseală pe care o afişa Matt.

Cei din anturajul său se nelinişteau. "Trebuie să te odihneşti”, o sfătuia directorul uneia dintre şcoli. Bineînţeles, dar cum să te odihneşti cu adevărat cu o astfel de furtună în cap? în tot cazul, nu în această seară ar fi putut s-o facă: era prevăzută la Portland o reuniune a asociaţiei infirmierelor.

Abia târându-şi paşii, tânăra femeie urcă treptele peronului apoi, ajunsă în bucătărie, lăsă să cadă pe masă grămada de hârtii pe care o adusese. Cel puţin în această seară avea un bun pretext ca să nu rămână cu Matt.

Ea îl întâlni la piciorul scării când coborî din camera sa, puţin înainte de a pleca.

Remarcând ţinuta nouă şi mapa cu documente, el o întrebă:

- Unde te duci la ora asta?

- La Portland.

- Portland? Atâţia kilometri numai ca să mă eviţi?

Dacă Leslie fu surprinsă, nu lăsă să se vadă acest lucru.

- Nu caut să te evit, am o reuniune a asociaţiei infirmierelor.

- Ei bine, te întovărăşesc.

- Cum?

- Merg să te conduc.

- Nici vorbă.

- Credeam că tu mă eviţi.

- într-adevăr.

- Deci, nu văd...

- Nu insista. N-am nevoie de şofer.

- Vreau să merg.

De data aceasta, tonul nu admitea replică.

Cu un suspin, Leslie încercă s-l lămurească:

- Această reuniune te va plictisi la culme. Ce vei face în acest timp la Portland?

- Nu te nelinişti pentru mine, voi găsi cu ce să mă ocup. Matt o urmă pe Leslie când aceasta părăsi casa câteva minute mai târziu. El insistă s-o conducă.

- Da, da, am înţeles, declară el pe acelaşi ton hotărât ca şi cel dinainte.

Leslie, preferând să-şi păstreze energia, îi întinse cheile. Dacă el conducea, putea să-şi revadă notiţele pentru discursul său în timpul drumului; apoi, ar fi dormit sau s-ar fi prefăcut.

Dar Matt se arătă dispus să vorbească. Când o văzu aranjându-şi notiţele, o întrebă:

- Lucrezi de mult timp la şcoli?

- De când m-am întors din Columbia.

- Se pare că te interesează.

- Da.

- Este o meserie bună pentru tine, cea cu copiii.

- Da.

După o pauză, Matt o privi cu coada ochiului.

- Sunt cu adevărat formidabili cei doi.

- Este adevărat, răspunse Leslie, a cărei inimă se strângea de frică.

- Sunt mulţumit că-i avem.

"Noi?" Primul său impuls fu să-l repeadă, dar apoi renunţă să se certe cu câtva timp înainte de reuniune. Dorea să aibă mintea limpede pentru a reuşi în intervenţia ce urma s-o facă.

După o scurtă odihnă într-un restaurant de pe marginea drumului, Matt o lăsă la locul unde se desfăşura reuniunea.

Era opt şi jumătate.

- Şi acum, ce intenţionezi să faci? îl întrebă ea.

- Poate să te ascult vorbind? sugeră el cu o notă de speranţă.

- A, nu, în nici un caz!

- Atunci, am să hoinăresc prin oraş, zise el cu un surâs resemnat. Voi fi aici la ora zece.

Ora zece trecuse şi ploua în aversă când s-a terminat reuniunea. Intovărăşind-o pe Leslie spre ieşire, Mary Potter, preşedinta regională, deplângea lungul drum care o aştepta pe colega sa.

- Şi, mai ales, fii prudentă, cu ploaia asta...

- Nu vă îngrijoraţi, promit că voi ajunge cu bine acasă.

Era Matt care, apărând deodată în faţa lor, se exprimase astfel. Intrucât Mary Potter îl privea cu un aer surprins, Leslie aşteptă ca el să se prezinte. In zadar.

El se mulţumi să-i surâdă doamnei Potter şi o ajută pe Leslie să-şi îmbrace jacheta. Atunci, aceasta din urmă spuse în silă:

- Mary, îţi prezint pe... soţul meu, Matthew.

O undă de emoţie transfigură faţa doamnei Potter.

- Domnul Colter! Sunt bucuroasă că v-aţi recâştigat libertatea. Să ştiţi că Leslie era neliniştită pentru dumneavoastră. Trebuie să fi fost teribil.

Matt îi aruncă lui Leslie o privire surprinsă.

- Da, mărturisi el, a fost foarte greu.

- Este târziu, am face mai bine să plecăm, interveni Leslie.

- Aveţi dreptate, aprobă doamna Potter. Pe curând, Leslie. La reuniunea noastră de la Boston la sfârşitul lunii.

Când au fost singuri, Matt îi puse imediat întrebarea de care se temea.

- Este adevărat, erai neliniştită pentru mine?

- Firește, răspunse ea, agasată. Era normal, nu?

- N-aş fi crezut.

Tocmai se urcau în maşină. Chiar înainte de a demara, Matt făcu acest comentariu:

- Mi-a făcut plăcere să aflu.

Un timp îndelungat, se abţinură să vorbească. Acest du-te-vino al ştergătorului de parbriz şiroind de ploaie avea asupra lui Leslie un efect hipnotic apăsător. Deodată, Matt întrebă:

- Acesta era discursul pe care trebuia să-l ţii la Boston?

- Ce? L-ai ascultat?

- Nu, şi de altfel regret. Terminaseşi când am sosit eu.

- Nu te-ar fi interesat.

- Ce ştii tu? în schimb, tu pari pasionată.

- M-au mişcat problemele copiilor. De altfel, ei constituie viitorul omenirii.

La aceasta, Matt nu răspunse. Şi, dacă la început, Leslie a simţit o oarecare decepţie, îşi spuse că aceasta valora mai mult. Ca Matt să împărtăşească opinia sa n-ar fi făcut decât să agraveze dilema care o tortura.

în timpul parcursului el se arătă prea puţin vorbăreţ şi

refuză propunerea tinerei femei ca să-i cedeze volanul.

- Eşti sigur? Ai condus mult şi pari obosit.

Obosit? Avea o mină îngrozitoare.

- Mă simt bine. Şi fii sigură, m-am trezit bine... Ca de obicei! adăugă el cu un mic râs amar.

- Tu te trezeşti în fiecare noapte. Te aud mergând la parter, zise Leslie.

în loc de răspuns, Matt se mulţumi să ridice din umeri.

- în alte circumstanţe nu ţi-aş fi spus, dar de ce nu iei un somnifer? Sunt sigură că doctorul Payson...

- Nu.

- Dar...

- Am spus nu! în plus, nu vreau să mă droghez.

Leslie îi aruncă o privire bănuitoare.

- De ce "în plus", Matt? Explică-mi, pentru numele lui Dumnezeu!

- Să mă explic? Dar, Leslie, deschide ochii!

Căsnicia mea este doar o farsă, soţia mea vrea să se mărite cu un alt bărbat şi eu trebuie să dorm liniştit ca un înger!

- Matt, te rog, nu-l amesteca pe Nicolas în această problemă!

- Nu-mi spune că nu se petrece nimic! Şi apoi, să dorm, Leslie... Subiectul este închis.

Sfâşiată, ea se adânci din nou în scaun şi-l observă pe Matt în dosul pleoapelor pe jumătate închise. Nu ignora ceea ce îşi dorea el, dar nu avea curajul să-i spună... In acelaşi

timp, era convinsă că adevărata cauză a insomniilor sale nu se datora aventurii ei cu Nicolas. Ii lipsea curajul să-i mărturisească iubirea ei, i se părea că şi Matt nu avea forţa să înfrunte anumite aspecte din trecutul său.

Prefăcându-se că doarme, îşi punea pentru a suta oară întrebările care o nelinişteau: ce se petrecea în mintea lui Matt? La ce se gândea, ce simţea? Şi ce experienţă trăise despre care refuza să vorbească?

Ca de obicei, Matt păstra secretul. De mai multe ori suspină, dar nu-şi descleştă gura până la sosirea lor acasă.

- Mulţumesc că ai făcut pe şoferul, îi spuse Leslie când au ajuns.

Ea merse direct la culcare dar se auzi vocea lui Matt.

- Leslie, dacă i-ai cere lui Nicolas să se îndepărteze?

- Atunci ai dormi mai bine?

- Poate, replică el iritat.

- Poate este ceva mai complicat decât asta?

Insinuarea păru că-i displace, deoarece se întoarse şi deschise un jurnal rămas pe masă.

Leslie nu se lăsă impresionată.

- Ce ai zice de un pahar de lapte cald?

El schiţă o grimasă.

- Dacă ţii.

Fără zgomot, pentru a nu trezi toată casa, ea pregăti o cană. Matt, care o privea, avu un mic zâmbet, jumătate amar, jumătate melancolic, când o puse în faţa lui.

- Mulţumesc.

- Nu ai pentru ce.

Apoi, îndreptându-se spre uşă:

- Este aproape miezul nopţii. Eu urc. Dacă te vei duce să te culci după ce îl bei, ai să vezi că vei dormi.

Şi cu un surâs încurajator, se îndreptă spre scară. Puţin ar fi lipsit în această clipă pentru a renunţa la apărare, dar un anumit instinct o îndemna să se îndepărteze atâta timp cât mai avea puţin bun-simţ.

Dezbrăcându-se, aşteptă să audă paşii lui Matt pe scară. Pentru că nu-i auzea, se decise să coboare în bucătărie în cămaşa de noapte.

Matt stătea încă la masă, cu capul pe braţe, în faţa cănii goale.

- Matt?

El se îndreptă, cu părul în dezordine, cu ochii încercănaţi, tras la faţă.

- Nu te duci să te culci?

- Cu tine? întrebă el, dar de data aceasta fără nici o ironie ostilă în voce.

- Nu.

Privirile lor rămaseră legate una de alta într-o tăcere elocventă. Apoi, Matt scoase un suspin fatalist.

- în camera lui Teddy, atunci?

- Da.

Cu greu, el se ridică şi după ce puse cana în chiuvetă, o urmă pe Leslie pe scară.

- încearcă să te destinzi, murmură ea. Vei vedea că va

merge, zise ea când el se opri în faţa uşii de la camera lui Teddy.

- Cunosc un remediu mai eficient.

Dar înainte ca ea să răspundă, o îmbrăţişă, puse stăpânire pe buzele ei şi o sărută cu ardoare. Apoi, tot atât de brusc, o lăsă declarând:

- Da, iată un remediu suveran împotriva insomniei.

- Mamă! Mamă! Trezeşte-te!

Ochii lui Leslie se opriră pe figura îngrozită a lui Teddy, care o scutura fără menajamente.

- Ce se întâmplă? Ai visat urât?

Când îi adusese în Statele Unite, el şi sora lui o trezeau noaptea din cauza coşmarurilor. De câtva timp, însă, încetaseră.

- Nu eu, Matt. Vino, grăbeşte-te!

Nerăbdător, aproape că o trase afară din pat şi o urmă către camera lui.

- Ascultă!

Din culoar se auzeau gemete sacadate, care semănau cu suspinele şi patul scârţâia ca şi când ocupantul său era cuprins de o vie agitaţie. In cele din urmă, Leslie intră în cameră urmată de Teddy.

- Nu! bolborosea Matt. Nu! Nu!

Incurcat în cuvertură, se zbătea ca şi când s-ar fi luptat cu un duşman invizibil.

Leslie înaintă către el şi încercă să-l calmeze.

- Matt... Matt, totul va fi bine.

El o îndepărtă, cu o scuturătură bruscă, fără s-o audă.

- Matt!

Leslie se străduia să rămână liniştită în faţa lui Teddy, dar nu-i era uşor să facă faţă unui astfel de spectacol. Niciodată, în trecut, nu-l văzuse pe Matt într-o asemenea stare. I se întâmpla câteodată, când se întorcea dintr-un reportaj greu să nu-şi găsească liniştea. Atunci, indiferent de ora când se întorcea, se întindea pe pat şi aştepta ca ea să vină alături şi să-i asigure mângâierea de care avea nevoie.

Un nou strigăt al lui Matt o smulse pe Leslie din amintirile sale.

- Nu! Nu! E prea riscant.

Il cuprinse de umeri pentru a-l imobiliza dar, încă o dată, el se degajă.

- Matt, totul este bine. Eşti liber acum, liber!

Fără îndoială, cuvintele ajunseseră până la conştiinţa sa, căci scutură cu putere din cap strigând:

- Liber? Nu, niciodată. Oh, nu...

Ultimele sale cuvinte se terminară cu un suspin, apoi, umplându-i pleoapele, lacrimile îi curseră pe obraz.

- Tată, ce s-a întâmplat? exclamă Teddy, cuprins de panică.

Leslie vru să-l liniştească.

- Are un coşmar. Nu te speria.

Apoi, Matt încercă să se ridice în capul oaselor.

- Atunci, calmează-te. Totul s-a sfârşit.

- Nu!

Un nou frison îl făcu să tresară. Atunci, neascultând decât de propriul său instinct, Leslie îl cuprinse cu braţele. Dumnezeule, ce făcea?

- M-matt.

Acum, şi ea tremura. Vocea sa era tremurătoare, tot corpul îi tremura.

Fruntea umedă a soţului său se odihnea pe umerii ei. Cu o mână îi mângâia părul şi cu alta îi masa muşchii încordaţi ai gâtului. La început scurtă şi sacadată, respiraţia lui deveni treptat normală, pe măsură ce se smulgea din chinurile coşmarului.

într-o suflare, el îi murmură numele:

- Leslie...

Fără să întrerupă gesturile liniştitoare, tânăra femeie îl privea pe Teddy care observa tabloul cu o privire înspăimântată.

- Vezi, dragul meu, este mai bine, şopti ea. Să nu-ţi fie frică.

- Eşti sigură, mamă?

- Da. Du-te să te culci.

împotriva voinţei sale, el o ascultă dar, din patul său, continua să-i observe pe mama sa şi pe Matt.

în sfârşit, Matt părea că s-a calmat. Leslie se îndepărtă încetul cu încetul de el.

- Acum, e mai bine?

El dădu din cap.

- îţi aminteşti ce voiai?

O umbră de teroare trecu peste obrajii lui Matt la aceste cuvinte.

- Da, răspunse el încet.

- Poţi să-mi povesteşti?

- Nu!

Răspunsul veni fără apel.

- Cu atât mai rău, murmură Leslie, resemnată, mângâindu-i obrajii. Vrei să te culci din nou?

Matt dădu din cap obosit, apoi se ridică din pat.

- Unde te duci?

- Jos.

- Ai nevoie să dormi.

- Nu pot. Ai văzut rezultatul când încerc.

Cu inima îndurerată, Leslie îl privi îndepărtându-se către şifonier. Ce să răspunzi la aceasta? înainte de a ieşi ea îşi îmbrăţişă fiul.

- Fii fără teamă, Teddy, totul va fi bine, momentul greu a trecut.

- Tu nu mă deranjezi, declară Teddy. Ştii, poţi să rămâi.

- Nu.

Matt îmbrăcă un pantalon şi o cămaşă, apoi îi adresă băiatului un surâs plin de tristeţe şi ieşi.

- Matt, vrei să vin cu tine?

- Nu, răspunse el fără să se mai întoarcă.

Ea îl văzu străbătând salonul şi auzi apoi închizându-se uşa de la verandă. Deci, Matt prefera să rămână singur. In fine, nu prea singur: demonii săi nu-l părăseau.

- Oh, Matt!

Tânăra femeie intră în camera sa. Să doarmă? Ochii săi refuzau să se închidă şi o imagine o urmărea: figura lui Matt, în lacrimi, trăsăturile torturate de frică.

Cel puţin, nu se înşelase asupra unui punct: Nicolas nu era singurul vinovat al insomniei sale. Dar, atunci, ce visase Matt? Ce era "prea riscant"? Şi cui i se adresase când strigase cu atâta putere?

Atâtea întrebări rămase fără răspuns. In patul său, Leslie pândea zgomotul paşilor, aştepta semnul că Matt, învins de oboseală s-a dus, în sfârşit, să urce ca să se culce.

Dar minutele, orele se scurseră fără alt zgomot decât închiderea unei uşi sau, din timp în timp, scârţâitul parchetului de la parter.

Matt îşi primejduia sănătatea. Continuând în acest ritm, se îndrepta spre o catastrofă. Poate că era refractar la somnifere dar, într-un fel sau în altul, trebuia să găsească un mijloc de a dormi!

Leslie ştia unul. Era singurul care odinioară îşi arătase eficacitatea când revenea zdruncinat de la un reportaj dificil; singurul capabil să-i risipească neliniştea şi să-i asigure destinderea necesară somnului.

Da, ea deţinea remediul pentru a-l ajuta... dar va îndrăzni să-l folosească?

Auzind scârţâind uşa de la verandă, Matt se întoarse repede.

- Cine este?

Leslie nu răspunse. Se mulţumi să meargă până la el şi să-l ia de mână. Ii fusese necesar un lung moment până să capete curaj să facă asta. Nu încăpea nici o discuţie.

- Ai nevoie să dormi.

- Ţi-am mai spus, nu pot! Te rog, Leslie, încetează să mă hărţuieşti!

- Te voi ajuta.

- Să nu-mi propui încă o cană cu lapte. Asupra mea, remediul nu funcţionează. Ai proba!

Leslie, fără să spună un cuvânt, se îndreptă spre scară cu Matt în urma sa. In apropierea camerei lui Teddy, Matt protestă.

- Nu pot, voi fi incapabil să mă culc.

- Nu acolo te duc.

Când îl introduse în propria sa cameră, surpriza îl ţintui pe loc.

- Tu... vrei să faci dragoste cu mine? murmură el.

Timp de o secundă, Leslie îşi pierdu sângele-rece.

- Nu spune prostii, Matt.

- Dar, atunci ce...

- Vino să te culci, îl întrerupse ea arătându-i patul.

- Dar...

- Vino!

Dacă n-ar fi ascultat-o imediat, ea s-ar fi înfuriat. Matt nu-şi putea închipui câtă voinţă i-a trebuit pentru a lua această hotărâre. Leslie însăşi ştia că fapta sa era capabilă s-o zdrobească emoţional. Atunci, nu mai încape discuţie!

Dar Matt, ascultător, începea să-şi descheie nasturii de la cămaşă pe care o aruncă pe spatele unui scaun. în momentul în care trebuia să-şi descheie pantalonii, ezită, aruncă o privire spre ea şi în cele din urmă blugii merseră să întâlnească pe scaun, cămaşa. Din fericire, Matt nu-şi scoase slipul. Astfel îmbrăcat, merse să se întindă între cearşafuri, cu braţele sub cap.

Vocea lui trăda o uşoară emoţie când întrebă:

- Si acum?

Fără un cuvânt, Leslie îşi scoase capotul şi veni să se întindă alături de el.

Care dintre cei doi simţise cel mai violent şocul? Leslie n-ar fi putut să spună. Un lucru era sigur: toată gimnastica mentală nu o pregătise pentru efectul pe care îl făcea asupra ei căldura corpului lui Matt. Dar era prea târziu să se retragă.

Inarmându-se cu tot curajul, se lipi de el, cu un braţ petrecut peste pieptul lui. Sub palma sa simţi ritmul surd al inimii care bătea la fel ca a ei.

- Leslie? murmură Matt.

- Da...

Ridicându-se puţin, ea îi privi figura. Puţinul care se distingea în lumina pală a lunii trăda răul pe care vroia să-l învingă, neliniştea, teama.

- Leslie, ceea ce faci este pentru a mă ajuta? întrebă Matt pe un ton încă mai disperat decât încrezător.

- Altădată mergea, adu-ţi aminte.

- Nu! Fără amintiri!

- Atunci, uită-le! Uită tot.

- Nu pot să uit! Aceasta este problema.

- Pentru că nu poţi uita, să ne amintim împreună.

- Nu!

Totuşi, el nu încercă să se sustragă şi o lăsă să-l mângâie pe spate printr-o apăsare uşoară. Jos, pendula suna ora trei şi patruzeci şi cinci de minute. Ţipătul unei cucuvele sparse liniştea nopţii. Timpul trecerea şi Leslie simţea treptat cum Matt se eliberează de tensiune, respira mai adânc. Când se întoarse pe spate, capul lui veni să se aşeze pe umărul său şi mâna sa se mută către scobitura taliei.

- Matt? şopti ea.

El nu mai răspunse.

Capitolul 1

Pâinea care se ardea în prăjitor, Teddy care nu-şi găsea cutia cu acele de undiţă şi Ritta care pleca fără să-şi facă patul... Pe scurt, o dimineaţă la fel ca altele, îşi zise Leslie.

Si totuşi, nu: astăzi se trezise în braţele lui Matt.

Era trecut de ora şase când, deschizând ochii, văzuse capul lui Matt pe umărul său. Nu se mai punea problema să mai doarmă. Leslie trebuia să se scoale pentru a merge la lucru. Totuşi, nu putea rezista tentaţiei de a-şi mai oferi câteva minute în plus cu el, pentru a se impregna de parfumul lui de bărbat, să simtă pielea lui sub degete, să aprecieze intimitatea lor.

Leslie era sfâşiată de conflictul care se năştea încă. O parte din sufletul său tindea disperat spre Matt, în timp ce alta tremura că va suferi din nou, că va urma acelaşi drum ca şi mama sa.

Când mai târziu plecă spre şcoală, Matt dormea încă. Ceea ce nu o supăra. Ce-ar fi putut să-i spună? Ori, mai rău, ce i-ar fi spus el? Nu ştia şi prefera să nu descopere în faţa copiilor.

Dacă, în timpul zilei, ocupaţiile sale reuşiră, mai mult sau mai puţin s-o facă să-l uite pe Matt, el reveni în gândurile sale din clipa în care urcă în maşină pentru a se întoarce acasă. O întrebare o neliniştea: ce interpretare dăduse el iniţiativei sale de ieri? Se temea de ce era mai rău. Neînţelegerea trebuia, eventual, să fie risipită fără întârziere.

Din păcate, Matt era plecat.

- Este cu Teddy la pescuit de scoici, îi spuse unchiul Harry. Au promis că se vor întoarce pentru cină.

Când s-au întors, Matt şi Teddy să clătinau sub greutatea găleţilor debordând de scoici. Cât priveşte punerea la punct, Leslie fu nevoită s-o amâne pentru mai târziu, ea şi Matt nefiind niciodată singuri. El însuşi nu se hazard' la nici un comentariu cu privire la noaptea trecută; dar în timpul serii, Leslie simţi cum privirea lui o urmărea peste tot, cele mai mici mişcări. O privire plină de tandreţe şi melancolie care o emoţionă teribil.

Când puse masa în sufragerie, Matt o urmă. Erau singuri, dar va avea timp să-i vorbească? Leslie ezită când el îi şopti la ureche:

- Mulţumesc, scumpa mea.

Aceste cuvinte simple o făcură să roşească şi Leslie se miră de reacţia sa.

- Sper că de acum înainte vei dormi mai bine.

- Nu mă îndoiesc.

înţelesul acestei siguranţe avea s-o descopere Leslie când urcă să se culce, câteva ore mai târziu.

Matt era în patul ei.

Când primele clipe de surpriză trecură, ea închise uşa şi rămase acolo, la o distanţă respectabilă.

- Matt! Ce dracu faci aici?

- Te aşteptam.

Cu un fals surâs inocent pe buze, era culcat între cearşafuri, cu mâinile încrucişate pe pântec. Si gol. Cel puţin

din ceea ce putea ea să vadă.

- Nu, Matt.

- Ba da, Leslie.

- Nu vreau să dorm cu tine.

- Mincinoaso!

- Nu mint!

El dădu la o parte cuvertura şi sări din pat. Aşa cum se temea, Matt era complet gol. Din instinct, Leslie închise ochii şi întoarse capul. Cu teamă, simţi cum se apropie. O luă de mână şi ea nu putu să-şi reţină o tresărire.

Când vorbi, vocea sa era blândă, dar insistentă.

- Leslie, te rog vino să te culci.

- Nici vorbă.

Sângele pulsa atât de tare în tâmplele lui Leslie, încât i se părea că a surzit. O emoţie violentă o străbătea atunci când degetele lui Matt alunecară spre talia sa, ridicându-i puloverul. Fermă şi caldă, palma sa îi mângâie sânii.

- Haide, Leslie...

Această voce seducătoare, dulceaţa buzelor sale care îi mângâiau obrajii o făcură să tremure fără voia ei.

Ce tortură să reziste! Să dorească să se abandoneze dar, în acelaşi timp, să refuze. Dar dacă sufletul său, într-o tentativă disperată încerca să refuze, corpul său se oferea. îi era sete de mângâierile lui Matt, sete de acea intimitate pe care i-o refuzase mult timp.

Totuşi, când Matt întinse braţul pentru a stinge lumina, Leslie găsi în ea forţa de a protesta. Dar abia deschise gura că

Matt o făcu să tacă printr-o sărutare fierbinte.

Se îmbrăţişară cum nu se îmbrăţişaseră niciodată, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară. De când buzele lor s-au întâlnit, apărarea fragilă a lui Leslie s-a prăbuşit şi pasiunea a izbucnit violentă, suverană.

Un val de emoţii o încerca pe Leslie, făcând-o să se clătine. Imediat, Matt o ridică în braţe şi o puse cu grijă, pe pat.

Cu mâinile tremurătoare, îi scoase puloverul.

- Dacă ai şti cât mi-ai lipsit, murmură el, înainte de a-i lua buzele în stăpânire.

Mărturisirea lui îi smulse un suspin de fericire şi îşi înnodă mâinile în jurul gâtului lui. Căci, acum, nu mai putea să se eschiveze. Leslie dorea această îmbrăţişare, îl dorea pe Matt tot atât cât o dorea şi el.

Matt avea dovada în fervoarea cu care îl înlănţuia şi începu să-i redescopere corpul cu mâinile şi cu buzele. Dorinţa o însufleţea, o elibera de pudoare. Ea dorea doar să simtă cum se răspândeşte plăcerea în simţurile sale înfierbântate. Matt emana un parfum care o îmbăta. Un parfum numai al lui, în care mirosul de santal se amesteca subtil cu unul foarte masculin şi îmbătător.

Răvăşită de căldura mângâierilor sale, Matt o făcu să se mişte sub el şi se folosi de gura sa pentru o lungă sărutare.

- Leslie, am atâta nevoie de tine.

Termină s-o dezbrace apoi, cu o strălucire în ochi, îi contemplă goliciunea care se oferea. Apoi, îi înconjură

gleznele cu degetele şi fără s-o scape din ochi îi ridică picioarele într-o mişcare lentă şi voluptoasă. Puţin câte puţin îi cuprinse o frenezie arzătoare şi se rostogoliră pe patul în dezordine până la clipa supremă când extazul le traversă corpurile cu strălucirea sa fulgerătoare. Atunci, încă fremătând, tânăra femeie culese de pe buzele lui Matt aceste cuvinte simple pe care el le murmura:

- Oh, Leslie, te iubesc!

De când îşi amintea Leslie, sâmbăta nu se petrecea nimic deosebit.

Aceasta era diferită.

Avea o impresie neobişnuită de bine, de mulţumire. Explicaţia era foarte simplă. A descoperit-o deschizând ochii. Matt era acolo, aplecat către ea, contemplând-o. Un surâs îi juca pe buze, totuşi privirea sa era mai degrabă serioasă.

- Bună, murmură el.

Si-i depuse o sărutare pe vârful nasului.

- Bună, răspunse Leslie, mai nesigură.

Deja temerile reveneau ca un rău care zvâcnea, estompând senzaţia de bine.

- Trebuie să discuţi cu Nicolas, spuse Matt pe un ton grav.

Nicolas! Lui Leslie îi scăpă un geamăt.

- Ce să-i povestesc? Că am făcut dragoste cu tine?

Matt avu un surâs amuzat.

- Poate că nu. Cu toate că nu mi-ar displace... Dar ar fi o lipsă de tact. De ce nu i-ai spune mai bine că te-ai mai gândit şi că eşti reticentă?

- Este părerea ta că manifest reticenţă?

- Mă oblig să le risipesc.

- Dar...

Matt o făcu să tacă printr-o sărutare.

- Să nu-mi spui că poţi încă să te căsătoreşti cu el.

Nu, bineînţeles, nu va mai putea. Era o greşeală că a consimţit la acest mariaj.

- Nu, murmură ea.

Fericit, uşurat, Matt îi strânse cu dragoste obrajii între mâini şi-i acoperi cu sărutări. Dar, simţind-o cum se încordează, se nelinişti.

- Ce se întâmplă?

- Nu pot...

- Ce nu poţi?

Ea ezită.

- Ai dreptate, nu pot... să mă căsătoresc cu Nicolas dar...

- Dar, ce?

- Dar, ceea ce am făcut noi... ei bine, nu ştiu dacă...

- Ce mai este? Să nu-mi spui că nu doreai şi tu. Nu te-aş crede.

- Da, am dorit. Pe moment. Dar acum...

- Tu încă simţi dorinţa. Vrei să-ţi demonstrez?

Fără a aştepta asentimentul ei, se apropie şi puse mâna pe unul din sânii ei dezgoliţi şi-l mângâie până când vârful acestuia se întări sub palma sa.

Intr-un reflex de apărare, Leslie prinse mâna aventuroasă. Dar Matt nu-l abandonă decât pentru a-i lua buzele. Atunci, o

cuprinse aceeaşi exaltare ca în ajun şi se lăsă copleşită de plăcerea care i se răspândea în vene.

- Ţi-am spus, îi şopti el mai târziu la ureche, pe când se odihneau, epuizaţi, unul lângă altul.

Din păcate, problemele lui Leslie nu erau rezolvate. Cum să-i împărtăşească lui Matt teama care o rodea? Pe când Leslie îşi punea întrebări, se auzi o bătaie în uşă, care se deschise imediat.

- Mamă, ştii unde este tata...

Rita - căci ea era - se întrerupse pentru a privi cu ochii mari cuplul din pat. Apoi, fără să mai adauge ceva, plecă tot atât de repede cum venise.

- Hei! Teddy. Este aici! strigă ea alergând pe coridor.

Leslie îi aruncă lui Matt o privire consternată.

- La naiba! Ea ne-a văzut.

- Ei şi? Suntem căsătoriţi. Ceea ce ar trebui să te preocupe, este că m-au văzut culcându-mă în camera lui Teddy!

- Ei mă aşteptau acolo.

- Eu nu!

- Ai făcut rău. Mai mult, ei ştiau că ne-am despărţit. Si acum... acum vor crede că nu mai suntem.

- Este adevărat.

Ea îl fixă, neîncrezătoare.

- Nu mai suntem despărţiţi, Leslie. Suntem căsătoriţi şi aşa vom rămâne.

- Nu şi dacă trebuie să pleci.

- Adorabila mea încăpăţânată... Ţi-am spus deja, nu voi mai pleca. Aici vreau să trăiesc.

- Ce mult mi-ar plăcea să te cred, murmură Leslie într-un suspin.

- Poţi, pentru că sunt sincer.

Cum să se încreadă în cuvintele sale? A fost uşor pentru Matt să-i demonstreze că o iubeşte încă şi o doreşte. Dar să-i demonstreze că merita încrederea lui sau că s-a schimbat, va trebui să treacă mult timp.

- Vom vedea, spuse ea, în loc de concluzie.

Ea se dădu jos din pat, apoi se îmbrăcă repede cu blugi şi un tricou sub privirea tandră şi atentă a lui Matt.

- Mă duc să fac clătite? Vrei şi tu?

- Cu plăcere. Fac un duş şi vin.

Copiii vorbeau în bucătărie, Leslie i-a auzit pe când cobora scara. Când intră în bucătărie, se făcu linişte şi o priviră. Jenată, Leslie nu ştia ce atitudine să adopte.

- Totul merge bine, acum? lansă Teddy. V-aţi împăcat?

- Ce?

- Dormeai cu el, nu?

- Teddy!

Privirea sa severă se muta de la unul la altul.

- Ritta mi-a spus! Atunci, va rămâne?

- Aşa pretinde.

- Te îndoieşti de el?

- Nu ştiu, mărturisi Leslie cu un suspin.

- Ei bine, eu îl cred, afirmă Teddy. De ce ar pleca? Tot

ceea ce iubeşte este aici!

"Ţi-a spus el?" ar fi vrut Leslie să-l întrebe pe băiat. Dar era imposibil.

- Cine vrea clătite în această dimineaţă? întrebă ea.

Copiii strigară de bucurie. Cunoscând lăcomia lor, putea să
se abţină să pună o astfel de întrebare!

Matt apăru în bucătărie în clipa în care punea clătitele pe un platou. Cu părul încă umed de la duş, era minunat de frumos şi respira bucuria de a trăi.

Trecând prin spatele lui Teddy şi al Ritei, ciufuli părul unuia, o trase de coada de cal pe alta, cu un gest de tandreţe glumeaţă. Iar pentru Leslie avu un surâs plin de dragoste, încât inima tinerei femei începu să bată mai repede. Ea se întoarse să caute dulceaţă în dulap. Pedeapsă inutilă...

El o reţinu şi fără nici un pic de ruşine o sărută pe gât.

- Ai dormit bine?

Unchiul Harry, cel din urmă, îşi făcu intrarea în bucătărie.

- Foarte bine, afirmă Matt.

Declaraţie care avu ca efect faptul că Leslie roşi până la urechi.

- Si eu, adăugă Harry fără să pară că a remarcat tulburarea. Vin de la far, e un timp splendid. Dar, firește, nimeni de aici nu observă. Dormeaţi toţi.

- Eu nu! strigă Ritta. Mă uitam la desene animate.

- Pff! ce prostie! rânji fratele său.

- Si tu le-ai privit, prostule! spuse Ritta. Dacă este cineva

leneş în casa asta, aceia sunt mama şi Matt.

Spunând aceste cuvinte, îşi încrucişă privirea cu cea a lui Teddy şi nu-şi putu abţine un mic surâs poznaş.

Harry, persoană rafinată, sesiză imediat aluzia. De altfel, avea confirmarea bănuielilor sale. Un surâs i se ivi pe buze.

- Ah! Trăiască leneşii! decretă el. Bine, atunci aceste clătite, le lăsăm să se răcească?

Incidentul fu închis. Si pentru prima oară Leslie fu tentată să fie părtaşă la optimismul celor care o înconjurau. Ei vedeau ferm că Matt va rămâne la Day's Harbor. De ce să nu creadă şi ea însăşi? Era atât de obositor să lupte mereu împotriva sentimentelor sale?

- Mamă, vrei să vii cu noi la lansarea rachetei? o întrebă Teddy terminând de mâncat.

Leslie ridică ochii: toate privirile erau îndreptate asupra ei. Ceea ce nu era de mirare când se gândea la scena pe care o provocase câteva zile mai înainte.

- Ei bine, eu...

Reflexul de a-l evita pe Matt era atât de înrădăcinat în ea, încât ar fi trebuit să refuze. Dar în fond, de ce să se priveze de această ieşire cu ei? Nu era visul ei să formeze o familie unită? Poate visul său va deveni realitate?

- Bineînţeles că vreau, răspunse ea cu un surâs.

- Atunci, să mergem! interveni Teddy cu graba sa obişnuită.

El se ridică şi îşi puse farfuria în chiuvetă.

- Mai întâi, obligaţiile. Pentru început, ai putea să ajuţi la

spălatul vaselor, nu?

De formă, Teddy schiţă o strâmbătură, dar se supuse cu o docilitate care trezi invidia lui Leslie. De obicei, băieţaşul se lăsa mult rugat! în tot cazul, avea dreptate să fie iritată. Dacă Matt devenea cu adevărat tatăl acestor copii, era firesc să se bucure de dragostea şi respectul lor.

Restul zilei avea să-i dovedească acest lucru: Matt era deja adoptat de Teddy şi de Ritta.

Leslie pregăti un coş de picnic şi plecă în parcul de lângă micul golf. Peluzele vaste, locuri de joacă, stânci de escaladat, într-un decor de pini. într-un cuvânt, locul ideal pentru o ieşire.

Ziua se desfăşură într-o atmosferă familială. Matt o învăţă pe Rita cum să-şi facă vânt pe balansoar. Apoi, el şi Teddy făcură ultimele pregătiri pentru rachetă. Ea fu lansată la începutul după-amiezii. Si totul fără ca cineva să capete cea mai mică zgârietură.

Surescitat, Teddy îi atrase atenţia mamei sale:

- Ura! Super! Vezi? Stiam că o să reuşească! Stiam!

Apoi, adresându-se lui Matt:

- Ah, cât sunt de fericit că eşti tatăl meu!

El alergă să poziţioneze racheta pentru o nouă lansare şi nu auzi ce-i răspunsese Matt.

- Si eu sunt mulţumit că eşti fiul meu.

Leslie îl auzi, şi când Matt îi luă mâna pentru ca s-o conducă spre balansoar, ea remarcă:

- Te-ai schimbat mult. Tu, care nu doreai copii cu nici un chip.

Matt dădu din cap, cu un aer visător. El o instală pe tânăra femeie pe unul dintre balansoare, apoi se aşeză în altul alături şi începură să se legene. Ieşind de după un nor, soarele îi învălui într-o căldură plăcută.

- Ce se întâmplă? întrebă Leslie, observându-l.

Matt nu răspunse imediat. Privirea sa îi urmărea pe copiii care se fugăreau pe peluză, Teddy strigându-i Ritei ceva în spaniolă în timp ce ea îi răspundea în engleză:

- Au prins gustul vieţii de familie, spuse el, în cele din urmă. Am început să-i apreciez valoarea... acolo.

Acolo... Era un subiect sensibil. Subiect de pe care, până acum, Matt nu vroise să dea vălul la o parte. Dar lucrurile se schimbau între ei şi cum Leslie dorea să ştie mai mult, să-l poată înţelege mai bine pe Matt, îşi asumă riscul.

- Ţi venea adesea să te gândeşti la o viaţă de familie?

Matt avu un mic zâmbet lipsit de voioşie înainte de a replica.

- Numai la asta m-am gândit. Aceasta m-a făcut să văd altfel lucrurile.

Câteva minute încă se legănă, lăsându-se dus de elan, apoi se opri.

- Când eşti închis timp de luni într-un asemenea loc, fără cărţi, fără radio, fără veşti de nici un fel, ei bine, atunci stai şi reflectezi. Reflectezi mult. Dar nu numai la ceea ce ai făcut, nu. Reflectezi la ceea ce n-ai făcut şi ţi-ar fi plăcut să faci. Si în centrul gândurilor mele erai tu, sfârşi el, privind-o drept în

ochi.

După această mărturisire, el prinse braţul balansoarului său pentru a-l opri pe cel al lui Leslie, apoi o atrase la el pe tânăra femeie pentru a-i depune pe buze o sărutare lungă. O sărutare care, mai mult decât cuvintele, îi demonstra cât de mult îi lipsise. Leslie i-o întoarse cu aceeaşi fervoare. Căci, pentru prima oară, ea însăşi îşi mărturisea ce teribil vid crease absenţa lui.

Acest moment fu întrerupt de râsul ironic al lui Teddy.

- Puah! îndrăgostiţii!

- Tu vezi-ţi de treburile tale, îi strigă Matt, surâzând.

- Acestea sunt şi treburile mele!

- In fond, are dreptate. Fiind fiul familiei, are un cuvânt de spus.

Leslie rămase la această remarcă în timp ce Matt, ajutând-o să coboare din balansoar, o instală pe genunchi pentru a-i şopti în scobitura gâtului:

- Dar centrul universului meu eşti tu, scumpa mea. Te iubesc...

Pe moment, cel puţin, Leslie îl crezu.

Capitolul 8

La o oră după aceea îndoiala o cuprinse din nou pe Leslie. Când se întoarseră acasă, înlănţuiţi ca doi îndrăgostiţi, Harry le anunţă, lamentându-se:

- Toată ziua a sunat telefonul. Am crezut că înnebunesc.

- Cine a sunat? îl întrebă Leslie.

- Oh, jurnalişti, directori de ziare. Dar şi mama lui Matt. Si Nicolas.

- Ei bine... murmurară Matt şi Leslie în acelaşi timp.

- Ce vroiau? întrebă Matt.

- Mama ta să-ţi vorbească şi jurnaliştii să-ţi cunoască reacţia.

- Reacţia la ce?

- Doi dintre teroriştii tăi au fost arestaţi.

- Care?

- Nu ştiu.

Dar sunt sigur că n-are importanţă căruia dintre aceşti tipi i-ar face plăcere să te audă, concluzionă Harry, întinzându-i lista cu apelurile telefonice.

Deja, Matt se îndrepta spre telefon; Harry se întoarse spre nepoata sa.

- In ceea ce te priveşte, eşti rugată să-l chemi pe Nicolas, indiferent la ce oră.

- De fapt, ce i-ai spus?

- Doar că eşti plecată... Tu trebuie să-i anunţi restul.

Leslie era hotărâtă. Dar, după ce Matt va elibera telefonul.

Il auzea vorbind cu asprime în camera vecină. Când intră, el dădu din cap şi-şi trecu mâinile prin păr. Un gest care la el însemna un interes deosebit. Leslie simţi cum o încearcă o teamă surdă.

Dumnezeule, n-o să înceapă iar ca mai înainte. Acest telefon era cel ce-l va face pe Matt să-şi nege promisiunile? O s-o părăsească în ciuda asigurărilor sale? Până acum, ofertele pe care i le făcuseră Dave Carlisle sau alţi redactori şefi îl lăsau de piatră. Dar, de această dată, Matt părea mai interesat.

- Da, aşa este, tocmai declara el. Si unul şi celălalt sunt pleava societăţii.

Apoi:

- Nu... Iţi spun că nu... Pentru că nu vreau...

Vorbind, cu telefonul în mână, străbătea nervos încăperea, atât cât îi permitea cordonul. Si Leslie îl asculta, ţinându-şi răsuflarea.

- Ştiu, Dave, ar fi un manuscris formidabil, dar este inutil să insişti. Nu va merge.

Ce uşurare pentru Leslie. Privirea sa întâlni privirea lui Matt, care îi adresă un surâs încurajator.

Continuarea conversaţiei trebuia să-i confirme că temerile sale nu erau fondate. Câteva clipe mai târziu, Matt îl părăsea pe Carlisle cu aceste cuvinte:

- Ţine-mă, totuşi, la curent. Mulţumesc. Si, la revedere.

Abia avu timp să pună jos receptorul, că telefonul sună din

nou. Matt ridică receptorul şi spuse imediat:

- Nu, nu este aici. îmi pare rău.

Si închise.

- încă unul care te caută, Matt?

- Harry avea dreptate. Poţi să înnebuneşti!

Leslie brava. Din moment ce Matt răspundea nu la toate întrebările...

- Pariez că era Carlisle cel ce voia să te vadă, zise ea.

Matt o ajunse în pragul uşii şi, luând-o de braţ, îşi vârî o mână sub tricoul ei.

- Da, el era. Si ai văzut că nu plec...

Telefonul sună din nou.

- Ce mai este? ţipă Matt în telefon.

- Pot să vorbesc cu Leslie?

- Cu privire la soţia mea, eu...

Slavă Domnului, Matt nu mai continuă, pentru că Leslie îi smulse receptorul din mână.

- Bună, Nicolas. Harry m-a informat că m-ai căutat.

- Unde erai?

- Eu... Eram plecată... să mă plimb.

Cum să nu se bâlbâie cu Matt care se lipea de ea şi încerca să-i ia receptorul? De data aceasta, simţea că înnebuneşte.

- încercai să-l eviţi pe Colter? Vin atunci acolo.

- Nu, mulţumesc. Dar, tocmai... doream să-ţi vorbesc.

înăbuşindu-şţi râsul, Leslie reuşi să-i scape lui Matt şi să treacă în spatele canapelei.

- Lasă-mă să-i spun o vorbă, spuse Matt cu o voce şoptită.

Leslie dădu din cap în timp ce Nicolas continuă:

- Vrei să ne vedem imediat? Pot trece să te iau de acasă.

- Nu ştiu. Poate...

Din păcate, îi lipseau cuvintele pentru a-l pregăti, într-un fel sau altul, pentru ştirea pe care i-o rezerva. Si, înainte să poată adăuga ceva, el declară:

- Pregăteşte-te. Sosesc într-un sfert de oră.

Si închise telefonul.

- Nu i-ai spus nimic, zise Matt pe un ton de reproş.

- Matt... Nu puteam să-i spun la telefon: "De fapt, nu mai vreau să mă căsătoresc cu tine!" Dar, fii fără grijă, situaţia va fi rezolvată. Trebuie să vină să mă caute.

- Cum "să te caute?" Nu se poate.

- Matt, fii înţelegător. Prefer să discut cu el faţă în faţă. în curând, totul va fi rezolvat. Mă îndoiesc că mă vei contrazice în această privinţă.

De fapt, Matt nu ridică nici o obiecţie, chiar dacă îl costa să-şi lase altuia soţia, dar era pentru o cauză bună.

Nici măcar nu s-a încruntat când, puţin mai târziu, Rita alerga strigând:

- A venit Nicolas.

Leslie merse să-l primească în bucătărie. Cu părul negru, zburlit de vânt, cu gulerul jachetei ridicat, avea un anumit farmec; şi surâsul pe care i-l adresă lui Leslie nu trăda nici o teamă. Ceea ce o făcu să se simtă stânjenită.

Stânjeneala ei spori când el o sărută pe obraz. Repede, se întoarse şi pentru a crea o diversiune, îşi îmbrăcă impermeabilul. Din fericire, Nicolas nu sesiză nervozitatea ei.

- Ce spui de o tartă caldă la Kate? îi sugeră el.

- Cu plăcere.

Leslie oscila, neştiind dacă un loc public ar fi fost de preferat sau nu pentru a-i anunţa vestea. In orice caz, un lucru era sigur: Nicolas nu bănuia nimic, altfel n-ar fi fost atât de bucuros, n-ar fi fluierat tot timpul pe când conducea maşina.

Leslie nu-şi reproşa decât că i-a spus da în ziua în care a apărut Matt. Cum să-i comunice că şi-a schimbat părerea?

- In sfârşit, singuri, murmură Nicolas când au demarat.

Si îi luă mâna.

Un surâs tremurător şovăia pe buzele lui Leslie.

- Dacă n-a plecat încă, cred că trebuie să-şi pregătească valizele, nu? reluă el.

- De ce?

- Cum, de ce? Pentru că răpitorii săi au fost arestaţi. Desigur, i se va cere să meargă să fie confruntat cu ei.

- S-a şi întâmplat, a fost chemat deja, răspunse ea atunci când parcară în faţa salonului de ceai.

- Atunci, când o să plece?

- Nu pleacă.

- Glumeşti?

în faţa aerului mirat al lui Nicolas, Leslie regretă că nu-l lăsase mai înainte pe Matt să intervină.

- Despre asta doream să-ţi vorbesc, Nicolas.

Ca întotdeauna în sezonul turistic, salonul de ceai era plin. Din fericire, un cuplu eliberă masa ce o ocupaseră lângă fereastră şi Nicolas o conduse acolo pe tovarăşa sa. Odată aşezat în faţa ei, o fixă cu o privire pătrunzătoare.

- Atunci, ce se întâmplă? De ce rămâne?

Leslie trebui să-şi adune tot curajul pentru a pronunţa cuvintele fatale:

- Nu mai vrea să plece. Doreşte să... să ne reluăm viaţa în comun.

Nicolas nu se încruntă, nu spuse un cuvânt, nu făcu nici un gest. O privi îndelung pe Leslie înainte de a o întreba:

- Si tu, ce doreşti?

Inima lui Leslie bătea atât de tare, încât tâmplele i se zbăteau iar urechile îi zumzăiau. Când vorbi, vocea ei era doar un murmur. Totuşi, cuvintele pe care le rosti îl atinseră pe Nicolas cu o violenţă de nespus.

- Acelaşi lucru ca Matt.

Nicolas înlemni. Si Leslie, neputincioasă, descumpănită, văzu succedându-se rând pe rând, prin faţa ochilor, neîncrederea,

oroarea şi furia. Pentru a-i mărturisi compasiunea sa, vru să-şi pună mâna pe a lui, dar el şi-o retrase ca şi când atingerea l-ar fi ars.

- Nicolas, sunt dezolată. Am făcut o greşeală angajându-mă să mă căsătoresc cu tine. Este greşeala mea. N-ar fi trebuit niciodată să...

- Nu, este greşeala mea, o întrerupse el. N-am fost atât de clarvăzător încât să-mi dau seama că nu aveam nici o şansă, că n-ai încetat niciodată să-l iubeşti pe Colter... Măcar să poată să te facă fericită...

Aceste cuvinte fură urmate de o linişte întreruptă de vocea veselă a lui Kate, patroana salonului de ceai.

- Bună ziua! Ce să vă servesc?

Această bruscă intervenţie îi zăpăci şi pe unul şi pe altul.

- Nimic, mulţumesc, Kate, noi plecăm. Te însoţesc, îi spuse el lui Leslie

Intovărăşindu-şi vorba cu fapta, el se ridică, aşteptă ca şi ea să facă la fel, apoi o urmă către ieşire, sub privirea aiurită a patroanei.

Pe drum, el se închise într-un mutism ostil, iar lui Leslie îi lipsi curajul de a mai spune ceva. Când opri în faţa casei, el păstră mâinile pe volan şi murmură cu o voce stinsă.

- La revedere...

Ce să-i răspundă? Leslie căuta disperată să inventeze ceva.

- Sper că...

- Nu, taci, te rog!

O clipă, ea zări în penumbră expresia fermă de pe faţa lui. Nicolas avea dreptate: orice cuvânt era inutil. După ce îi atinse uşor umărul, Leslie coborî din maşină. Nu ajunsese bine la uşa de la intrare că el dispăruse deja, după colţul străzii.

Copiii se culcaseră şi unchiul Harry se uita la televizor, dar Matt o aştepta în josul scării şi-i deschise braţele când apăru. Si Leslie se refugie în ele cu bucurie.

- Cum a mers? o întrebă el.

- Ar trebui să te nelinişteşti, mai degrabă, pentru Nicolas.

- îşi va reveni.

- Probabil, dar mă simt atât de... de odioasă.

- Crezi că era mai bine să mergi până la capăt şi să te căsătoreşti cu el?

- Nu, bineînţeles!

-Atunci, ai ales cum trebuia, o asigură Matt, mângâindu-i părul.

- Fără îndoială, dar nu ştia ce să facă, mi-e frică pentru el.

Matt o luă de mână.

- Haide, vino să urcăm şi să ne culcăm.

Matt îşi făcuse deja duş şi o aştepta în pat la fel ca în seara precedentă. I se părea atât de firesc să-l vadă acolo, intrând în cameră, încât o teamă iraţională o făcu pe Leslie să se gândească la posibilitatea ca într-o zi să nu mai fie acolo.

După ce au stins lumina, ea se strecură între cearşafuri şi se lipi de el atât de puternic încât Matt se înspăimântă.

- Ei, ce se întâmplă?

- Mi-e frică, mărturisi ea, cu o vocea prea puţin sigură.

- De ce ţi-e frică?

- Că ai să mă părăseşti. Am cu adevărat nevoie de tine, Matt. Mă întreb dacă aş putea să mă lipsesc de tine pentru a doua oară.

- Nu te nelinişti, scumpa mea, murmură el, mângâind-o pe cap cu un gest liniştitor.

El îi scoase cămaşa de noapte, acoperind-o cu trupul său gol şi fermecător.

- N-am intenţia să plec nicăieri.

Si ca pentru a pecetlui această promisiune, Matt o sărută şi se uni cu ea într-o îmbrăţişare voluptuoasă. Deja Leslie se simţea navigând pe valurile dorinţei când, deodată, Matt declară cu o uşoară ironie în voce:

- în sfârşit, asta nu este totul.

- Matt!

- în weekendul viitor, vom merge toţi la Newport, la părinţii mei.

Nu era ceva care s-o entuziasmeze pe Leslie.

Părinţii lui Matt nu erau genul de oameni foarte accesibili. Si Leslie avea întotdeauna impresia că o prăpastie o separa de Hamilton Colter, ofiţer de carieră în Ministerul Afacerilor Externe şi de aristocratica sa soţie, Elizabeth, care îşi petrecea timpul între evenimente mondene şi opere de binefacere.

Acestea fiind zise, nici unul nici altul nu le arătaseră niciodată bunăvoinţă. Curtoazia şi bunele maniere erau la ei

ca o a doua natură. Dar între ei nu se stabilise un dialog firesc. Perspectiva vizitei la Newport nu putea s-o bucure. Ca să fie sinceră, chiar se temea de această vizită.

Ce o să gândească ei de împăcarea cu fiul lor? Si, mai ales, cum vor reacţiona când vor afla că sunt bunicii celor doi copii columbieni?

- Nu-ţi face griji, îi spuse Matt pentru a o linişti.

- I-ai prevenit?

- De ce?

- Cu privire la Teddy şi Rita... Si despre noi.

- Bineînţeles!

- Si atunci?

- Sunt încântaţi. Nu ai de ce să te neliniştesti.

Poate că... dar Leslie nu se neliniştea mai puţin. Si, pe măsură ce se apropia sfârşitul de săptămână, remarca la Matt, cu toate asigurările sale, o oarecare febrilitate. Veni şi ziua de vineri când s-au urcat toţi patru în maşină, dar el era încordat.

- Nu-ţi vine să mergi? îl întrebă Leslie.

- Ba da, sigur că da. De ce n-aş dori să merg?

- Nu-mi dau seama de ce. Pari puţin nervos, asta-i tot.

- Te înşeli.

- Aşa se pare, Matt. Privindu-te, mă gândesc că nu ţi-ai văzut părinţii de o eternitate.

Matt se întoarse spre ea cu o privire sfidătoare.

- După tine, când a fost ultima voastră întâlnire?

- Cum? Ei n-au venit să te vadă la spital?

- Nu!

- Nici la Washington? Nu trece nici o săptămână fără ca tatăl tău să meargă acolo.

- Ei bine, nu. Tata este un om foarte ocupat. Face parte din nu ştiu ce consiliu de administraţie, comisii şi alte asociaţii.

Nimic uimitor, în aceste condiţii, că Matt manifesta o oarecare susceptibilitate. în timpul călătoriei, el nu se arătă vorbăreţ, nici măcar în timpul dejunului rapid pe care l-au luat într-o cafenea.

Cu cât se apropiau de Newport, cu atât tensiunea sa era mai evidentă. Leslie avea să descopere cauza după nici cinci minute de la sosirea lor.

La Newport, oraş burghez şi înstărit, casa Colter nu se distingea în mod deosebit de altele. în schimb, în ochii lui Leslie, era un adevărat palat. Ce emoţie puternică a simţit prima dată când a intrat în ea! Chiar şi acum, încerca o anumită emoţie când luxoasa reşedinţă se înălţa în faţa ochilor săi, cu larga scară de marmură şi portalul cu coloane.

Dar simţi o emoţie cu totul aparte când uşa de la intrare se deschise şi înaintară să-i întâlnească pe Hamilton şi pe Elizabeth Colter.

Matt o ducea în braţe pe Rita, care adormise în timpul călătoriei. Lui Leslie i se păru că vede o mişcare de recul din partea lui Matt când mama sa îl sărută fugitiv pe obraz.

- Mathew! Ce încântată sunt să te revăd!

El surâse şi, la rândul său îi atinse obrazul cu buzele.

- Si eu, de asemenea.

- Sunt dezolată că n-am putut să te văd la Washington. Dar, vezi tu, întotdeauna în luna mai au loc vânzări de caritate pentru cei fără de adăpost.

Matt dori să replice, dar ea nu-i lăsă timp.

- In tot cazul, eşti plin de farmec. Cred că arzi de nerăbdare să-ţi reiei meseria.

La care, Matt nu răspunse nimic. Se mulţumi să schiţeze un vag surâs, apoi se întoarse către tatăl său care îl gratifică printr-o strângere de mână.

- Imi face plăcere să te revăd, fiule.

Cu o bărbie voluntară şi o privire pătrunzătoare, Hamilton Colter era replica exactă a fiului său, la o vârstă mai înaintată.... şi mai aspru.

- Mama ta are dreptate, decretă el cu un aer în plină formă. Nu mă surprinde. Colterii rezistă la toate furtunile. Stiam că vei fi repede pe picioare şi gata de plecare.

Ah, recunosc bine acest lucru, fiule.

Matt se abţinu de la orice comentariu. Leslie se apropie cu Teddy de mână.

- Apopo de fiu, vă prezentăm pe fiul nostru. Si pe fiica noastră, adăugă ea în timp ce Matt o punea jos pe fetiţa care se trezise. Ei se numesc Teddy şi Rita.

- Oh, ce fermecător! exclamă Elizabeth. Ştii că eşti drăguţă? îi spuse ea Ritei cu un surâs.

Apoi, lui Teddy:

- Si tu, de asemenea, ce frumos omuleţ eşti! Sunt sigur că le veţi face cinste părinţilor voştri.

- Da, doamnă, aprobă Teddy, în timp ce sora sa mai timidă, nu îndrăznea să scoată un cuvânt.

- Dar intraţi, reluă Elizabeth.

Si conduse mica sa lume spre casă.

Pardoseală de marmură, lemnărie preţioasă, lustre de cristal... Holul de la intrare îl impresionă pe Teddy care îşi plimba de jur-împrejur o privire uimită. Domnul Colter încheia şirul cu fiul său şi Leslie îl auzi declarând:

- Am auzit că tipii care te-au răpit au fost arestaţi. Doi dintre ei, cel puţin.

Matt confirmă cu un semn.

- Este o şansă! Gândeşte-te la articolele pe care le-ai putea scrie. Când crezi că ai să pleci?

- Hamilton, vom vorbi despre acestea mai târziu, interveni Elizabeth. Lasă-l pe Mathew să răsufle. Haideţi, urmaţi-mă.

Conducându-i pe musafiri către salon, doamna Colter îi spuse lui Leslie:

- Carrie o să arate camera copiilor. Dată fiind ora, presupun că îi vei culca fără întârziere. Astfel, am putea să vorbim toţi patru.

în timp ce vorbea, bătrâna servitoare a casei, ivită nu se ştie de unde, veni să-i întâlnească.

- Perfect, aprobă Leslie.

Ea o urmă pe Carrie când Matt, luând-o în braţe pe Rita,

anunţă:

- îi duc eu pe copii în camera lor. Si cred că mă voi culca şi eu. Călătoria m-a obosit. Noapte bună!

Doamna Colter se arătă surprinsă, dar nu spuse nimic.

- Credeam că vom vorbi o clipă la un pahar, fiule.

- Nu în această seară, tată. Sunt dezolat, dar mă simt epuizat.

Domnul Colter vru să protesteze, dar soţia sa îl împiedică.

- Cum vrei, dragul meu, zise ea.

- Mama ta are dreptate, recunoscu Hamilton. Sper că vei petrece o noapte bună şi te vei trezi în formă. Avem multe lucruri să ne povestim mâine.

Matt aprobă cu un semn înainte de a se întoarce spre Leslie.

- Nu vii?

Mai era necesar s-o întrebe?

Perspectiva de a petrece seara cu socrii săi nu o încânta deloc pe tânăra femeie. Si faptul că Matt nu găsise un inconvenient să-i părăsească la zece minute după sosirea lor, nu ea va fi cea care îi va reproşa.

- Da, te urmez Matt. Sper că ne veţi scuza, spuse ea adresându-se domnului şi doamnei Colter, cu un surâs cât mai convingător.

- Desigur, draga mea, răspunse Elizabeth. O să avem tot timpul să vorbim, mâine dimineaţă. De altfel, Hamilton îl va acapara pe Mathew ore întregi.

Când Leslie se trezi dimineaţă, întinse mâna dar nu întâlni lângă ea căldura liniştitoare a lui Matt şi o invadă o senzaţie de gol. El plecase deja din pat.

Cu o seară mai înainte, odată copiii culcaţi, Matt nu-şi descleştase gura. Fără îndoială, era cu adevărat obosit. Leslie se înşela...

Abia se aşezase în pat alături de el, că Matt îi scotea cămaşa de noapte.

- Matt! Părinţii tăi!

- Si ce dacă?

- Nu aici, replicase Leslie, pufnind. Ar putea să ne audă.

- Nici un risc. Camera lor se află la kilometri.

Ceea ce nu era prea exagerat.

- Da, dar...

- Taci. Imbrăţişează-mă...

Cum să reziste la o asemenea rugăminte, mai ales că era însoţită de mângâieri seducătoare? Natural, Leslie îi oferise buzele.

Puţin mai târziu, după ce făcuseră dragoste, Matt spusese câteva cuvinte pe care Leslie n-ar fi putut să le uite.

- Oh, Leslie, dacă ai şti câtă nevoie am de tine!

Si o probase cu o disperare şi o ardoare a căror amintire o bulversa.

în cursul nopţii o trezise şi se iubiseră iarăşi, cu pasiune. Si chiar şi după aceea, când au adormit, el s-a lipit de ea. Atâta ardoare o mişcase pe Leslie, care nu-i înţelegea

semnificaţia.

în sala de baie, decise programul dimineţii: se va plimba cu Matt pe faleză. Era plimbarea lor favorită de câte ori veneau la Newport.

înainte de a coborî, tânăra femeie aruncă o privire în camera copiilor. Nimeni... Se sculaseră deja. înainte de a coborî, Leslie recunoscu vocea fiicei sale care vorbea cu Florrie, bucătăreasa şi de la una din ferestre, Leslie îi zări pe Teddy în tovărăşia bunicii sale care îi arăta proprietatea.

Amândoi apărură în bucătărie, în timp ce Leslie savura îmbelşugatul mic dejun pe care îl pregătise Florrie.

- Dacă ai fi văzut grădina, mamă! N-am văzut nici una atât de imensă! exclamă Teddy, cu ochii scânteietori.

Leslie surâse:

- Stiu, este foarte frumoasă...

Apoi, adresându-se soacrei sale:

- Intenţionam să mă plimb în această dimineaţă cu Matt şi cu copiii.

- Du-te cu copiii. Matt trebuie să fie încă într-o conversaţie lungă cu tatăl său.

- Totuşi, aş mai putea aştepta.

- De ce? întrebă Teddy. Să mergem imediat, mamă.

Leslie era împărţită. Dacă-l aştepta pe Matt, trebuia să vorbească, cine ştie cât timp, cu soacra sa, ceea ce nu o tenta.

- Ei bine, de acord, dacă Elizabeth nu vede nici un

inconvenient...

- Deloc! Si foloseşte-ţi timpul, Leslie. Mathew are atâtea să-i povestească tatălui său.

Până unde va merge cu confidenţele sale? se întreba Leslie, mai târziu. Ei nu-i povestise nimic despre detenţia sa. Si toate încercările sale eşuaseră.

Tot timpul, Matt îl idolatrizase pe tatăl său şi nu vorbise despre el decât în termeni elogioşi. Era un om de o inteligenţă superioară, un fin diplomat, un funcţionar de o mare valoare. Poate că Matt descoperise în tatăl său confidentul pe care nu-l găsise în ea? se gândea Leslie cu un pic de gelozie.

Pe stâncile de pe faleză, plimbarea a durat mai mult decât a prevăzut. Si apoi, de ce să se întoarcă dacă Mathew nu era liber? Cel puţin, Leslie conta pe faptul că-l va întâlni la masa familială. Ceea ce nu fu cazul.

- Sunt încă în birou, o anunţă Elizabeth.

Aceasta părea de necrezut. Aveau atâtea lucruri importante de discuitat încât să le ia aşa de mult timp?

Au mers, astfel, la masă fără ei. Datorită prezenţei copiilor, ambianţa în timpul mesei a fost plăcută. Odată desertul terminat, ei merseră să se joace cu mingea pe peluză şi Elizabeth o invită pe Leslie să bea o cafea în salon, de unde le puteau supraveghea jocul.

Despre ce puteau ele să vorbească? se întrebă Leslie, în timp ce soacra sa declară fără ocol:

- M-a bucurat faptul că aţi reuşit să rezolvaţi dificultăţile voastre, tu şi Mathew.

Ea servi cafeaua, apoi continuă:

- Trebuie să recunosc că separarea voastră nu m-a surprins. Când v-aţi căsătorit, i-am spus lui Hamilton: "Leslie nu ştie în ce se vâră". Eram sigură că nu ştiai ce fel de om este Mathew, că nu-l vei înţelege. Dar văd că m-am înşelat, adăugă ea, punând o mână pe braţul lui Leslie. Da, este evident. Am înţeles în clipa în care Mathew m-a informat în ceea ce priveşte copiii. Ce act generos să întreprinzi un astfel de proiect!

- Nu l-am făcut din generozitate.

Fu rândul lui Elizabeth, de data asta, să se mire:

- Ah, bine? Scumpa mea, eu...

- Pentru mine, nu era altă soluţie, Elizabeth. Aceşti copii erau prietenii mei. Le cunoşteam mama, bunica. După cutremurul de pământ, au rămas singuri. Am rămas singuri.

După cum a reacţionat Elizabeth, Leslie şi-a dat seama că mesajul său n-a fost recepţionat.

Dar femeia de lume care era, soacra sa ştia să iasă din această situaţie, trecând, în mod abil, la un subiect mai puţin spinos: balul de caritate pe care îl pregătea în folosul unei asociaţii pentru copiii neadaptaţi.

Leslie o asculta, cu mintea în altă parte, şi tresări când soacra sa o întrebă fără menajamente:

- Când crede Mathew că va pleca?

- Să plece?

- Da, să lucreze.

- Dar, să ştii că este activ... Intenţionează să scrie o carte;

de asemenea lucrează pentru unchiul Harry. Vă amintiţi? când s-a pensionat, Harry a înfiinţat o revistă la Day's Harbor.

- Cum? Mathew lucrează pentru el?

- Ei, nu pentru el. Cu el. Redactează unele articole, corectează greşelile. Câteodată, participă chiar la tipărire.

Elizabeth avu un mic râs condescendent.

- Bine, Leslie. Dar Mathew face aceasta în timp ce se restabileşte.

- După el, nu.

- De necrezut! Fiul meu are obligaţii, angajamente, responsabilităţi.

Deoarece Leslie tăcea, Elizabeth se ridică fremătând şi începu să meargă prin încăpere. Oprindu-se brusc în faţa norei sale, exclamă:

- Nu poate fi serios!

- Nu ştiu, se mulţumi să replice Leslie într-o mărturisire neputincioasă.

Elizabeth ridică din mână neîncrezătoare.

- Sunt convinsă că nu era serios.

Mathew este conştient de responsabilităţile sale. El nu şi-ar risca profesia mucegăind într-un orăşel pierdut, în fundul lui Maine, nu-i aşa?

Si de ce nu? ar fi vrut să răspundă Leslie. Dar, în realitate, ignora adevăratele intenţii ale soţului său.

Capitolul 9

Dacă Elizabeth Colter îşi manifesta uşor speranţele sale în ceea ce-l privea pe fiul său, în schimb, soţul său nu făcea nici un mister dintr-ale sale.

Când, în sfârşit, ieşiră din birou după-amiază, Hamilton cu un braţ înconjurând umerii lui Matt, îi spunea pe un ton entuziast:

- In primul rând, ar trebui să realizezi o serie de articole. Martor şi actor, ce poţi să visezi mai mult? Cu asemenea atuuri, sunt sigur că vei obţine premiul Pulitzer.

- Nu e suficient să fii martor şi actor pentru a obţine un Pulitzer, remarcă Matt, degajându-se.

- Fireşte. Dar tu ai şi ceva în plus. Ai stil, personalitate, rezistenţă. Ai dovedit. Nu-i aşa, Leslie?

- Da, are mult talent, fu de acord Leslie.

Ea studie cu atenţie faţa lui Matt, sperând să descopere pe ea un indiciu asupra sentimentelor sale. Nimic... Expresia sa rămânea fermă, de nepătruns. Când se îndrepta spre uşă, mama sa îl chemă cu amabilitate:

- Nu pleca, Mathew. Am invitat câţiva prieteni la un pahar, pentru a sărbători întoarcerea ta. Pe cei mai apropiaţi! Si pentru mâine am prevăzut ceva.

- Mamă, nu-ţi dai seama că...

- Stiu că nu-ţi plac astfel de reuniuni. Dar, date fiind circumstanţele, ai putea să faci un efort. Aceşti invitaţi sunt cei mai apropiaţi prieteni ai noştri, ei contează pe prezenţa ta

în această seară. Tatăl tău şi cu mine, de asemenea.

Timp de interminabile secunde, mama şi fiul se înfruntară din priviri. în sfârşit, Matt lăsă capul în jos şi ieşi. Fără un cuvânt, fără un semn pentru Leslie. Câteva secunde după aceea, se auzi trântindu-se uşa de la intrare.

- Ce susceptibil este! Câteodată, îmi este greu să recunosc în el pe fiul meu, remarcă domnul Colter pe un ton arţăgos.

- Ei, haide, replică Elizabeth. Mathew nu s-a schimbat, întotdeauna a fost astfel. Sunt convinsă că nu ne va înşela aşteptările.

Cuvinte care îi făcură greaţă lui Leslie. Ah, cât şi-ar fi dorit ca Matt să fie acolo şi să dezmintă. Din păcate, el plecase. Plecare fără măcar să-şi amintească de prezenţa ei sau a copiilor.

Dar, trebuia să se neliniştească? Acest weekend la Newport avea, cel puţin, meritul de a o lămuri cu privire la personalitatea lui Matt.

Da, Matt primise o educaţie care îl înăbuşea ca o constrângere. Totuşi, el nu se revolta, accepta "ordinele" părinţilor fără să riposteze. In tot cazul, avea impresia că ea nu mai exista pentru el.

La această amară constatare, lacrimile îi umplură ochii. Mai mult ca oricând o asaltară îndoielile. Dacă ea conta pentru Matt, de ce o ignora? De ce o ţinea departe de proiectele sale?

Numărul "intimilor" familiei Colter era impresionant, îşi spuse Leslie, în timpul micii recepţii. Intr-un cuvânt, era cincizeci de persoane.

Dacă ea însăşi suscita un interes limitat pentru invitaţi, Teddy şi Ritta fură, în schimb, obiectul curiozităţii acestora. Nu lipseau nici felicitările pentru gestul ei caritabil de a-i adopta. De data aceasta, ea nu se strădui să rectifice. La ce bun? Leslie se limita să mulţumească printr-un surâs, gândindu-se la momentul când va putea să se eclipseze.

Cât îl priveşte pe Matt, acesta n-a apărut deloc.

Cina se desfăşurase deci, fără el. La desert, domnul şi doamna Colter dădeau semne de nerăbdare.

- Unde vă este soţul? o întrebă pe Leslie o doamnă, cu un aer înţepat.

- N-o să întârzie, răspunse ea.

Nimic mai puţin sigur, dar Leslie ar fi dorit. Aceste mondenităţi începeau s-o obosească. Si, atât cât putea să-şi dea seama, Teddy şi Rita păreau, de asemenea, obosiţi să fie în centrul atenţiei. Fără îndoială, ar fi preferat să se uite la televizor în camera lor.

Leslie se gândea să-i ducă acolo, când domnul Colter îşi părăsi prietenii la bar pentru a o antrena într-un colţ împreună cu cei doi copii. Ce idee avea în minte? Nu va întârzia să afle... şi să măsoare talentul diplomatic al socrului său.

Adresându-se copiilor, le spuse:

- Stiţi că toată lumea de aici este încântată să vă cunoască? Pentru aceşti oameni, voi nu sunteţi nişte copii obişnuiţi. La fel şi tatăl vostru, care nu este un om obişnuit. Este un erou! Puţini ar fi supravieţuit la ceea ce a îndurat.

- Eu ştiu, aprobă mândru Teddy.

- Dar, chiar şi înainte de evadare, el a realizat o operă considerabilă. Unele dintre reportajele lui au făcut înconjurul lumii. Vă daţi seama? A câştigat chiar două premii Pulitzer.

- Ce este un Pu-litzer? întrebă Rita.

- Un premiu... Un premiu foarte important.

- Ca la şcoală? în clasa mea, prietena mea Patsy a luat în acest an premiu pentru lectură.

Domnul Colter surâse.

- Lui Patsy, premiul îi face cinste. Ei bine, premiul Pulitzer este puţin ca premiul pentru lectură, dar şi mai prestigios.

- Oh...

După cum se vedea, Rita era impresionată.

Hamilton se aşeză pe vine în faţa ei.

- Când cineva, care ştie să citească atât de bine, cum este Patsy, nu-i aşa că trebuie încurajat să citească?

Cei doi copii au aprobat dând din cap.

- Este un cadou, un dar de la natură! înţelegeţi?

- Da, da.

- Nu-i aşa că nu e bine să păstrezi acest dar numai pentru tine? Iată unde vreau să ajung: tatăl vostru are obligaţii, responsabilităţi faţă de lumea întreagă. Meseria sa, capacitatea de a scrie este darul ce i s-a dat. Nu trebuie să-i lipsească pe alţii de acesta, sunteţi de acord?

Cei doi aprobară cu aceiaşi mişcare din cap.

Hamilton se ridică pentru a înainta spre Leslie, care rămăsese cu câţiva paşi în urmă.

- Si tu, draga mea, nu eşti de aceeaşi părere?

- Eu?

- Da. De ce ar lucra la modestul jurnal al unchiului tău? Crezi că aceasta îl va satisface mult timp?

înainte ca ea să poată replica, Hamilton o cuprinse după umeri şi urmă:

- Detenţia l-a tulburat, la destabilizat. Este datoria noastră, a familiei să-l aducem pe drumul cel drept. Pot să contez pe tine, nu-i aşa, Leslie?

Din fericire - sau din nenorocire... Leslie fu scutită să răspundă, căci Elizabeth apăru în acel moment în faţa lor.

- Domnul Stenner, ambasadorul Australiei, tocmai soseşte îi spuse ea soţului său. Vrei să ne scuzi, Leslie?

Ar fi drăguţ dacă ai încerca să-l găseşti pe Matt.

In tonul acestei rugăminţi se ghicea o notă de disperare care nu-i scăpă lui Leslie. Este adevărat că absenţa lui Matt începea să devină subiect de bârfe. Soţia lui era aici, copiii de asemenea. Unde era, în acest moment, eroul?

Mai mult ca oricare altul, Leslie nu avea nici cea mai mică idee. In acelaşi timp, fericită că putea scăpa de "intimii" familiei Colter, părăsi recepţia împreună cu Teddy şi Rita. Odată copiii instalaţi în camera lor în faţa televizorului, le recomandă să fie cuminţi şi să stingă lumina la orele zece, după care începu să-l caute pe Matt.

Tocmai atunci, tatăl său îl găsise. Era în bucătărie, îmbrăcat în blugi şi un pulover pe care îl purta în timpul zilei.

- Unde ai fost? îl întrebă domnul Colter.

- Am ieşit.

- Mersi, mi-am dat seama. Sunt ore de când te aşteptăm, Mathew. Sunt aici nu ştiu câte persoane care doresc să-ţi vorbească. Din fericire, Leslie şi copiii sunt conştienţi de rolul lor în cadrul familiei. Cel puţin, ei erau prezenţi.

In privirea pe care i-a adresat-o Matt, Leslie desluşi suspiciunea. Curioasă atitudine... Si apoi, de ce nu a luat-o cu el?

La remarca tatălui său, Matt răspunse pe un ton plin de amărăciune:

- Cu atât mai bine pentru ei.

Apoi, pe un ton mai hotărât:

- Mă duc să mă schimb şi mă întorc.

El trecu prin faţa lui Leslie fără să-i spună un cuvânt şi urcă scara.

Restul petrecerii fu şi mai rău. Matt reapăru în mai puţin de douăzeci de minute. în costum sobru, cravaţă, cămaşă albă, avea un aer foarte distins, fiind la locul său în această reuniune mondenă. Atent la îndatoririle sale, strânse mâini, vorbi cu unul şi cu altul şi acceptă cu modestie complimentele şi mărturisile admirative. Pe scurt, făcu cinste părinţilor săi.

Si spre disperarea lui Leslie.

O certitudine creştea în ea: era gata să-l piardă pe omul pe care-l iubea. Era stupid că se încrezuse în faptul că s-ar fi putut ascunde cu existenţa lor liniştită de la Day's Harbor. Cum să nu se neliniştească văzând că se arăta din ce în ce mai îndepărtat? Fără îndoială, căuta un mijloc mai elegant de a-i anunţa ştirea. De preferinţă, cu cel mai mare menajament

posibil. Căci Matt era sincer când îi promitea să rămână şi apoi o trăda neintenţionat.

Dar, rezultatul rămânea acelaşi: Matt o va părăsi. La acest gând, Leslie simţea cum i se strânge gâtul, lacrimile îi ardeau pleoapele, şi nu avea decât o singură dorinţă: să fugă de această mulţime, de aceşti oameni care îl încurajau pe soţul ei să se întoarcă pe calea reuşitei sociale.

în cele din urmă, nemaiputând răbda, Leslie pretextă o migrenă şi urcă să se culce. Se scurseră două ore lungi, până când Matt veni s-o întâlnească. O va lua în braţe? Leslie îl dorea dar, în acelaşi timp, se temea, căci să facă dragoste cu el în chiar momentul când îl pierdea, ar fi fost o lovitură de graţie.

Dar Matt nu se apropie de ea. Rămase nemişcat în partea sa de pat. După ritmul respiraţiei sale, ea îşi dădea seama că nu doarme. Sfârşi prin a cădea într-un somn agitat, populat de coşmaruri.

Cineva o scutura fără menajamente, şi ea se trezi tresărind.

- Haide! {tiu că eşti obosită, dar trebuie să plecăm.

Leslie ridică o pleoapă. Ce făcea Matt, aplecat asupra ei, îmbrăcat din cap până în picioare, când ceasul arăta doar şase şi jumătate?

- Ce este?
- Plecăm.
- Nu vorbea mama ta de o reuniune, astăzi?
- Nu vom fi aici, atunci. Vrei să te duci să-i scoli pe copii?

Vorbind, îndesa lucrurile în valiză cu o grabă care o intriga pe tânăra femeie.

- Matt, ce se petrece?
- Vreau să părăsim acest loc. Imediat.

- Lasă-mă să fac un duş rapid, apoi mă voi ocupa de copii, sugeră ea.

Dar nu a fost necesar. Matt a făcut acest lucru în timp ce ea îşi termina toaleta.

- Mamă, de ce plecăm atât de devreme? o întrebă Rita pe mama sa, venind în cameră ca s-o pieptene.

- Aşa vrea tata.

Când ieşi cu copiii, maşina era deja pregătită. Matt îi aştepta cu nerăbdare, rezemat de capotă.

- Gata? întrebă el scurt.

- Trebuie să-mi iau rămas-bun de la părinţii tăi.

- Le-am lăsat un bilet.

- Cum? Nu le-ai spus nimic?

- Dormeau.

- Putem aştepta să se trezească.

- Nu!

- Dar...

- Poţi să le scrii şi tu, când ajungem. Pentru a le mulţumi pentru ospitalitatea lor.

încă o dată, Leslie sesiză o notă de duritate în vocea sa. Cum îl privea descumpănită, el îi susţinu privirea cu un aer aproape sfidător.

Ce se întâmpla cu Matt? Ea scoase un suspin, prea puţin doritoare să-l chestioneze în faţa copiilor.

Călătoria lungă la întoarcere fu o adevărată încercare. în maşină domnea o atmosferă atât de apasătoare încât şi copiii tăceau, ca şi când ar fi simţit o ameninţare. Pentru a mări necazul, ambuteiajul din apropierea Bostonului îl făcură să încetinească.

Portsmouth... Se opriră pentru a prânzi. începând din acest moment, dispoziţia lui Matt părea să se amelioreze. Din cauza dejunului sau pentru că se apropiau de graniţa statului Maine? Leslie nu ştia ce să spună.

Tot timpul, el glumea cu Teddy şi o tachina cu blândeţe pe Rita. Dar Leslie nu avea inima să glumească.

- Mulţumită să te întorci la cuib? o întrebă el. Mă gândeam că vei fi mulţumită să te întorci acasă.

- De ce?

- Prietenii părinţilor mei nu seamănă cu persoanele pe care le frecventezi de obicei.

- Evident. Day's Harbor pare foarte provincial în comparaţie cu Newport.

Ea spuse asta cu atâta amărăciune, încât Matt îi aruncă o privire înspăimântată. Pentru a întrerupe conversaţia, Leslie dădu drumul la radio şi nici un cuvânt nu mai fu schimbat între ei până la sosirea acasă.

Harry îi primi cu jovialitatea-i obişnuită.

- Aţi petrecut bine? o întrebă el pe nepoata sa.

- Da, nu prea rău.

- Si tu, Matt?

Dacă şi răspunsul lui fu evaziv, copiii, în schimb, se lansară într-o povestire lungă şi detaliată despre weekendul la bunicii lor.

- Ei, cel puţin l-au apreciat, comentă Harry. Nu mă gândeam că o să vă întoarceţi atât de repede.

Matt, care desfăcea valizele răspunse:

- Aveam ceva de terminat. De altfel, doream să mă întorc repede la jurnal.

Zis şi făcut. Cu inima grea, Leslie îl văzu îndepărtându-se.

De fapt, ocazia de a-i vorbi nu se prezentă înainte să urce la culcare. Momentul atât de aşteptat sosi când Leslie închise după ei uşa camerei. Sprijinindu-se de uşă, ea îi spuse:

- Acum, spune!

După ce termină de descheiat nasturii la cămaşă, Matt se întoarse către ea, intrigat.

- Ce să spun?

- Inutil să te prefaci, Matt. Nu sunt oarbă.

- Despre ce vorbeşti?

- Ajunge! Stiu bine că vrei să pleci.

- Să plec?

- Da, să terminăm, odată pentru totdeauna! Spune-mi că ţi-ai schimbat hotărârea, nu o mai lua pe ocolite.

Matt străbătu distanţa care îi separa şi o strânse de umeri.

- Dacă înţeleg bine, îţi imaginezi că te voi părăsi?

- Bineînţeles că mă vei părăsi! Pe mine, copiii, acest oraş. îţi vei relua profesia ta. Cum ar putea să fie altfel? Vei asculta

dorinţele părinţilor, ale tuturor!

Trădător! Virulenţa lui Leslie, în loc să-l emoţioneze, îi aduse un surâs în colţul buzelor.

- Iată de ce astăzi erai într-o proastă dispoziţie. Dar, draga mea, te înşeli. Nu am nici un moment intenţia de a te părăsi. Nu există decât un singur loc pe acest pământ unde doresc să fiu: aici, alături de tine.

Capitolul 10

- Nu mai înţeleg nimic, murmură Leslie, năucită. Tatăl tău...

- Tatăl meu dorea să mă vadă plecat chiar astă-seară la Batar. Dar nu voi merge, declară Matt cu hotărâre.

în mintea lui Leslie, totul începu să se răstoarne, să se învolbureze.

- Le-ai spus tu, asta?

- Nu, mărturisi Matt, cu un suspin. Avusesem dorinţa de a le spune, dar, până la urmă n-am făcut-o.

- Dar...

- Ceea ce explică de ce am plecat.

Deodată, Leslie simţi o dorinţă nebună de a râde. Cuvintele lui Matt îi răsunau ca o melodie divină în cap. "Nu există decât un loc pe acest pământ unde aş dori să fiu, aici, lângă tine". Ochii săi albaştri scânteiară şi începu să râdă.

- Este adevărat, nu-i aşa? îl întrebă ea într-un acces de scepticism.

- Bineînţeles, draga mea.

Nerăbdător, Matt începu s-o dezbrace şi ea fură curând totuna. Gesturile lor erau stângace, febrile, atâta disperare era în nevoia de a se iubi.

In inima lui Leslie, suferinţa făcu loc bucuriei. Lacrimi de bucurie îi perlau pleoapele şi, odată goi, se alipiră unul de celălalt într-un elan pătimaş. Strânsă lângă el, Leslie avea impresia că renaşte la viaţă.

Se iubiră cu o intensitate pe care rareori o atinseseră, ca şi cum ar fi dorit să arate prin gesturi şi fervoare ceea ce nici un cuvânt nu putea exprima. In momentul extazului suprem, Matt o privi pe Leslie. Nici o barieră nu-i mai despărţea; ochi în ochi, comunicau totul absolut. Tânăra femeie îşi dădu seama de raritatea acestei clipe.

Nici unul dintre ei nu simţea nevoia să vorbească şi rămaseră un moment înlănţuiţi, savurând fericirea regăsită.

In cele din urmă, Matt îi şopti la ureche:

- Si tu, care te gândeai că te voi părăsi... Regret că ţi-am provocat o asemenea spaimă. Si dacă am pleca în weekend numai noi doi, ca nişte îndrăgostiţi? Asta ne va permite să ne regăsim.

Cum să nu asocieze această propunere la cele anterioare care se soldaseră cu un eşec? Deja, în trecut, mai fuseseră weekenduri. Nici unul nu se sfârşise fără ca Matt să nu fi fost chemat la jurnalul său.

Dar de ce să fie pesimistă şi să-şi imagineze că trecutul s-ar reproduce invariabil? Era stupid!

- Ei bine, de acord, aprobă Leslie.

- Viitorul weekend?

- Da... Ah, dar este data congresului meu la Boston. Uitasem complet de el.

- Nu-i nimic, vom da două lovituri. Astfel, nu vom face apel decât o singură dată la Harry ca să-i supravegheze pe copii. De altfel, eram pregătit să te însoţesc.

- Atunci, în weekendul viitor.

Porniră la drum vineri dimineaţa, devreme, cu binecuvântarea unchiului Harrry.

- Rămâneţi atâta timp cât doriţi. Si încercaţi să profitaţi.

Un sfat gratuit... Desigur, reuniunea o va acapara un timp pe Leslie dar, în rest, ea şi Matt îşi promiseseră să se bucure de fiecare minut de libertate.

Si se ţinură de cuvânt. Ce plăcere să se plimbe de-a lungul lui Newburg'Street, să se oprească pentru a admira vitrinele, apoi să ia ceaiul, după-amiază, la Ritz.

- Nu-mi vine să cred că sunt aici. Este ca şi cum aş trăi un vis, îi mărturisi tânăra femeie lui Matt.

El surâse.

- Am fi putut să rămânem la acest hotel, dacă eşti atât de entuziasmată.

- Nu Ritz mă entuziasmează, replică ea cu un surâs încântat.

Si era adevărat: fără Matt, nici cel mai fabulos hotel n-ar fi contat în ochii săi. Nici chiar restaurantul la modă la care cinau în această seară şi care servea suculente specialităţi din fructe de mare.

Seara, după ce făcuseră dragoste, Leslie rămase în braţele lui Matt, ascultând zgomotele înăbuşite ale oraşului sub ferestrele lor, fericiţi că erau acolo.

- Ai vorbit cu tatăl tău? se nelinişti ea la un moment dat.

De la întoarcerea lor de la Newport, cu o săptămână mai înainte, subiectul nu mai fusese evocat.

- Da, am vorbit, spuse Matt, strângând-o mai aproape de

el.

- A fost decepţionat?

- Nu este nimic de spus! Dacă l-ai fi auzit vorbind despre "îndatoririle" mele, "angajamentele" mele... I-am spus că îndatoririle şi angajamentele mele sunt aici: lângă tine, copii şi Harry.

- Cred că nu l-ai convins.

- Cu adevărat, nu, mărturisi Matt râzând încet. Pentru el, împlinirea nu ţi-o găseşti în familie. El are vederi mult mai largi. în ochii lui, un erou nu trebuie să-şi pună această problemă, sfârşi el, de data aceasta cu un pic de amărăciune în voce.

Leslie nu puse nici o întrebare, amintindu-şi de susceptibilitatea lui Matt cu privire la "eroismul său". Erau multe lucruri pe care nu le ştia despre el, multe zone de umbră. Totruşi, avea impresia că începe să-l înţeleagă din ce în ce mai bine şi, în ceea ce o privea, îi creştea încrederea în el.

Ea se ridică încet, pentru a-i da o sărutare pe buze, apoi somnul o cuprinse, gândindu-se că, de acum înainte, nimic nu va putea să-i despartă.

La orele şapte dimineaţa, Leslie se trezi, ca să nu lipsească de la sesiunea de deschidere a congresului. Lui Matt îi scăpă un murmur de protest când o simţi strecurându-se din îmbrăţişarea sa. Repede, îşi făcu toaleta, înainte de a ceda dorinţei de a reveni lângă el.

Odată în sala de congres, meseria îşi intra în drepturi.

Temele abordate erau variate şi instructive şi pe Leslie o interesa tot. Ea înnegri mai multe foi de hârtie, adună o documentaţie completă asupra unui subiect care îi era mai aproape de inimă. Si se întreţinu cu confraţii.

Spre mijlocul dimineţii, între două grupe de lucru, avu surpriza să-l întâlnească pe Matt. Cu un aer firesc, dezarmant, o sărută pe buze, acolo, în faţa unui mare grup de colegi. Fără voie, ea roşi până în vârful urechilor dar, înainte să spună ceva, el îi spuse, făcându-i cu ochiul:

- Nu te nelinişti, doar am trecut pe aici. Spune-mi numai la ce oră iei cuvântul ca să vin să te ascult.

- Sunt ultima pe listă. La orele şaisprezece. Dar nimic nu te obligă să vii.

- Cum? Eşti soţia mea. Ţin foarte mult să fiu prezent.

Răspuns fără echivoc. Matt îi dădu o sărutare şi plecă.

Mary Potter îi încredinţase un subiect frumos să-l trateze: "îndatoririle noastre faţă de copii". Leslie spera să capteze atenţia auditoriului. Nu era uşor... Mai ales că perspectiva de a vorbi în faţa a şase sute de persoane putea să-i dea trac. Si faptul că Matt se găsea acolo, undeva în sală, nu putea să agraveze lucrurile? Curios însă, n-a fost cazul De când începu să vorbească, găsi cel mai potrivit ton şi fu prima care se miră de îndrăzneala sa.

Este adevărat că subiectul îi era drag. Si ce conta numărul auditoriului? în fond, Leslie se adresa lui Matt, numai lui.

începu prin a rezuma cuvintele oratorilor precedenţi, apoi, plecând de la exemple concrete, din viaţa de fiecare zi, îşi

expuse propria viziune asupra lucrurilor, o viziune care o afirma în substanţă: este necesar şi indispensabil să-ţi asculţi aproapele.

Cuvântul ei se sfârşi cu aceste cuvinte:

- Ceea ce contează fundamental în viaţă, sunt oamenii care ne înconjoară şi, în acest caz, cei ce ne preocupă, copiii. Pe scurt, individul. Bărbaţii, femeile, băieţaşii, fetiţele. Toţi au o identitate proprie, un nume, o vârstă, un cămin, o familie. Toţi au un trecut, şi mai ales un viitor. Să nu ipotecăm acest viitor. Să nu luăm în uşor viaţa altora. Este un domeniu în care nu sunt permise neglijenţa şi inconştienţa. Iată ceea ce doream să vă relatez astăzi. Având fără încetare în minte binele altuia, poate nu vom salva lumea. Poate fără s-o ştim.

în acest stadiu al discursului, Leslie încetă să parcurgă asistenţa cu privirea, căci îl zărise pe Matt privind-o cu maximă intensitate. Surâse doar pentru el, înainte de a sfârşi:

- Dar aceasta nu ne împiedică să alegem. Este esenţial să privim în urmă, să ne spunem că am făcut tot ce am putut, că nu regretăm faptele noastre.

In unanimitate, s-a considerat ca excelentă prestaţia lui Leslie. Nenumăraţi congresmeni se opriră s-o felicite sau să-i strângă mâna. Dar Matt, ce credea oare?

Ochii lui Leslie parcurseră mulţimea în speranţa că o să-l descopere. Dar trebuia să se risipească mulţimea ca să-l poată zări.

Rezemat de un zid, o observa cu o gravitate care o intimida. La apropierea ei, se îndreptă, îi întinse mâna şi o

strânse călduros lângă el.

- Ei, ce părere ai?

O îndepărtă uşor pentru a-i contempla faţa, având pe buze un surâs melancolic.

- Este greu de egalat.

- Cum? Ce vrei să spui?

El clătină din cap fără a înceta să-i surâdă.

- N-are importanţă. Ai fost pur şi simplu, extraordinară. Mary Potter ne-a invitat la masă în această seară. Ce facem? Acceptăm sau nu?

In alte circumstanţe, Leslie ar fi acceptat cu plăcere. Dar nu în această seară. Mai întâi, pentru că tensiunea discursului nu o părăsise de tot, dar, mai ales, pentru că dorea să fie singură cu Matt.

Refuzul nu o supără deloc pe Mary Potter.

- Distraţi-vă bine, le spuse ea. Aveţi dreptate să profitaţi de weekendul vostru de îndrăgostiţi. O lăsăm pentru altă dată. Si, încă o dată, mulţumesc, Leslie. Ai fost formidabilă.

Leslie strălucea când se îndrepta spre ieşirea din hotel la braţul lui Matt.

Dacă prima lor seară la Boston fusese minunată, aceasta fu o adevărată încântare. Mână în mână, rătăceau prin această insulă de verdeaţă care era imensa grădină publică din Boston. îşi oferiră chiar şi plăcerea unei mici plimbări pe unul din vaporaşele pitoreşti în formă de lebădă care brăzdau luciul apei. De acolo, se întoarseră în cartierul Beacon Hill, unde hoinăriră câtva timp înainte de a merge să cineze într-un

restaurant italian, ales pentru atmosfera sa plină de voioşie.

Apoi se întoarseră la hotel, mai fericiţi şi mai satisfăcuţi decât fuseseră vreodată.

***

Leslie avea impresia că trăieşte o a doua lună de miere. De altfel, privilegiu cu atât mai preţios cu cât crezuse că nu va fi posibil. Era ca şi cum ar fi plutit pe un nor de fericire unde nimeni nu o putea atinge.

Cu toate acestea, nu-şi putu împiedica un presentiment care o invada la sosirea în Day's Harbor, duminică după-amiază: o siluetă feminină familiară stătea pe verandă în compania lui Harry şi a copiilor.

Rebecca Walsh...

Lui Leslie îi fu imediat frică. O reacţie pe care şi-o reproş' imediat. Nu avea de ce să se teamă.

Ce putea să urmeze după un weekend atât de idilic? Nimic n-ar fi putut să-i despartă!

Privirea pe care i-o aruncă lui Matt îi confirmă sentimentul. Ignorând-o pe vizitatoare, el îi îmbrăţişă pe copii, care alergaseră înaintea lui.

în fine, catadicsi să-i adreseze cuvântul Rebeccăi.

- Cum de ne-ai onorat cu vizita ta?

- Dacă n-ar fi existat o raţiune valabilă, aş fi plecat, răspunse sec jurnalista.

Ea ţinea în mână o ceaşcă de cafea şi părea că nu este într-o bună dispoziţie.

- Când am sunat aici, unchiul vostru mi-a spus că nu vă

întoarceţi decât în această după-amiază. Dacă aş fi ştiut că veţi sosi atât de târziu... Sunt aici de la orele două după-amiază.

- Eram la Boston, răspunse Matt.

- Ce? La Boston? Dumnezeule, eu de acolo vin. De ce nu mi-aţi spus? îl întrebă ea pe Harry, pe un ton acuzator.

- Unele lucruri puteau să aştepte, răspunse acesta cu un surâs.

- Nu acesta.

- Ce mai este nou? îl întrebă Matt pe Teddy, ignorând-o deliberat pe Rebecca.

- Am terminat noua rachetă. Vrei s-o vezi?

- Da, bătrâne.

- Matt, trebuie să-ţi vorbesc, interveni Rebecca. Imediat.

Matt o căută din priviri pe Leslie şi-i adresă un surâs liniştitor.

- Haide, arată-mi racheta aceea, îi sugeră ea lui teddy.

Apoi, către Rebecca:

- Nu te grăbi, zise ea surâzând.

Leslie îl însoţi pe fiul său în garaj unde îi arătă noua rachetă minune, înainte de a se lansa într-un lung expozeu cu privire la tehnologia rachetei. Desigur, subiectul nu o interesa în aceeaşi măsură. Dar cum să nu se molipsească de entuziasmul care-l anima pe Teddy? Părea atât de decis, de sigur pe el. Leslie era conştientă că această încredere i-o datora, în mare parte, lui Matt.

- Am putea s-o lansăm în această seară, zile el în

concluzie, mamei sale. In fine, după ce pleacă doamna aceea. După părerea ta, mai este încă aici?

Abia pusese întrebarea că Leslie auzi demarând o maşină afară. O privire pe fereastră îi permise să zărească Mercedesul alb al Rebeccăi urcând pe alee.

- Nu, a plecat, îl anunţă ea fără să-şi poată reprima un surâs.

- Formidabil! Mă duc să-l caut pe tata!

Băieţaşul se năpusti pe uşă când mama lui îl strigă:

- Nu aşa repede. Mai întâi, trebuie să cinăm.

- Dar...

- Am zis, după cină, o să avem destul timp.

Teddy se posomorî, dar nu mai protestă.

- Bine... merg să pregătesc totul.

- Foarte bine, aprobă Leslie cu un surâs.

Vorbind, sosiră în bucătărie, unde se găsea unchiul Harry.

- îmi imaginez că tuturor le este foame. Am să pregătesc cina, anunţă Leslie. Dar aş vrea, mai întâi, să-l văd pe Matt. Stii, unchiule Harry unde este?

- Sus, l-am auzit urcând.

Obosit după călătorie - şi din lipsa somnului - Matt urcase, probabil, să se învioreze în baie. Leslie îl găsi în cameră, cu o expresie întunecată şi cu un sac de călătorie înaintea sa, pe pat.

Ea îl privi, neîncrezătoare, refuzând să-şi creadă ochilor. Dar când el vorbi, ultimile sale îndoieli se risipiră.

- Plec, Leslie. Trebuie, îi zise Matt, aproape implorând-o

din priviri.

Nu era posibil...

- îţi aminteşti că au arestat pe doi din răpitorii mei...

- Da.

- Ei bine, au fost prinşi alţi doi.

- Si atunci?

- Atunci... trebuie să plec.

- Dar, de ce? N-ai plecat nici când au fost prinşi primii doi.

- Procesul trebuie să înceapă. Trebuie să plec.

- Pentru care raţiune? Jurnalul ţi-o cere?

- Da, într-un fel. Am promis că o să merg.

Stupefacţie, şoc, sfâşiere. Sub valul de emoţii care o asaltară, Leslie rămase fără grai. Cu o suferinţă cumplită în inimă, ea îl privea pe Matt scoţându-şi câteva cămăşi din dulap si punându-le pe fundul sacului. Apoi se întoarse din nou spre ea, privind-o cu intensitate.

- Nu te părăsesc, Leslie. Nu va fi ca ultima dată. Nu voi lipsi mult. M-aş fi putut dispensa să merg, dar...

Dar ce? Matt nu spunea. Si Leslie înţelese foarte bine de ce. Nimic, nici o justificare n-ar fi părut plauzibilă după weekendul petrecut împreună.

Tânăra femeie nu înţelegea. Ce se petrecuse? Abia cu o oră mai înainte se înţeleseseră bine în dragoste şi fusese suficient să apară Rebecca pentru ca totul să se dea peste cap.

De ce? Ce argument decisiv a putut să invoce pentru a-l face să cedeze? Ce avantaje avea jurnalista faţă de alţii încât

reuşise să-l convingă?

In timp ce Matt continua să-şi vârî lucrurile în sac, imaginile defilau, talmeş-balmeş, în mintea înfierbântată a lui Leslie. Imagini de bucurie şi tristeţe, lungile plimbări pe malul mării, certurile, dragostea pierdută şi regăsită.

Nu, Rebecca sau nu, procesul sau nu, nu-l va lăsa pe Matt să-i scape încă o dată. In această clipă, Leslie ştiu cu certitudine ce trebuia să facă.

Hotărâtă, scoase din dulap valiza veche ce o însoţise în Columbia. Apoi, după ce o puse pe pat, deschise primul sertar de la comodă.

Matt, surprins, rămase nemişcat.

- Ce faci?

- Imi fac valiza.

- Valiza? Unde pleci?

- Cu tine, te întovărăşesc.

- Nu se poate, Leslie!

Privirile lor se înfruntară sălbatic. Figura lui Matt avea deodată o paloare pe care Leslie nu putea să n-o remarce cu oarecare uimire.

- Ba da, o să merg, Matt.

Ce devenise entuziasmul său, pofta sa de viaţă? Era acelaşi bărbat care ieri susţinea că nu vrea să fie despărţit niciodată de ea?

- E o nebunie, Leslie!

- Eşti soţul meu. Vreau să fiu cu tine.

- Haide, Leslie, fii rezonabilă.

- Sunt rezonabilă. Ce este neraţional în faptul că vreau să te însoţesc?

- Este periculos. Asta-i tot.

- Merg la risc.

- Ei bine, sunt împotrivă. Te vreau aici, în siguranţă. Nu vreau ca soţia mea să fie luată ostatic.

- Ostatică? Este imposibil, cu toate măsurile de securitate care se vor lua cu prilejul procesului.

- Nu sunt de acord.

Furios, Matt scotea lucrurile din valiză pe măsură ce Leslie le punea. După câteva momente în acest mic joc, se întoarse către el, fremătând.

- Dacă am înţeles bine, nu mă vrei?

- Nu, departe de mine această idee! Nu vrei să mă înţelegi.

- Atunci, ajută-mă să înţeleg.

El dădu din cap, înainte de a declara:

- Nu pot. Ascultă-mă, Leslie... plec pentru puţin timp, mă voi întoarce cât mai curând posibil. Nu trebuie să-ţi faci din asta probleme.

- Poate pentru tine, nu pentru mine.

Dumnezeule, de ce această prăpastie care se căsca între ei? într-o tentativă disperată, îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

- Matt, am trăit momente grele, în timpul vieţii noastre comune. Dar când eram despărţiţi, era şi mai rău. Pentru mine, într-un cuplu, totul trebuie împărţit. Si la fel cum ai vrut

să mă însoţeşti la Boston, la fel vreau să vin acum cu tine.

Cu un aer chinuit, el o privi fără să răspundă. Atunci, înlănţuindu-i talia, ea îl strânse cu putere.

Căldura îmbrăţişării sale îl lăsă, însă, de piatră. Se scurse un lung moment până când îl simţi că se relaxează. Deodată, el o înconjură cu braţele şi o îmbrăţişă cu furie, atrăgând-o cu o disperare pe care ea nu o înţelegea.

Când buzele lor se despărţiră, el era gata să capituleze.

- De acord, Leslie. Plecăm împreună, mâine dimineaţă.

Câştigase.

Din păcate, când se trezi a doua zi dimineaţă, el plecase.

Capitolul 11

Bineînţeles, putea foarte bine să fie în baie sau să-şi ia micul dejun, dar Leslie avea un presentiment rău.

Sacul lui de călătorie nu era sub fereastră, unde îl lăsase în ajun. Matt plecase fără ea.

Consternată, distrusă, Leslie îşi luă faţa în mâini şi se prăbuşi pe pat. Matt! De ce făcuse asta? Era nedrept, de neînţeles!

Puţin mai târziu, ştergându-şi lacrimile, zări, strecurată sub mânerul valizei sale o foaie de hârtie. Un mesaj de la Matt. "Leslie, iartă-mă. Te iubesc. Mă voi întoarce. Matt”.

Ce credea el? Nu înţelegea nimic. Dacă o iubea, de ce o lăsase? Intrebări de nerezolvat pentru Leslie. Avea o singură certitudine: el trebuise să aleagă.

Era greu să-ţi imaginezi un oraş mai neospitalier decât Batar: sufocant, prăfuit, murdar, urât mirositor. Ar fi trebuit mai mult ca s-o facă pe Leslie să renunţe.

Nici măcar unchiul Harry n-a reuşit s-o determine pe Leslie să renunţe.

- Vrei să-l întâlneşti acolo pe Matt? Dar este periculos, draga mea. Acest oraş este bârlogul terorismului. Ar trebui să fii mulţumită că te-a lăsat aici.

- Hotărârea mea este luată: plec. Si dacă refuzi să ai grijă de copii, am să apelez la altcineva.

Resemnat, Harry acceptase în silă.

- îţi va trebui o viză, draga mea.

- Stiu. Voi întreprinde cele necesare.

Fără să piardă o clipă, telefonase socrului său pentru a-l ruga s-o ajute să procure hârtiile dorite.

- Batar nu este un loc pentru tine, îi declarase el fără menajamente. Vreau să-ţi dau un sfat, Leslie, rămâi acasă să tricotezi.

- Mulţumesc, dar nu ştiu să tricotez. Si dacă mă ajuţi sau nu, intenţionez să-l întâlnesc pe Matt. El are nevoie de mine.

Acesta era, de fapt, sentimentul lui Leslie. Matt nu mai era acelaşi bărbat şi nici aceeaşi femeie. Nu o mai persecuta gândul că s-ar putea repeta trecutul. Trebuia să-l găsească pe Matt. Nimeni, nici Harry sau Hamilton Colter, nici chiar preşedintele Statelor Unite, n-ar putea s-o împiedice.

La cincizeci şi cinci de ore de la plecarea lui Matt, Leslie, proaspăt debarcată la Batar, chemă un taxi.

- Ce adresă, doamnă? o întrebă tânărul şofer arab.

Ea consultă bucăţica de hârtie pe care erau însemnate câteva sumare informaţii adunate de la o secretară de la Worldview.

- La Royal Palm Hotel, vă rog.

Abia se instalase în maşină că el se lansă în valul circulaţiei.

Uimitor oraş era Batar. Aici, Orientul era amestecat cu Occidentul, lumea musulmană cu lumea creştină, secolul XX cu Evul Mediu şi totul într-o dezordine ameţitoare. Zgârâie-nori se înălţau lângă cocioabe, pe străzi măgari purtând sarcini grele concurau cu Mercedesurile. Dar Leslie abia

remarca partea insolită a acestor imagini. Avea preocupări mai urgente. Unde era Matt? Ce făcea? Si, mai ales, va reuşi să-l găsească?

Royal Palm Hotel era la fel de proaspăt şi de luxos pe cât era oraşul de torid şi sărac. Ce privilegiu important să-ţi umpli plămânii cu o adiere de aer proaspăt! Cu valiza în mână, Leslie se apropie de funcţionarul de la recepţie şi-i prezentă paşaportul său.

- Bună ziua, sunt doamna Colter. Trebuie să-l întâlnesc aici pe soţul meu.

Ceea ce, în sine, nu era o minciună.

Nu era vorba să-l însoţească, la un moment dat?

Bărbatul afişă un surâs larg.

- Ah, doamnă Colter.

Ce bine, Matt era aici!

După ce şi-a consultat registrul, el chemă un grom.

- Condu-o pe doamna Colter la camera 812.

Zis şi făcut. Gromul bătu la uşă şi, pentru că nimeni nu răspundea, o deschise, înainte de a-i întinde cheia lui Leslie. Ea intră cu inima bătând să i se rupă.

încăperea era goală.

Epuizată, se rezemă de un zid, lăsând să-i cadă valiza. Ce să facă? Unde să se ducă? Dacă ar fi putut s-ar fi întins pe pat şi ar fi adormit. Firește, nu se punea problema.

De ce n-ar încerca să se intereseze la portarul hotelului? Fără îndoială, ştia locul unde se va ţine procesul. Leslie folosi doar timpul de a-şi răcori faţa şi de a se schimba înainte de a

coborî în hol.

Prima veste pe care i-a dat-o portarul: procesul nu va începe înainte de sâmbătă. Ceea ce însemna trezi zile lungi de aşteptare. Unde să-l găsească pe Matt?

- îl caut pe Matt Colter, îi spuse ea. îl cunoaşteţi?

- Bineînţeles. Toată lumea îl cunoaşte pe Colter.

- Stiţi unde pot să-l găsesc?

Cu o figură întristată, portarul dădu din cap pentru a răspunde în engleza lui ezitantă:

- Colter, plecat cu o femeie înaltă.

- O blondă?

Cu părul deschis? zise Leslie văzând că "blondă" îi era un cuvânt necunoscut.

- Da, da.

Rebecca, fără îndoială.

- Unde va avea loc procesul?

- Clădirea albă de lângă moschee, veniţi... eu vă arăt.

O conduse pe largul peron de la intrare şi-i arătă un minaret ce se distingea departe, pe cer.

- Mulţumesc mult.

Imposibil de ştiut dacă îl va găsi pe Matt acolo, dar Leslie nu avea alt loc unde să se ducă.

Va reuşi oare? Leslie aşa crezu când, intrând în clădirea albă, se încrucişă cu Rebecca.

Văzând-o, blonda colegă a lui Matt se opri, împietrită de stupoare.

- Tu, aici?

Epuizată şi prea puţin doritoare să se lanseze într-un lung discurs, Leslie se mulţumi să dea din cap şi îşi continuă drumul. Rebecca o reţinu de braţ.

- Nu poţi să intri! Este interzis. Nu ţi-a...

- Matt este aici? o întrerupse Leslie, degajându-se.

înţelese că da, înainte ca Rebecca să dea din cap în silă.

- în acest caz, lasă-mă să trec!

împingând-o, fără menajamente, Leslie continuă să înainteze în holul vast, surdă la obiecţiile Rebeccăi care repeta:

- Nu poţi. Nu poţi.

Zicând acestea, se dădea înapoi în timp ce Leslie avansa, fără îndoială că, astfel îi indica locul unde trebuia să meargă. în faţa unei uşi duble, Rebecca se opri. Se auzeau zgomote în spatele uşii: zgomote de voci, scaune trase.

- Ce se întâmplă în această încăpere?

- Matt face un reportaj?

Rebecca o fixă cu o lungă privire inchizitorială.

- îl iubeşti, nu-i aşa, ca să faci această călătorie?

- Da.

Rebecca păru să ezite, apoi:

- Matt nu este aici ca jurnalist, ci ca martor. Du-te...

Cu aceste cuvinte, se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Leslie să intre.

O vastă sală de auienţe, cu plafon înalt, se oferi ochilor tinerei femei. Pe o estradă, la o extremitate opusă, erau aşezaţi trei bărbaţi. Unul era în costum de oraş, iar ceilalţi doi

în haine arăbeşti, tradiţionale. Judecători, după înfăţişarea lor. Privirile lor se opriră asupra lui Leslie, când apăru. Un bărbat tânăr - mai degrabă un adolescent - aşezat singur, la stânga judecătorului, o privea.

In ceea ce o priveşte pe Leslie, îl recunoscu repede pe Matt, în grupul de persoane prezente. Chiar atunci, un bărbat se ridică, pentru a-i vorbi.

- Dacă vreţi să înaintaţi, domnule Colter...

Matt se ridică şi, după o secundă de ezitare merse să ia loc pe un scaun la dreapta judecătorilor. Bara martorilor, îşi zise Leslie, dacă informaţiile sale în domeniul juridic puteau fi aplicate în Orientul Mijlociu. Repede se aşeză pe o bancă în partea dreaptă.

Unul dintre judecători luă cuvântul, cu o voce aspră.

- Domnule Colter, aţi cerut această audienţă pentru a aduce în faţa curţii elemente menite să anuleze anumite dovezi.

Este exact?

Să anuleze? Cuvântul o făcu pe Leslie să tresară. Ce dovezi? Nerăbdătoare să afle mai repede, se aplecă înainte, cu urechile ciulite, Mişcându-se, banca scârţâi, atrăgând atenţia lui Matt, care o zări.

El se îngălbeni la faţă. Leslie îl văzu foarte clar, cu toată distanţa care îi separa.

- Domnule Colter?

- Cum...?

- Spuneam că aţi solicitat o audiere specială pentru a

explica de ce ar trebui să se ridice acuzaţiile privindu-l pe Ali ben Rashad. Aşa este?

Privirea lui Matt se întâlni cu cea a lui Leslie. Era o privire posomorâtă, plină de tristeţe şi suferinţă.

- Da, declară el după aceea, cu o voce stinsă.

- Vă ascultăm.

Matt vorbi, dar cu anumite reticenţe.

El evocă coşmarul lungii sale detenţii, zilele şi nopţile pe care le-a petrecut singur, izolat de lume în celula sa.

- Nu vedeam pe nimeni, doar când mi se aducea hrana. Acest lucru era efectuat de un tânăr. Era foarte tânăr.

- Ali ben Rashad? întrebă unul dintre judecători în timp ce privirea sa se opri asupra adolescentului aşezat mai jos, la stânga sa.

- Nu, fratele său, Hamid.

Matt făcu o pauză înainte de a continua:

- Hamid şi cu mine, vorbeam... Dacă nu mi-am pierdut minţile, este datorită lui. Era un copil... în fine, un tânăr impresionabil, care se hrănea cu vise.

Mai dur, adăugă, ridicând capul:

- Am folosit aceste vise pentru profitul meu. Libertate, pace, sfârşitul mizeriei... "Tu le poţi avea pe toate acestea, i-am zis. Doar să mă ajuţi să scap".

Matt îi privi pe judecători cu un aer provocator. Unul dintre aceştia, vizibil surprins, întrebă:

- El este cel care v-a ajutat să evadaţi?

- Da, el şi fratele lui, Ali. Hamid n-a avut greutăţi să-l

convingă. Ei împărtăşeam aceleaşi idealuri... Ei mi-au furnizat armele care ne-au dat, mie şi tovarăşilor mei, libertatea la care aspiram.

- Hamid ben Rashad? Dar nu este cel care...

- Cel care a fost omorât, da, sfârşi Matt în locul judecătorilor.

- Omorât, în încercarea de a vă împiedica să fugiţi!

- Nu. A fost doborât în timp ce încerca să fugă împreună cu noi. De cine? Nu ştiu. De oamenii din partea lor, din partea noastră? Nu are importanţă. Pe moment, pentru a nu compromite siguranţa lui Ali, care rămăsese cu ai săi, s-a preferat să se lase să se creadă că Hamid a murit încercând să dejoace evadarea.

Matt dădu din cap, apoi, privind în depărtare, adăugă cu un efort evident:

- Nu este adevărat. Hamid a plătit cu viaţa lui visurile mele, libertatea mea. Aş fi putut tot atât de bine să fiu eu cel care a tras asupra lui.

Pentru un moment - o eternitate - nimeni nu spuse un cuvânt.

Din când în când, un sunet sfâşia liniştea: un sunet de claxon din exterior, un acces de tuse în sală, un scaun care scârţâia. Leslie, încremenită pe banca sa, nu mişca.

In sfârşit, unul dintre judecători se aplecă spre cei doi omologi ai săi, pentru a le şopti ceva. Ei aprobară cu un semn din cap, după care cel dintâi luă cuvântul.

- Vă mulţumim pentru mărturisirea dumneavoastră, domnule Colter. Voi studia lucrurile îndeaproape. Concluziile noastre vor fi cunoscute în cel mai scurt timp. Puteţi să dispuneţi.

Incordat, Matt se ridică şi se îndreptă către Leslie. Ea îl privi apropiindu-se, hipnotizată, încă sub şocul revelaţiei. El avansa, cu privirea vagă. Abia când ajunse lângă ea îi căută privirea.

- Iată, acum ştii, declar el cu o voce surdă.

Inainte ca ea să poată replica, o lăsă acolo, trecând pragul uşii care se închise în urma sa.

Prea stupefiată pentru a reacţiona, Leslie rămase acolo, nemişcată. Se putea ca Matt să creadă că ea îl condamna, că îi reproşa moartea nefericitului Hamid ben Rashad?

După cum se vede, da.

Alergând, ieşi din palatul de justiţie, pentru a-l ajunge. Afară, în lumina crudă a amiezii, ochii săi căutau cu disperare printre bărbaţii îmbrăcaţi cu haine occidentale, silueta familiară a lui Matt. In zadar...

Unde ar fi putut să meargă?

Probabil la hotel şi de acolo, la aeroport.

Repede, nu putea să piardă nici o secundă!

La Royal Palm Hotel, nu era.

O oră, două ore... cinci ore trecură fără ca Matt să dea un semn de viaţă.

Leslie suferea. Cât timp îl va mai aştepta? Cât timp înainte de a-i mărturisi că nu va mai veni? Că luase primul avion spre

Statele Unite, abandonând la hotel sacul de voiaj?

Dezamăgită, Leslie scoase un lung suspin. Si îşi spuse că îl pierduse pe Matt în momentul în care îl iubea mai mult decât orice pe lume...

Ora trei şi zece dimineaţa. Pe jumătate adormită în fotoliu, Leslie tresări la zgomotul unei chei întoarsă în broască. Câteva secunde mai târziu, lumina puternică a plafonierei lumină camera.

- Leslie?

Numele său, rostit ca un strigăt de disperare, o atinse până în fundul inimii. Lângă uşă, Matt, clătinând din cap, o privea împietrit că o găsea acolo...

Cu haina pe umeri, cu cravata desfăcută, nepieptănat, o fixa cu ochii încercănaţi, plini de o durere mută. Vestea eliberării lui Ali ben Rashad, anunţată seara în media, părea să nu-l fi bucurat. Din contră, avea înfăţişarea unui om care se întoarce dintr-o călătorie în infern.

- Ce faci aici? o întrebă el pe un ton aspru.

- Te aşteptam.

- Inutil.

Leslie se ridică şi se îndreptă către el.

- De ce inutil?

- O ştii prea bine, ripostă el venind în faţa ei, fără să se oprească.

- Nu, Matt.

- Ba da, dacă ai auzit istorisirea mea.

- Da, am aflat cum ai salvat viaţa unui copil.

Se apropie de el, îi puse o mână pe braţ într-un gest de îmbărbătare, dar el se desprinse brusc.

- Nu mă atinge!

- Te iubesc, Matt!

- Nu.

- Ba da.

- Cum ai putea să mă iubeşti ştiind ce am făcut? o întrebă el cu disperare în glas.

- Te iubesc tocmai pentru ce ai făcut.

- Cum aşa?

- Ceea ce i s-a întâmplat lui Hamid, este destinul său. In privinţa asta nu puteai să faci nimic, nu eşti Dumnezeu. Ţi-ai făcut datoria, Matt. Te iubesc, pentru că nu te lasă indiferent soarta altora. Pentru că ai fost destul de omenos ca să revii aici şi să-l ajuţi pe Ali, riscând astfel să pierzi ceea ce-ţi era mai drag. Nu este adevărat?

Matt tăcea sub privirea ei imploratoare, dar Leslie îşi dădu seama, după expresia lui, că văzuse just.

- Din cauza asta m-ai lăsat acasă, nu-i aşa? Te temeai că, descoperind adevărul cu privire la Hamid, n-am... să te mai iubesc.

Ii luă mâna într-a ei şi ca prin miracol, de data asta, Matt nu se mai feri.

- Nu puteai să mă mai iubeşti. Pentru mine, nu era nici o îndoială, mărturisi el, cu o voce stinsă.

Leslie îi atinse buzele cu o sărutare.

- Dar te iubesc, Matt.

- La Boston, ai spus că...

- Te iubesc..

îl strânse în braţe şi-l trase lângă ea; Matt rămânea încordat, pradă fricii, care refuza să se diminueze.

Apoi, în sfârşit... o crezu.

Haina căzu pe jos şi, la rândul său, o strânse într-o îmbrăţişare înnebunitoare, pătimaşă, cu faţa ascunsă în scobitura gâtului. Cuvintele pe care le rosti, apoi, erau pline de pasiune.

- Oh, iubita mea, te iubesc! Mi-era teamă să mă întorc aici... teamă să nu te pierd din nou. Teamă să te iau... teamă să te las.

- Nu aş fi permis să vii aici fără mine, zise ea, mângâindu-l cu tandreţe pe păr. De aici înainte, oriunde vei merge tu, voi merge şi eu. Nimic nu ne va despărţi.

în acelaşi elan, se îmbrăţişară, pecetluind cu o lungă sărutare promisiunea solemnă.

- Oh, Matt!

- Dragostea mea...

Lacrimi de fericire le străluceau în ochi când se priviră înainte de a schimba o nouă sărutare plină de pasiune. Apoi căzură pe pat, strâns îmbrăţişaţi, siguri de acum înainte de dragostea lor.

Sfârşit